

ΕΛΛΗΝΕΣ

ΔΡΑΧ.
4

ΕΤΟΣ Α!
ΑΡΙΘ. 18

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 1
 ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ
 ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100—ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ £ 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ\$ 6
 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΕΚΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

ΑΔΡΙΑΝΟΥ

ΥΠΟΓΕΙΟΝ ΗΒΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑ

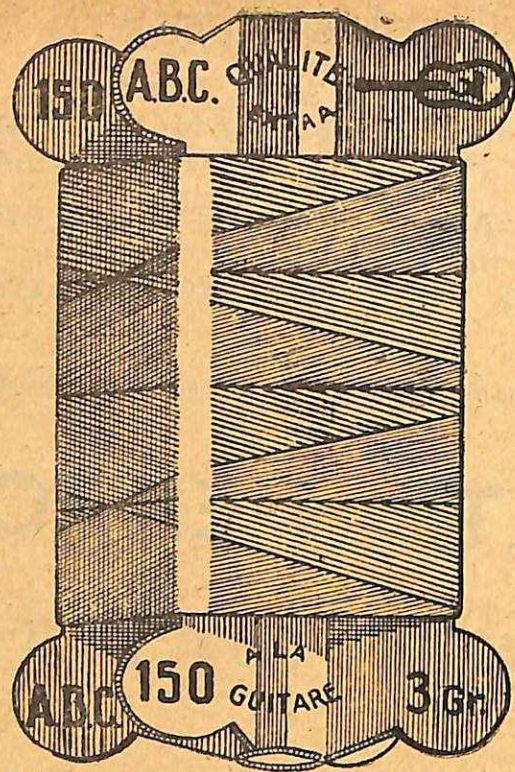
ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΟΝΗΝ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Καπέλλα Μπορσαλίνο	δρ. 250	Υποδήματα	από δρ. 150
» Καστόρινα	» 140	Όμβρέλλες	» » 75
Μανδήλια	από » 4	Παντούφλες ανδρών	
Κολλάρα	» » 2	καί γυναικών	» » 50
Γραβάτες	» » 10	Υποδήματα παιδικά	» » 30
Υποκάμισσα	» » 45	Κασμήρια άγγλ.	» » 150
Φανέλλαι	» » 15	Καπαρντίνες	» » 750
Πανταλόνια	» » 100	Τσάντες γυναικείες	» » 75
Κουστούμια	» » 150	Κουμπιά μανικετιών	» » 5
Παλτά	» » 300	Πούδραι Εύρωπαϊκαί	

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

'Απευθυνόμεθα πρὸς τὰς 24.000 ἑλληνίδας πού ἀγοράζουν καθημερινῶς τὰς κλωστὰς Α. Β. C. καὶ παρακαλοῦμεν, πρὸς τὸ συμφέρον των, νὰ ζητοῦν ἐπιμόνως τὸ Σῆμα «Α. Β. C. Κιθάρας» διότι παρουσιάσθησαν ἀπομιμήσεις με κλωστήν κακῆς ποιότητος καὶ με ὀλιγώτερα μέτρα στὸ κάθε χαρτονάκι.

Τὰ «Α.Β.С. Κιθάρας» πωλοῦνται παντοῦ εἰς ὅλα τὰ χρώματα.

ΚΑΛΤΣΕΣ - ΚΑΛΤΣΕΣ

Ἔχομεν τὴν μεγαλύτερα ν ἀποθήκην καλτσῶν με τιμὸς ἐργασίας.

Μεταξωτὴ ἀπὸ 75—80—90 καὶ ἄνω. Βαμβακερὴ ἀπὸ 25—45—55 καὶ ἄνω.

Ἐπιμερικῶς δὲ σὰς συνιστῶμεν τὴν με ταξωτὴ καλτσά ΑΛΜΑ.

Θαῦμα ἂν τοῦ χῆς με δρ. 15!!

Ἰδεώδης καλτσὸς μεταξωτὴ

ALMA LUXE

ΑΛΜΑ ΛΕΠΤΗ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΝΤΟΧΗΣ

Ἰτε Χειρὸν ὁμοῦ ΖΑΚ. ΣΟΥΣΗ Πωλητὴς Λιανικὴ 3 Χονδρικὴ Καλόγηρο ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ 18α

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓΟΡΑΖΩ ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ, ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ, ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ, ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΟΥΣ

Πάσης ἀξίας, παντός εἶδους Ὠρολόγια, παλαιὰ ἀσήμια, παράσημα, παντός εἶδους νομίσματα Καποδίστρια «Φοῖνιξ» παλαιὰ ἑλληνικὰ χρυσονομίσματα (ἀγκύρια), εἰκόνες Βυζαντινές, κομπολόγια καὶ πίστες κεχρυσωμένα καὶ γιοῦσελ, φλιντσί καὶ κοράλια με ἀνωτέρας τιμὰς ὅλων τῶν ἄλλων καταστημάτων.

Ὅστις μᾶς πωλήσῃ τὸ χρυσοῦν του ὥρολογιον ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς του σὲ νικελίνη κάσα. Κατασκευάζω καὶ ἐπισκευάζω παντός εἶδους καλλιτεχνικὰ κοσμήματα. Δόγω οὐκίας ἐπισκευάζω ὥρολόγια ἡγυγμένα διὰ 2 ἔτη πρὸς 40 δρχ. διὰ πᾶσαν βλάβην.

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΣ 56

Διαβητικοί! Δοκιμάσατε τὰ Γερμανικὰ Χάπια **ΑΝΤΙΚΟΜΑΝ** Θεραπεία, χωρὶς ἐνέσεις Φαρμακείον Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ Ὁδὸς Πειραιῶς 1 Ἀθήναι

Διὰ τὴν βαρὴν τῶν φορεμάτων, σὰς νὰ μεταχειρίζεσθε μόνον τὰς γυναικείας ἑρμάν. Βαφὰς: **ARTI** πού οὐδέποτε ξεβάφουν. Πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία ἑμπορικὰ τῆς Συνοικίας σὰς.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΣΩΣΙΤΡΙΧΟΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΧΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ: ΒΟΡΔΩ, ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΥΤ. ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΒΟΡΔΩ ΔΙΑ ΧΡΥΣΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΝ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΗΝ ΠΥΤΙΡΙΔΑ, ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΗΝ ΠΤΩΣΙΝ ΤΩΝ ΤΡΙΧΩΝ ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ ΔΡ. 50 ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ 65 Δ. ΜΠΟΤ ΑΡΑΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 32

Βιβλιόφιλοι!

Γιὰ κάθε προμήθειά σας ἀποταθῇ εἰς τὸ γραφεῖον Προμηθειῶν ΧΑΡΑΛ. Ι. ΕΛΛΗΘΟΥ, Περικλέους 54α. Ἐκτελέσεις καὶ ἀποστολὴ παραγγελιῶν ἄμεσος.

PERMANANT

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΔΡΑΧΜ. 100.

Κυρίες μου, τὰ νέα ἀφίχθεντα τρία μηχανήματα τελευταίου στήματος «BONIFAS» σὰς ἐσφαλίζουν ἀπολύτως τὴν ἐπιτυχίαν τῶν μαλλιῶν σας, διότι εἰς ἰδίαν κανονίζετε τὴν θερμοκρασίαν καὶ διακόπτετε τὸ ρεῦμα εἰς οἴανδήποτε στιγμὴν θέλετε.

Προσέξατε τὴν Διεύθυνσιν ΠΑΤΗΣΙΩΝ—ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20

ΔΙΑΡΚΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΣ

Μία καλὴ πούδρα πού διατηρεῖ τὸ πρόσωπον πάντοτε φρέσκο καὶ ὥραιο. ὥς τὸ ἄνθη τῆς τρωϊκῆς εἰνε ἡ ἐγομένη πούδρα «ΜΑ-ΓΙΝΕΕ». Ἡ αὐμασία αὐτῆς πούδρα, μὴ τερνέχουσα ἐπιβλαβεῖς οὐσίας, δὲν κατατρεφὲν τὴν ἐπιδερμίδα, διατηροῦσα αὐτὴν πάντοτε φρέσκην. Ὑπάρχει εἰς τρεῖς θαυμασίαις ἀποχρώσεσι, λευκῇ, ῥοδῇ καὶ ροσέλ. Προσδίδει εἰς τὸ πρόσωπον θαυμάσιον χρῶμα καὶ ἐφελκύει τὴν προσοχὴν τῶν ἀνδρῶν.

Πρὸς τοῦτοις κερδίζετε ἀπὸ τὴν εὐθνήν τιν ἰδίαν τῆς. Ἡ μεγάλη δραχ. 27, ἡ μικρὴ δραχ. 14. Ἡ κρέμα MATINEE 16, ἡ περιγυναικίνη 15. Τὸ ἄρωμα MATINEE 57. Μυροπωλεῖον ΑΡΙΣΤΟΣ Περικλέους 31.

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΓΙΔΟΣ

Παθολόγος — Παιδίατρος Ὁρφέως 57 — Τηλέφ. 20—172 ΑΘΗΝΑΙ

Η ΔΙΑΙΣΘΗΣΗ ΤΟΥ ΖΩΩ

Ἡ Ζακελίνη Ντυβάλ, ἔσφιξε ναζιάρικα τὸ χαριτωμένο, με ραβδωτὸ τρίχωμα τίγρης, γάτο τῆς, στὴν ἀγκαλιά τῆς, τὸν χαϊδεύει τρυφερὰ καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Λοιπόν, Ζωζώ, δὲν εἶναι ὥραϊος; Εἶδες τί ὁμορφά πούναι τὰ μάτια του; Καὶ τὸ στόμα του, δὲν εἶναι καμωμένο γιὰ φιλιὰ τὸ στόμα του, Ζωζώ;..

— Νιάουου... Ἐσφώνησε τὸ χαριτωμένο ζῶο, πού στό... φλογερὸ ἐνθουσιασμό τῆς, ἡ ἐξίσου χαριτωμένη κυρία του, ἔσφιξε μέχρις ἀποπνιγμοῦ.

Ἐνθουσιασμένη στήν... ἐπιβεβαίωση αὐτῆς τῆς ἀντιλήψεως τῆς, ἡ Ζακελίνη Ντυβάλ, ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ γάτο τῆς ἐς στοργὴν καὶ συνέχισε:

— Ὅμως εὐὐ, κύριε Ζωζώ, δὲν ἦσαν καθόλου εὐγενῆς μαζί του σήμερα. Παρ' ὀλίγο νὰ τοῦ βγάλῃς τὰ μάτια, τὴν ὥρα πού σκούπε νὰ σὲ χαϊδέψῃ. Αὐτὸ δὲν ἦταν καθόλου σωστό, Ζωζώ, καὶ ἂν τὸ ξανακάνῃς...

Ἐδῶ ἡ ὥραια Ζακελίνη κίνησε τὸ δάχτυλο ἀπειλητικὰ καὶ μετὰ μερικῆς στιγμῆς σιωπῆς, πού στὸ διάστημά τους εἶχε μείνει συλλογὴ σμένη βραδεία, ἐπανελάβε:

— Ἄν τὸ ξανακάνῃς... ἔστι ἐπικίνδυνον πείραμα αὐτό, γιὰτὶ μπορεῖ νὰ τοῦ βγάλῃς κανένα μάτι μετὰ τὰ νύχια σου καὶ δὲ μ' ἀρέσει καθόλου νάμαι γυναικὶ ἐνὸς μονόφθλμου... Δὲν εἶσαι τῆς ἰδίας γνώμης καὶ σὺ Ζωζώ;

— Ὁ Ζωζὼς τάνυσε τὰ δυὸ μπροστινὰ του πόδια στὰ γόνατα τῆς κυρίας του καὶ καμπύρισε μετὰ νωχέλεια τὴν ῥάχη του, μ' ὕψος πούλεγε πὺς σημαίνει:...

— Σὰν πολὺ με σκότισες μ' αὐτὸ σου τὸν Πιέρ... Ὁσπερὶς πὺς ἀξίζει τὸν κόπο;

Ὅμως ἡ δεσποινὴς Ζακελίνη Ντυβάλ, ἦταν τόσο χαρούμενη, τόσο εὐδιάθετη σήμερα, πού κάθε ἄλλο μποροῦσε νὰ κάνῃ, παρὰ νὰ δώσῃ σημασίαν σὲ τόσο ἀσήμαντες λεπτομέρειες. Ἐτοὶ ἐσυνέχισε:

— Λοιπόν, πού λὲς Ζωζώ, πρέπει νάσαι καλὸς ἀπέναντι τοῦ Πιέρ, γιὰτὶ εἶναι ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου σήμερα κι' ὁ γάτος μου. Καὶ τότε, Ζωζώ, θὰ μοιράζω τὰ χάδια σου σὲ κείνον καὶ σὲ σένα...

— Νιάου! ἔκανε τὸ ζῶο, ζητώντας νὰ ξεφύγῃ τὸ καὶ τὸ ὄργιο, θερμὸ τῆς ἀγκαλιάς...

— Πῶς; διαμαρτύρεσαι Ζωζώ; Ὅχι ζήλεις ἀγρί μου... Ὁ Πιέρ εἶναι καλὸς, κι' ὅσα χάδια θὰ στερηθῇ ἀπὸ μέ, θὰ σοῦ τὰ δίνῃ ἐν ὄψει, κι' ἔτσι θὰ εἶναι τὸ ἴδιο. Σύμ-

νοί; Ὁ γάτος ἔτριψε τώρα τὴν μουσοῦδα πού στὰ κρινόλεuca χερᾶκια τῆς κυρίας, σὰν νάθελε νὰ πῇ πὺς δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ συμφωνήσῃ μαζί τῆς.

Ἡ Ζακελίνη ἱκανοποιήθη καὶ σηκώθηκε νὰ ἐτοιμασθῇ γιὰ τὸν ἀπογευματινὸν της περίπατο, πού θάκανε ἐπίσημα μετὰ τὸν ἀγχινημένο τῆς Πιέρ, πού χτὲς τὸ βράδυ πλέον, ἔπειτα ἀπὸ ἐνὸς χρόνου, ἐπίμονον, ἔρωτα, εἶχε πετύχει νὰ ἀφῇ τὸ ποθητὸ νὰ, τόσο ἀπὸ αὐτὴν ὥστε καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς, τὸν κύριο Ζακελίνκο Ντυβάλ. Γιατί, παρ' ὅλο τὸν ἀρραβωνιασμό πού ἐκδήλωσε πρὸ ὀλίγου τὸ μνηστῆρα τῆς ἡ Ζακελίνη, χρειάστηκε νὰ τὴν πολιορκήσῃ ἕναν ὁλόκληρον ὁ φτωχὸς Πιέρ, γιὰ νὰ διαλύσῃ τὸν πάγο τῆς ἀδιαφορίας, μετὰ τὸν ὅτι ἡ ὥραια αὐτὴ μοναχοκόρη τοῦ μεγαλεμπόρου σιδηρικῶν τὸν ἀνέκρουσε.

Ἡ Ζακελίνη Ντυβάλ, μὴ χαριτωμένη μελαγχρινὴ ὁμορφιά, μετὰ ὅλα ὅσα ἀγοῦρά μαλλιά, μεγάλα ἀσπρὰ μάτια, ἕνα ὀβάλ πρόσωπο, κύκνειο λαιμὸ, ἕνα μικρὸ ροδαλὸ στοματάκι, ὅλο πού φάνταζε γιὰ μὴ θερμὴ φωνή, δὲν ἦταν καθόλου ἐπιρρεπὴς πρὸς ἔρωτα. Τὸ μόνο φλογερὸ αἶ-

σθημα πούνοιωσε στὴ ζωὴ τῆς, ὕστερ' ἀπ' τὴν ἀγάπην τῆς στοὺς γονεῖς τῆς, ἦταν ὁ ὥραϊος μεγαλόσωμος γάτος τῆς, στὴν περιποίησιν τοῦ ὁποίου ἀφιέρωνεν ὅλες τὶς ὥρες πού τῆς ἀφίεναν ἐλεύθερες τὸ τέννις καὶ ἡ ἱππασία, πού ἦταν τὸ μοναδικὸ πάθος τῆς. Στὸ γάτο τῆς, τὸ Ζωζώ, πού δὲν ἀπῆνε ἀπ' τὴν ἀγκαλιά τῆς, ὅσες ὥρες ἦταν στὸ σπῆτι ἐλεύθερη, ἐξομολογίωσαν τοὺς πόθους, τὰ ὄνειρα, τὶς ἐλπίδες τῆς, τὶς ἀντιλήψεις τῆς γιὰ τὴ ζωὴ, τὸν ἔρωτα καὶ τὶς φίλες τῆς...

— Δὲν εἶναι ψευδτρὲς οἱ ἄνδρες Ζωζώ; Εἶδες πὺς ἐγάλασε ὁ Λουὶ τὴν καυμένην τὴν Ἀντελίνα; Εἶδες πὺς ἀπάτησε ὁ βαρὼνος νιέ Κουμπερλέν τὴν καυμένην τὴν γυναικόουλα του; Ἀ, εἶναι τέρατα οἱ ἄνδρες Ζωζώ. Δὲν εἶναι ἔτσι ἀγόρι μου; Ἐγὼ δὲν θὰ παντρεφῶ ποτέ μου. Θὰ ἔχω ἑσένα ἀντροῦλη μου!...

Κι' ὅπως ὁ γάτος ἄλλοτε τῆς ἀπαντοῦσε μ' ἕνα βεβαιωτικὸ «νιάου» καὶ ἄλλατε παλιν ἐν ἄλλῃ ἱστορικῇ ῥὸν—ῥὸν—ῥὸν πού ἦταν, σὰ νάλεγε κατὰ τὴν ἱστορίαν, ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶναι τέρατα, ὁμορφιὰ καὶ ἕμμενε ἀπολύτως ἱκανοποιημένη κι' ἔτσι ἀποφύγει νὰ ἔσῃ ἄντρα πού τὴν πλησίαζε με σκοπὸ τὸν ἔρωτα.

Μὲ τοὺς ὅρους αὐτοὺς ἦταν πολὺ φυσικὸ κι' ὁ ὥραϊος Πιέρ Τζουανὸν, πού γνωρίστηκε μετὰ τὴ Ζακελίνη σὲ μὴ παρτίδα τέννις, νὰ τυχῇ τῆς ἰδίας τύχης μετὰ τοὺς ἄλλους πού εἶχαν προηγηθῇ σ' ἐρωτικῇ ἐκδήλωσιν σ' αὐτὴ. Ὅμως ὁ Πιέρ Τζουανὸν δὲν ἦταν ἀπὸ κείνους πού ἀπελπίζονται εὐκόλῃ κι' ἐξ ἄλλου εἶχε πεποιοθῇ στὴν ὁμορφίαν του, πού ἔκανε πολλὰς γυναικείας καρδιὰς νὰ χτυποῦν με συγκίνησιν. Κι' ἐξ ἀκολούθησε μ' ἐπιμονὴν τὴν πολιορκίαν του, ὥς πού ἡ Ζακελίνη ἄρχισε νὰ τὸν προσέξῃ. Κι' ὅπως δὲ εἶχε πατήσῃ τώρα στὰ 24 χρόνια, ἦρθαν στιγμῆς πού σκέφθηκε πὺς, νὰ μὲν οἱ ἄνδρες μπορεῖ νάναί κατὰ κανόνα τέρατα, ἀλλὰ καὶ ὁ κανὼν αὐτὸς μπορεῖ νάχη τὴν ἐξαίρεσίν του, κι' ἡ ἐξαίρεσις νὰ ἦταν ὁ Πιέρ, ὥστε δὲ θάταν ἀσχημὸν νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ μὴ τυχὸν μείνῃ γεροντοκόρη. Ὡστόσο, παρὰ τὴν κουκλίστικὴν ὁμορφίαν του, ὁ Πιέρ, ἦταν στιγμῆς πού στὸ βλέμμα τοῦ ἔδειχνε κάποια σκληροτητα πού τὸν ἔκανε ἀμέσως ἀντιπαθητικόν. Ἐτοὶ δίσταζε νὰ δοθῇ στὰ φιλιὰ πού τῆς ὑπόσχεονταν τὰ χεῖλη του καὶ σ' ἀγκαλιάσματα πού ἡ ἐπαφή του ἐξυπνοῦσε τὴ δίψαν τοὺς στὸ νεανικὸ κορμὶ τῆς. Ἦρθεν ὁμως μὴ μέρῃ, πού οἱ δισταγμοὶ ἐξανεμίσθησαν. Σ' ἕνα ἐφίππο περίπατό τῆς, τ' ἄλογό τῆς ἀφηνίασε, καὶ μὴ ὁ Πιέρ, ποθεῖ γίνοι ἡ σκία τῆς, θὰ σκοτονώταν. Μ' ἕνα ἐπιδείξι ὁμοῦς κίνημα ὁ Πιέρ τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του μισολιπόθυμη καὶ, φυσικὰ, οἱ δισταγμοὶ ὑποχώρησαν. Τὸ ἴδιο βράδυ συγκάτενευσεν ὁ κύριος Ντυβάλ καὶ τὴν ἐπομένη μῆκεν ὁ Πιέρ στὸ σπῆτι ὡς μνηστῆρας. Ὡστόσο, στὸ γενικὸ ἐνθουσιασμό, δὲν συνεφώνησε καθόλου ὁ Ζωζὼς. Καὶ στὴν ἀπόπειρά τοῦ Πιέρ νὰ τὸν χαϊδέψῃ σηκώσε τὸ πόδι του καὶ ἂν δὲν προλάβαιεν νὰ τραβηχθῇ ἐγκαίρως, ἀντὶ μὴς γρατζουνίεσθαι πλὴς στὸ μάγουλο, θὰ τοῦβγαζε τὸ μάτι. Τὴν ἄλλη μέρα, παρ' ὅλο τὸ μάλωμα τῆς κυρίας του, καὶ τὰ χάδια, ὁ Πιέρ δὲν ἔγινε εὐπροσδεκτικότερος κι' ἐδέχθη ἕνα δάγκωμα στὸ χέρι τόσο δυνατὸ, πού ἐφρύαξε ἀπὸ τὸ κακό του, βούτηξε τὸ ζῶο ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸ χτύπησε κάτω σὰ χταπόδι, ὥστε νὰ ξεφονιάξῃ ὀδυνηρότατα.

Ἡ Ζακελίνη κέρωσε. Ἐβλεπε καλὰ ὅτι αὐτὰ τὰ δυὸ ἀγαπημένα τῆς ὄντα ἦταν ἀδύνατον νὰ χωνευθοῦν καί, φυσικὰ ἔπρεπε νὰ στερηθῇ τὸ ἕνα ἀπ' τὰ δύο... Ἀλλὰ ποῖ; Ἡ σύλληψη τοῦ Πιέρ ὡς ἀπατεῶνος τῆς ἔδωκε τὴν ποθητὴ λύση. I. ΜΙΡΑΜΠΩ

ΥΠΟ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

(Συνέχεια)

ΣΧΕΔΙΑ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Γιατί φοβότανε την ξαφνική έκρηξη του θυμού της, ο Ντίλας την εκύτταζε διστακτικός.

— Δεν μου παρυσιάσθη ή ευκαιρία που γυρεύα! είπε. Μα έμαθα πράγματα που θα σ' ευχαριστήσουν, αρχόντισά μου, περισσότερο από το θάνατό του.

— Έμαθες πράγματα! Τι πράγματα σπουδαία είν' αυτά; ρώτησε η Μαρία προφανώς δυσαρραστημένη.

— Παρακολουθώντας τον Ούρβανό, τον είδα να συναντάται με πολλά ύποπτα πρόσωπα, ακόμη και με ληστές...

Η Μαρία έκαμε σκίρτημα ανησυχίας. Ο Ούρβανός την είχε σπειλήσει πως θα την σκότωνε, αν δεν έφευγε από την 'Αντιόχεια. Και διόλου παράδοξο, να συνεννοείτο τώρα με τους ληστές και τους άλλους κακοποιούς, ακριβώς για να εκτελέσει αιτή τη φοβέρα του. Είχε κάνει τρομερούς υπαινιγμούς για την ομορφιά της. Μήπως τάχα σκοπός του ήταν να της χαλάσει αυτό το θαυμασιο πρόσωπο, και να την άφισε να ζήσει έτσι δύσμορφη και αποκρουστική; Σ' αυτή της τη σκέψη έρρίγησε.

— Ντίλα! του είπε. Τά ξέρεις έσύ, αυτά τα πρόσωπα; — Ξέρω που μένουν, ξέρω που μπορώ να τους βρω, θα τους γνωρίσω όλους άμα τους δω.

— Θα διπλασιάσω τους φρουρούς μου, και θα κάνω την ακολουθία μου μεγαλειότερη. Μήπως μπόρεσες να ακούσης τί τους έλεγε;

— Όχι! Και άδικα προσπάθησα να πάρω λόγια από κείνους που μπόρεσα να τους πλησιάσω με διάφορες δικαιολογίες. Το μόνο θετικό είναι, ότι ο πρίγκηπας Ούρβανός αγαπάει.

Η Μαρία ή Μαγδαληνή άνεσκίρτησε. Αυτό λοιπόν ήταν ή άφορμή που τον έκανε να περιφρονή την άγάπη της; Και οι όμορφες αυτές της γυναίκες, έλχαν σκιάσει στην αντίληψή του τα δικά της θέλητρα; Άν ή Μαρία είχε θυμώσει τόσο, που ένας άνδρας είτόλμησε να άδιαφορήσει για τις έπιθυμίες της, ένοιωσε τώρα να σηκώνεται μιά πραγματική θύελλα στην ψυχή της, ένοιωσε μίσος βαθύ γι' αυτή τη γυναίκα, που γιό χάρη της την περιφρόνησε ένας τυφλός και άνόητος.

— Ντίλα! είπε έτσι έκνευρισμένη στον κατάσκοπο. Την είδες έσύ, αυτή τη γυναίκα;

— Ναι!

— Είναι όμορφη;

Προκειμένου ν' άπαντήσει ο Ντίλας έδίστασε. Οι άστρα- πές που πετούσαν τα άγριεμένα της μάτια του έδειχναν την καταιγίδα της ταραγμένης ψυχής της, και μιά τολμηρή του άπάντηση μπόρεσε να του στοιχίσει κι' αυτή τη ζωή.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.— Ο χιλιάρχος Λούκιος Βήρος διατάσσεται λίγες ήμέρες μετά τόν γάμο του να πάη στην Ιουδαία και ψεύγει άφου όρκίσθη στη γυναίκα του Μάρτσια ότι δεν θα την λησιμονήσει ποτέ, εκείνη δέ ότι θα πέσει στα θηρία ή θα δηλητηριασθή άν άγαπήσει άλλην. Στην άρχή της έγραφε τα- κτικά. Έπειτα έπαψε να της στέλνει ειδήσεις του, και μιά μέρα που επρόκειτο να πάη σε μιά γιορτή ποδώνε ο Αυτο- κράτορας, ο πατέρας της άρχισε να της διηγείται τη θλιβερή ιστορία που συνέβη στον άντρα της: Στην 'Αντιόχεια υπήρχε ή ώραιότερα γυναίκα της 'Ανατολής, ή Μαρία ή Μαγδαληνή. Αύτη ή γυναίκα άγάτησε τόν έγγονο του εκπτώτου βασιλέως 'Υοκανού του Β', τόν Ούρβανό. Έκειδη αυτός άγαπούσε άλ- λη—την κόρη του δολοφόνου των γονέων του, που ζητούσε νύβρη να σκοτώσει—και την άγαπούσε χωρίς να ξέρη ποιά ήταν—δεν θέλησε να συνδεθή μαζί της κι' εκείνη έθύμωσε κι' άνέθεσε στον άδελφό του τόν Τίτο να τόν σκοτώσει. Άλλ' ο Ούρβανός σώθη από το κτύπημα του άδελφού του, πήγε στη Μαρία και της είπε ότι, άν δεν έφευγε την άλλη μέρα από την 'Αντιόχεια, θα την έξεδικείτο. Η Μαρία άνέθεσε στους κατασκόπους της να δολοφονήσουν τόν Ούρβανό. Και μιά μέρα που έδινε γιορτή και μιλούσε με τόν Λούκιο Βήρο, ο κατάσκοπός της Ντίλας γύρεψε να την ιδή, κι' εκείνη άφισε τούς ξένους της, πήγε στο δωμάτιο που την έπεριμένε και τόν ρώτησε άν είχε κατορθώσει να δολοφονήσει τόν άκατάδεκτο πριγκιπόπουλο.

τόν έχω αγοράσει από τόν πατέρα της Γιούλιας αυτής;

Ο κατάσκοπος έκαμε μορφασμό άπορίας.

—Δέν θα ήταν παράδοξο! είπε. Ός τόσο κάθετε με τη μητέρα της Μίρθα, σ' ένα όμορφο σπίτι κοντά στο πο- τάμι. Και ο Ούρβανός, φαίνεται να είναι τρελλά έρωτευ- μένος μαζί της.

—Ερωτεύμένος! Πώς τόν κατάλαβες!

—Όλα του τόν έπρόδιναν. Γελούσε δλόκληρος όταν έφευ- γε, κάθε στιγμή γύριζε και κύτταζε πίσω του. Κι' εκείνη άνεβασμένη στο παραθύρι της τόν άποχαιρετούσε κινών- τας τόν χέρι της, σε μιά στιγμή τόν έστειλε φιλά. Κι' ο Ούρβανός, που πέραγε τότε δίπλα στην τούφα των καλα- μιών, μέσα στην όποία ήμουν χωμένος, έψιθύρισε λόγια άγά- πης για την όμορφη κόρη του εμπόρου της 'Αλειςάνδρειας.

Μαρία ή Μαγδαληνή, έμεινε βυθισμένη στις σκέψεις της. Η είδηση της είχε προξενήσει πραγματική άναστά- τωση. Για μιά στιγμή σκέφθηκε να μη ένδιαφερέθ πιά για κείνον τόν άνθρωπο, άφου δέν ήταν άξιοπρεπής να χάνη τις ώρες μ' έναν, ενώ τόσοι όμορφοι νέοι ξεψύχαγαν στο όνομά της. Άλλά ή σκέψη αύτη δέν ή έρκεσε παρά μιά στιγ- μή μονάχα. Άν ύποχωρούσε, αυτό θα έσήμαινε πως νική- θηκε, πως άνεγνώριζε την ύπεροχή της Γιούλιας, και μιά τέτοια άνγνώνριση δέν ήταν δυνατό να κάνει ποτέ. Έδω- καιολόγησε έτσι στον έαυτό της τη ζήλεια που αισθανό- τανε και θέλησε να βρή τόν τρόπο, με τόν όποιο θα βγαί- σε από τη μέση τόν όκληρό εμπόδιο που είχε παρεμβληθή στην ίκανοποίηση ενός έρωτικού πεισματός της.

— Ντίλα! είπε στον κατάσκοπό της. Γιατί, έχαρακτήρι- σες για εύχάριστη είδηση τόν σύνδεσμο του Ούρβανου με την κόρη της Μίρθας;

— Γιατί θα μπόρεσες μ' αυτή να έκδικηθής εκείνον Άν είναι όμορφη, εύκολο να την κάνης άσχημη. Και ποιά ίκα- νοποίηση άγρια θα ήταν, να ιδή την άγαπημένη του έτσι

άσχημη, ώστε να την συχίνεται όποιος την βλέπει.

Τά μέχρι της στιγμής εκείνης σκοτεινιασμένα μάτια της Μαρίας της Μαγδαληνής, έλαμπαν τώρα παράδοξες λάμ- φεις, γιατί σ' ο μυαλό της είχε διαμορφωθή κάποιο σχέδ ο, τρομερό χωρίς άλλο, άφου τρομερό ήταν τόν μίσος που δοκίμαζε για κείνην πούρθε να της διαμφισβητήσει τά πρω- τεία της άναμφισβήτητης όμορφιάς της.

— Ντίλα! είπε στον κατάσκοπό της. "Όταν θα τελειώ- ση ή γιορτή που δίνω, νάρθης στην κοιτώνά μου που θέλω να σοβ μιλήσω. Τώρα πήγαινε και είδοποίησε τούς φύλα- κες να προσέχουν για να μην τούς ξεγελάσει και πάλι κανείς, όπως προγθές Αύξησε τούς φρουρούς, λάβε τά μέ- τρα σου, έτοιμάσου κι' έλα να με βρής. Θάχω να σου πώ πολλά.

Κι' ή Μαρία, πούνοιωθε στην ψυχή της τόν πόθο της πίο άγρίας έκδικήσεως, για κείνη που δέν της είχε κάνει κα- νένα κακό, ξαναγύρισε στους καλεσμένους της, και γύρεψε να βρή τόν Λούκιο Βήρο.

Αυτός, σέφθηκε, είναι όμορφος νέος και άξιωματικός τού Ρωμαϊκού στρατού. Θα γίνη, χωρίς να τόν καταλάβη όργανο στους σκοπούς μου, και θα μπόρεσω μ' αυτόν να κάνω την έκδικήσή μου σκληρότερη.

Τόν διέκρινε να κουβεντάζει με τόν διοικητή της 'Αντιό- χειας, τόν Πομπώνιο Φλάκο, που έπινε παίζοντας με τά βουστρυχωμένα μαλλιά μιάς όμορφης νέας που ήταν γονα- τισμένη κοντά του και στήριζε τά μισόγυμνα στήθη της στα πόδια του, ενώ φαινότανε σαν ύπνωτισμένη κυττά- ζοντας τόν ώραιό χιλιάρχο.

Είδε ο διοικητής την Μαρία να πλησιάζει και σήκωσε τά χέρια του, σαν να ήθελε ν' άγκαλιάσει τόν θείο αυτό όνειρο- σαν να ζητούσε να συλλάβη την ούράνια όπτασία που φώτιζε με την προσέγγισή της, ακόμη κι' αυτές τις ψυχές, που ήταν σβυσμένες στον έρωτα.

— Χαίρε ή Άφροδίτη της 'Αντιόχειας! της έφώναξε. Βα- σίλισσα της άγάπης, και τού ώραιού. Θεά τού πόθου και

της ήδονής, δέξου ταπεινά την έκ- φραση της άφο- σιώσεως που σοι προσφέρει ένας ά- πό τούς θερμώτε- ρους θαυμαστές σου.

Η Μαρία γύρισε

— Κοντεύουνε τέσσερες μήνες. Άλλά όμολογώ ότι ή- μouna στο σκοτάδι της άγνοιας, και δέν είχα ιδεί τόν ήλιο που σκόρπαγε έτσι σπάταλα τη λάμψη του στην Άντιό- χεια.

— Κινδυνεύεις, χιλιάρχε, ν' ή γλυστορή της στους ίδιους ψεύτικους κήπους όπου σέρνει τόν διοικητή ή φαντασία του. Άλλά, άπορώ όμως πως δέν σε είχα ιδωμένα πουθε- να άν και συγάζω παντού.

— Όλο τόν καιόδ τόν πέρασα σε μικρές έκστρατείες, στις κοντινές έπαρχίες που έννοούν να μην ήσυχάζουν ποτέ. Κι' αυτός είναι ο λόγος που με βάστηξε μακριά από τις χαρές και τις λαμπρές γιορτές, που ύστερόν κατά τούτο άπ' αυτές που γίνονται στη Ρώμη, ότι δέν τις στολίζει ή εύγενική ή ορφιά ή δική σου...

— Αυτός ο λόγος μονάχα;

— Κι' ή σκέψη, ώρισμένως της όμορφης γυναικούλας του! Είπεν ο Πομπώνιος Φλάκος. Γιατί, ξέρης, Μαρία; Υπάρχει στην Άντιόχεια ή βασίλισσα των ψυχών ή Μαγ- δαληνή. Υπάρχει στη Ρώμη ή θεά τού ώρχιου ή θελεκτική Μάρτσια. Κι' ο Λούκιος Βήρος είναι ο εύτυχημένος που τόν έδέχθηκε άνδρα της, αυτή που άρνήθη και μιά ματιά στού- ισχυρώτερους κι' όμορφώτερους μεγιστάνες μας.

— Μάρτσια; είπεν ή Μαρία κρύβοντας κάτω από ένα χα- μόγελο κάποια έλαφρή δυσaréσκεια. Όραίο όνομα, όσο κι' ή ίδια. Άλλά είναι στη Ρώμη. Κι' όσο κοντά της να εί- ναι ή σκέψη του είναι μακριά της ο ίδιος, κι' έως ότου γυρίσει κοντά της, θα είναι δικός μας. Μήπως έχει άντρί- ρηση ο γενναίος χιλιάρχος;

— Εύτυχής ότι αξιώθηκα κι' έχω την εύγενική σου συγ- κατάθεση, να μπορώ να σοι προσφέρω τόν θαυμασιό μου! Είπεν ο Λούκιος Βήρος. Και ή εύγνωμοσύνη μου θα ήταν άπειρη, άν θα δεχόσouna να λαμπρύνει μιά γιορτή που θα διαγώνωναν έγω πρός τιμή σου.

Η Μαρία που με κόπο πολύ έκρυψε ένα σκίρτημα χα- ράς άπήντησε σ' αυτή του την πρόταση που έξυπνε- τούσε τά σχέδιά της.

—Πιό εύτυχισμένη έγω ότι θα μου δοθή ή ευκαιρία να γνωριστώ καλλίτερα με τόν γενναίο χιλιάρχο. Και δέν τόν κρύβω, θ' ή μούκανε έξαιρετική εύχαρίστηση άν θάθελες αύριο να με συντροφεύσεις στο μικρό μου περίπτεο που κάνω συνήθως πρός τόν μέρος τού ποταμιού.

Ο Λούκιος Βήρος δέν έκρυψε τη χαρά του για κείνη την πρόσκληση. Και όταν ή Μαρία άπομακρύνθηκε για να

πάη να συντροφεύσει κι' άλλους από τούς καλεσμένους της, ο Πομπώνιος Φλάκος έμακάρισε τόν χιλιάρχο γι' αυ- τή την προτίμηση, και τού μίλησε με έν- θουσιασμό για την Μαγδαληνή που δέν ήτανε όμορφη μονάχα, αλλά και εύφυής και καλή, εύγενική και αισθηματική. Λί- γο ιδιόρρυθμη στις σκέψεις της, αλλά και έξαιρετική και όρητική στην άγά- πη της. Ο Ρωμαίος διοικητής έτρεφε ένα πραγματικό θαυμασμό για την ώραια κόρη της Γαλιλαίας, κι' ώρα πολλή τού μιλούσε γι' αυτήν με τις πίο ένθουσιώδεις έκφράσεις, ύπερβολικός σε κάθε τι έπι- νετικό και έπιεικής σε ό,τι ήταν εις βά- ρος της.

Έτσι, ο Ρωμαίος χιλιάρχος, από τούς ύμνους τού Πομπώνιου Φλάκου και τούς ένθουσιασμούς τού φίλου τού άφ'ένος κι' από τη θαμβωτική όμορφιά της Μαρίας έξ άλλου, αισθάνθηκε μιά ζωηρή έκτίμη- ση γι' αυτήν τη γυναίκα και χωρίς να θέλη την παρέβαλε με την Μάρτσια.

Η μικρή πατρική είχε σεμνή όμορφιά που ταίριαζε στην απλότητά της. Η Μαρία είχε την μεγαλοπρεπή εκεί- νη καλλονή που κατέπλησσε και έθάμβωνε, τρόπος ήγε- μονικούς και σώμα που φαινότανε σαν καλλιτέχνημα βγαλμένο από τού Φειδία τη σμίλη. Η Μάρ- τσια ήταν ώραια, αλλά σε μιά τους σύγ- κριση με τη Μαγδαληνή, αυτή έβγῆκε ή νικημένη.

Πάντως όμως τη Μέρτσια την έλάτρευε, ενώ της Μαρία άπλως την έθαύμαζε. Κι' ο Λούκιος Βήρος βρήκε πως ούτε προσβλη- τικό, ούτε έπικίνδυνον ήταν να κάνει μιά τέτοια σύγκριση.

πρός τόν Λούκιο Βήρο.

— Έπειτα από τόν ποιητή φίλο σας, ο καλλιτέχνης διο- κητής. Θάλεγε κανείς ότι οι Ρωμαίοι άρχοντες βαστάνε στο χέρι τόν Άρη, κι' έχουν στην καρδιά τόν Άπόλλωνα. Έχετε καιρό στην Άντιόχεια;

Τὸ δαίπνο εἶχε ὀργισμένη συνέχεια. Στὶς ἀπέραντες αἰθούσες τοῦ ἐπιβλητικοῦ ἀνακτόρου τῆς βασιλείας ἀμαρτωλῆς, στὸ σκιδόφωσ φώτων πού ἦσαν τοποθετημένα ἀνάμεσα σὲ συμπλέγματα σπανίων λουλουδιῶν, ὑπὸ τοὺς σιγαλοὺς ἤχους ὀργάνων πού ἐπαιζαν τραγοῦδια ἀγάπης μέσα στὶς βαρεῖες ἀναθυμιάσεις μύρων πού ἐρέθιζαν τὴν αἰσθητικὴν καὶ προκαλοῦσαν τὴν φαντασίαν σὲ πόθους ἀκόλαστους, οἱ καλεσμένοι τῆς ὁραίας νύφης τῆς Γενησαρέτ, ὠργίλασαν ἕως τὸ πρᾶϊ, ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλον, καὶ μόλις κατὰ τὰ ξημερώματα ἄρχισαν νὰ φεύγουν.

Ἡ Μαρία, ὅταν ἀπεσῶρθησαν ὅλοι, πρόσταξε τοὺς ἀνθρώπους τῆς νὰ ψάξουν παντοῦ, μήπως εἶχε τρυπώσει κανένας κακοποιὸς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νύχτας. Καὶ διευθύνθη στὴν κάμαρά της, ὅπου διέταξε νὰ πάη καὶ ὁ κατὰ σκοπὸς τῆς.

Μίλησε μὲ τὸν Ντίλα μιά ὁλόκληρη ὥρα. Ποιὲς τρομερὲς ὁδηγίες τοῦ ἔδωσε, θὰ μᾶς τὸ ἐξηγήσῃ ἡ συνέχεια τῆς ἱστορίας μας. Ὁ κατὰ σκοπὸς τῆς ἀκούσε προσεκτικὰ καὶ τὴν ἐβεβαίωσε πὼς ὅλα θὰ ἐγίνοντο ὅπως διέταξε. Ὑπεκλήθηκε ἔπειτα κ' ἔφυγε, ἐνῶ ἡ Μαγδαληνὴ, εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἀπαισιότητα τῶν σχεδίων τῆς, ἐψιθύρισε.

— Ἄ, Οὐρβανέ! Ἡ ἐκδίκησή μας θὰ εἶναι τόσο τρομερή, ὅσο μεγάλη ἦταν ἡ προσβολὴ πού μοῦ ἔκανες...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ΝΥΞ ΜΟΙ ΥΠΑΡΧΕΙ...

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Λούκιος Βῆρος βρισκότανε ἔξω ἀπὸ τὸ σπῖτι τῆς Μαγδαληνῆς, πρὶν ξημερώσῃ. Ἐκείνη, τὴν ἡμέρα πού πέρασε κατὰ κοπή ἀπὸ τὸ ξενύχτι τῆς γιορτῆς πού ἔδωσε, δὲν βῆκε ἀπὸ τὸ μεγαρὸ τῆς καθόλου, κ' οὔτε ἐδέχθη κανέναν. Ξανακοιμήθη ἐνῶς κ' ὅταν ὁ ἀνδρὸς τῆς Μάρτιας φάνηκε στὴν εἴσοδον τοῦ μεγάρου τῆς, ἐκάτεβη γρήγορα. Τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν προθυμία πού ἔδειξε νὰ τὴν συνοδεύσῃ στὸν πρωῒνόν τῆς περίπατον, στὴν ῥίχθη στὸ μπράτσο τῆς καὶ κατευθύνθη μὰζι τῆς κατὰ τὸ μέρος ὅπου τὸ σπῖτι τῆς Ἀντινῆς.

Δὲν εἶχε μάθει ποῖος ἦταν ἐκεῖνος πούβαλε τοὺς ὀληστὰς νὰ τὴν ἀρπάξουν, καὶ ὁ Τίτος δὲν τῆς ἐπρόδωσε τὴν ἀλήθειαν.

Ὁμως δὲν φοβότανε τώρα πού πῆγαινε σ' αὐτὰ τὰ μέρη, ἀφ' οὗ εἶχε κοντὰ τῆς ἕναν Ρωμαῖο ἀξιωματικὸν, τὸν τρομερὸν σπαθὶ τοῦ ὁποίου θὰ τὴν ἐπροστάτευε ἀπὸ κάθε ἐπίθεση.

Ὁ Ντίλας τὴν εἶχε πληροφορήσει ὅτι ἡ ἀγαπημένη τοῦ Οὐρβανοῦ ἔκανε συχνὰ τὸν περίπατό της τὸ πρωῒ σὲ κείνα τὰ μέρη καὶ παρέσυρε τὸ συνοδό της κατὰ κείθε.

Ἡθελε νὰ τὴν συναντήσῃ καὶ ἀπὸ περιέργεια, γιὰ νὰ γνωρίσῃ καὶ τὴν ἀντίζηλό της ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ τὴν ἰδῇ καὶ ὁ Λούκιος Βῆρος. Στὸ συνοδό της δὲν εἶπε τίποτε. Τὸν ὠδήγησε, δῆθεν κατὰ τύχη, πρὸς τὸ σπῖτι τῆς Ἀντινῆς, καὶ τοῦ μίλουσε γιὰ τὴν Ρώμη, ὅπου εἶχε πάει ἄλλοτε, καὶ ὅπου ἐσκόπευε νὰ ξαναγαυρίσῃ μιὰ μέρα.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἦταν πνευματώδης γυναίκα, καὶ στὴν συνομιλίαν

τοὺς ἔδειξε ὅλα τὰ χαρίσματα ὁ χιλιάρχος τὴν ἀκούε μὲ προσοχή, τὴν ἐκύτταζε μὲ θαυμασμό, κ' ἐδοκίμαζε μὴ ἐξαίρετικὴ συγκίνησι, κάθε φορὰ πού ἐκείνη γύριζε καὶ τὸν ἐκύτταζε κατὰματα, μὴ ἀσυγκράτητη ταραχὴ, ὅταν ἔγερνε κ' ἀκουμποῦσε τὸ σῶμα τῆς ἀπάνω του.

Προσπέρασαν ἀπὸ τὴν κατοικίαν τῆς Ἀντινῆς, ἀλλὰ μάλιστα τὴν ἀναζητοῦσε ἡ Μαγδαληνὴ. Χαμένο μέσα στὰ πυκνὰ δένδρα τοῦ ἀπέραντου κήπου, τὸ κομψὸ τῆς σπιτάκι, δὲν φαίνονταν ἀπὸ τὸ δρόμο, κ' ἔτσι δὲν μπόρεσε νὰ ἰδῇ τίποτα. Καὶ ἀπομακρύνθησαν ἀργὰ πρὸς τὸ δάσος, τὸ κατὰ κόκκινον ἀπὸ τοὺς λατοῦς πού στολίζανε τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ ὅπου τὰ πούλια τραγουδοῦσαν φλύαρα γιὰ τὴν ἀνατολὴ τῆς ἡμέρας, ὅταν ξαφνικὰ ἡ Μαρία ἔκανε βλασκίστημα.

Ὁ Βῆρος τὴν ἐρώτησε τί εἶχε, ἀλλ' ἐκείνη φάνηκε πὼς ἀποροῦσε μ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν.

— Πρόσεχα σ' ὅ,τι μοῦ ἔλεγες! τοῦ ἀπάντησε. Ἀλλὰ κὺτὰ ἐκεῖ! Εἶναι μὴ νὰ μὲ τὴ μετέρα της. Μὴ πολὺ ὁμορφὴ νῆα...

Ἐπάνω σὲ μὴ μὴ μὴ πέτρα ἦταν καθισμένη μὴ ὁμορφὴ κόρη, κ' ἡ Μαρία πού τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἐγνώρισε: Ἦταν ὅπως τὴν εἶχε παραστήσει ὁ Ντίλας, τότε πού κλείσθησαν μὰζι στὴν κάμαρά της, ὅταν ἡ γιορτὴ ἔτελειώθη. Ἦταν ἡ Γιούλια, κ' ἡ γρηὰ πού καθότανε δίπλα τῆς ἦταν ἡ Μίρθα, ἡ μητέρα της. Πέρασαν ἀπὸ κοντὰ τοὺς καὶ ἡ Μαγδαληνὴ τὴν ἐκύτταζε μὲ προσοχή καὶ κακία. Ἦταν ὁμορφὴ ἡ εὐγενικὴ τῆς φυσιογνωμία, τὸ ἄσθω τῆς βλέμμα, τὸ ὠραῖο τῆς σῶμα, ἀποτελοῦσαν ἕνα θελκτικὸ σύνολον, πού δικαιολογοῦσε τὸν Οὐρβανὸ καὶ πού ἐνέπνευσε στὴ Μαρία τὴν ζήλεια.

— Ὁμορφὴ κόρη, ἐψιθύρισε στὸ Λούκιον Βῆρον. Προσέχε τὴν!

Τὴν ἐπρόσεξε. Πράγματι ἦταν ὠραία. Ἀλλὰ πὼς μποροῦσε νὰ τὴν παραβάλλῃ κανεὶς μὲ τὴ Μαγδαληνὴ, καὶ πὼς ἦταν δυνατό νὰ γίνῃ σύγκρισή κ' αὐτὴν, γιὰ τὴν ὁποίαν ἡ φύση δείχνει τόσο σπάταλη, καὶ τῆς ἔδωσε, ἔτσι πλούσια τοὺς θησαυροὺς ἐκείνους τοῦ προσώπου, τοῦ στήθους

τοῦ σώματος, τῶν ματιῶν, τῆς φωνῆς, ὅλες αὐτὲς τὶς χάρες, μὲ τὶς ὁποῖες ἐπυρπολοῦσε ἀναίταρσσε, συγκλονίζε, ἐμάγευε, κατακτοῦσε. Κύτταζε τὴν Ἀντινὴν, πού κοκκίνισε μ' αὐτὴ τὴν ἐπίμονη προσοχὴ του, ἀλλὰ βρισκότανε πάντοτε μὲ τὴν ἀπειρὴ γοητεία τῆς Μαγδαληνῆς.

Προχωρήσανε λίγο χωρὶς νὰ μιλάνε. Ἡ Μαρία ἦταν ταραγμένη, ὁ Λούκιος Βῆρος ἦταν διστακτικὸς. Ταραγμένη ἐκείνη, γιατί ἡ Ἀντινὴ ἦταν περισσότερο ὁμορφὴ ἀπὸ ὅ,τι εἶχε φαντασθῇ, διστακτικὸς αὐτός, γιατί δὲν τολμοῦσε νὰ εἰπῇ τὰ αἰσθήματα πού πλημμύριζαν τὴν ψυχὴ του αὐτὴ τὴ στιγμὴ.

Γιατὶ ὁ Ρωμαῖος χιλιάρχος διατελοῦσε ὑπὸ τὸ κράτος μιᾶς παραισθητικῆς, ἦταν ζαλισμένος ἀπὸ τὰ βλέμματά της, αἰχμάλωτος στὴ σαγήνη πού σκορποῦσε ἡ παράδοξη ὁμορφιά τῆς ξανθῆς γοηστῆς. Μάλιστα προσπαθοῦσε νὰ κυριαρχήσῃ τοῦ ἑαυτοῦ του. Μάλιστα δοκίμαζε τὴν ἐπιβολὴ τῆς θελησῶν του. Οὔτε ἡ θύμιση τῆς Μαρτίας, οὔτε καὶ τὸ ἀντίκρυσμα τῆς μελαχροινῆς Ἀντινῆς, μπόρεσαν νὰ τὸν φέρουν στὸν ἑαυτὸ του καὶ νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὴ γοητεία τῆς νεαίδας ἐκείνης, τὸ χέρι τῆς ὁποίας ἔτρεμε ἀπάνω στὸ μπράτσο του.

Ξαναπέρασαν γυρίζοντας, μπροστὰ ἀπὸ τὶς δύο γυναῖκες. Ξανακύτταξε καὶ πάλι, καὶ ἡ Μαγδαληνὴ, φρόντισε νὰ τοῦ ὑποδείξῃ καὶ πάλι τὴν ὁμορφίαν αὐτοῦ τοῦ κοριτοῦ, νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸ κορμί, ἀκόμα καὶ τὴν ικανότητα πού φαίνονταν πὼς εἶχε νὰ ἀρέσῃ στὸν ἔραστή της, τὴν στιγμὴν τῶν ὀργίων των.

Ἀκούε ὁ Λούκιος Βῆρος, παραδεχότανε τὶς γνώμες τῆς ἀπάτης τὶς ἰδέες της, ἦταν καὶ αὐτὸς σύμφωνος ὅτι ἡ Μαρία ἀγνώστη θὰ ἦτο ἡρωμένη τρυφερὴ καὶ τὰ θέληγχε τῆς ἐξαίρετικὰ, ἀλλ' ὅμως προκειμένου νὰ διαλέξῃ καθόλου δὲν θὰ ἐδίωκε νὰ προτιμήσῃ τὰ δικά της.

Ἡ Μαρία σ' ὅλο τὸ διάστημα, ἕως ὅτου γυρίσῃ σπῖτι τῆς μίλουσε γιὰ τὴν Ἀντινὴν, τὶς ὑποψίες πού εἶχε γι' αὐτὴν, τὸν θαυμασμό της γιὰ τὶς ὁμορφίες, τὴν εὐγενικὴ μορφὴ καὶ τὸ ἀριστοτεχνικὸν σωματάκι της, καὶ τὴ στιγμὴ πού χωρίζονταν, τοῦ ἐπρόσθεσε χαμογελῶντας.

— Ἀν σοὺ ἄρεσε καὶ σένα, ὅπως ἐξέπληξε καὶ μένα, σοὺ πσοχομαι, αὐριο τὸ βράδυ, μὲ τὴν πειθὴ, τὴν ἀπάτη ἡ βία ἀδιάφορο, ἡ ὠραία μικρούλα νὰ γίνῃ δική σου. Ὅ, σὲ περιμένω, χιλιάρχε. Καὶ ποῖος ξέρη, ἂν αὐριο βράδυ δὲν ἀπολαύσω τὸ θέαμα νὰ σὰς βλέπω νὰ ὀργιάζεται, καὶ αὐτὴ, μέσα στὸ θάλαμον πού θάξω ἐτοιμασμένο γιὰ τὸν Λοιπὸν, Λούκιε Βῆρε, θὰ σὲ περιμένω καὶ αὐριο.

Καὶ ἀνέβηκε γελαστὴ καὶ γρήγορ τὰ σκαλοπάτια τοῦ μεγάρου της, ἐνῶ ὁ χιλιάρχος, πού δὲν ἤξερε τί νὰ πρῶτο, ἀνέβηκε ἀπ' αὐτὸ τὸ ζωντανὸ καλλιτέχνημα, στεκώτανε καὶ τὴν παρατηροῦσε ἕως ὅτου ἀνέβη καὶ ἐξάσθη. Ὑστερα ἔβλεπε ν' ἀπομακρύνεται ἀργά. Μέσα στὸ μυαλὸ του ἀνακατεύοντο οἱ εἰκόνες τῆς Μαρτίας, τῆς Ἀντινῆς καὶ τῆς Μαγδαληνῆς, ἀλλὰ μέσα σ' αὐτὴ τὴν πάλιν τῆς καρδίας καὶ τοῦ πόθου, ἡ εἰκὼν τῆς Μαρτίας φεγγαβολοῦσε κ' ἐλάζε κάθε τι ἄλλο.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνον βράδυ, πέντε ἀνθρώποι ἀκολουθοῦντες τὰ ὀλιγοδιάβατα μονοπάτια ἐπροχώρησαν κατὰ τὸ ποτάμι καὶ ἐστάθησαν πολὺ κοντὰ στὸ σπῖτι τῆς Ἀντινῆς. Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς, ὁ Ντίλας, εἶπε τοὺς ἄλλους.

— Θὰ φύγω πρῶτος. Θὰ μῶδ στὸν κῆπο κ' ὕστερα θ' ἀνέβω στὸ σπῖτι. Μπορεῖ νὰ πετύχω αὐτὸ πού σὰς εἶπα, καὶ μπορεῖ ὅμως νὰ σκοτώσω τὴν Γιούλια, διόλου παράδοξο καὶ σκοτωθῶ κ' ἐγώ. Πρέπει νὰ τὰχομε ὑπ' ὅψιν μας ὅλα καὶ γι' αὐτὸ σὰς κανόνισα τι θὰ κάνετε σεῖς στὴν ἡμέρην ἄλλη περίπτωση, πὼς θὰ φερθῇτε, πὼς θὰ σωθῇτε καὶ ἐμένα. Στὴν ἀνάγκη, θὰ φροντίσετε νὰ σώσετε καὶ ἐμένα. Πάρτε τὰ συνήματά μας, εἰπάμε τι σημαίνει τὸ κάθε μῆμα, τὰ ἐκανονίσουμε ὅλα. Μήπως κανένας σας δὲν ἐκτάλαβε καλὰ καὶ τι καὶ θέλει νὰ μὲ ρωτήσῃ;

Εἶχε κανονίσει καλὰ τὰ πράγματα καὶ εἶχε λάβει πρόβλεψη γιὰ ὅλα γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲν ἐγύρεψε κανεὶς ἐξηγήσῃ ἀπὸ τὸν κατὰσκοπο τῆς Μαρτίας, πού θέλησε τὴν τελευτὰ ἐκείνην στιγμὴ νὰ τοὺς ξαναθυμίσῃ τὸ ἔργο, τὶς δυσκολίες, τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο τὶς πηδοῦσαν καὶ τὰ πρῶτα πού θὰ μετεχειρίζοντο γιὰ νὰ τὸ κατορθώσουν. Τὸν

ἐβλαύσαν καὶ τότε ἀκόμα καὶ τὴν πίστη, τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν προσπάθειαν πού θὰ ἔκαναν νὰ κερδίσουν τιμῶς ἀμοιβῇ πού τοὺς ἔταξε τοῦ εἶπαν πὼς μποροῦσε νὰ εἶναι ἡσυχος γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου των.

Ὁ Ντίλας, πραγματικὰ, δὲν ἔχε καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἐντελὴ μηχανικὴν, σὰν ἡθελε νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν πρὶν ἐκκίνησιν, ἔχωσε στὴν ἡμέρην τὸ χέρι του κ' ἔπιασε τὸ μικρὸ δοχεῖο γεμάτο μὲ τὸν τρομερὸ ὕγρο. Βεβαιωθῇ ἐπίσης ὅτι τὸ μαχαίρι τοῦ ἦταν στὴ θέσιν του, καὶ ἔπιασε τὸν ὅμοιο βρισκότανε ζωὴν στὴ μέση του. Τέλος ἀνέβηκε σέρνοντας, κ' ἔβλεπε κατ' εὐθείαν στὸ χαμηλὸ μέρος τοῦ τοίχου.

Ἀπὸ ἐνωρίς τὰ εἶχε καταπονεῖ ὅλα. Ἀπὸ τὴν πρῶτη φορὰ, πού παρακολουθῶν τὸν Οὐρβανόν, τὸν εἶδε νὰ πηγαίνει ἐκεῖ, εἶχε κατορθώσει νὰ μῇ στὸ σπῖτι τὰνα ὡς ἔμπαρος μεταξέντων. Εἶχαν ἰδεῖ τὴν Ἀντινὴν, εἶχε μιλήσει μὲ τῆς, προσφέροντάς της ν' ἀνταλλάξῃ φορέματα μὲ ἐξευλαμένη τιμὴν εἶχε προσέξει

καλὰ τοῦ σπιτιοῦ τὴ διαίρεσιν, ἤξερε πού ἦταν ἡ κάμαρά της, κ' εἶχε ἰδῇ ἀπὸ τότε μὲ ποῖον τρόπο θὰ μπορούσε ν' ἀνέβῃ ἕως ἐκεῖ.

Ἐφθασε στὸν τοῖχον κ' ἐσκαρφάλωσε μὲ εὐκολία ἐκπληκτικὴ. Ἐορίξε μὴ γοήγορη ματιὰ μέσα στὸ σκοτεινὸ καὶ πυκνοφυτευμένον κῆπον, πιάσθηκε ὕστερα ἀπὸ τὴν μάνδραν κρεμάσθηκε, κ' ἄφητε τὸ σῶμα του νὰ γλυστρήσῃ ἀθόρυβα κάτω. Ὅπως εὐρέθη πεσμένος στᾶθι προσεκτικὸς. Κύτταξε γύρω, δὲν διέκρινε τίποτα. Ἀκροάσθηκε, δὲν ἀκουγότανε ὁ παρακροῦτερος θόρυβος. Βέβαιος πὼς δὲν εἶδε κανέναν, ἄρχισε νὰ προχωρῇ ἔτσι σκυφτός, νὰ σέρνεται ἐπάνω στοὺς μικροὺς, τοὺς σκοτεινοὺς δρομάκους, περπατῶντας μὲ τὰ τέσσαρα. Κάθε λίγο στεκώτανε, ἀνασηκωνότανε κύτταζε, ἀκροάζετο. Βεβαιωνότανε ὅτι δὲν ὑπῆρχε γύρω κανεὶς καὶ προχωροῦσε καὶ πάλι, γιὰ νὰ σταθῇ σὲ λίγο καὶ νὰ πεισθῇ ἄλλῃ μιᾷ φορὰ ὅτι δὲν τὸν ἀπειλοῦσε κίνδυνος. Κ' εἶχε φθάσει σχεδὸν κάτω ἀπὸ τὸ παραθύρι τῆς Ἀντινῆς, ὅταν νόμισε πὼς ἀκούσε ἕνα θόρυβον, σὰν τὸν θόρυβον ἀνθρώπου πού σερονώτανε στὸν τοῖχον. Ἐταράχθηκε. Μήπως τάχα τὸν εἶδε κανεὶς; Ἐμεινε κουλολισμένος στὴ θέσιν του στιγμὴς ἀρκετές. Μὲ τ' αὐτὰ τετατωμένα, προσπαθοῦσε νὰ συλλάβῃ καὶ τὸν παρακροῦτερον θόρυβον, πού θὰ τοῦ πρόδινε τὴν προσέγγισιν τοῦ κινδύνου. Δὲν ἀκούσθη τίποτα πιά. Ἀνασηκώθη καὶ πάλι, ἐπρόβαλε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν τοῦφα τῶν πυκνῶν θάμνων πού στολίζαν τὴν πλευρὴν τοῦ δομοῦ καὶ ἐξέτασε τὸ μέρος προσεκτικὰ καὶ ἐπίμονα σ' ὅση ἔκτασιν τὸν ἄφηνε νὰ διακρίνῃ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Τίποτε. Ὁραματίσας ἔτσι τὴν πεποίθησιν πὼς εἶχε γελαστῇ, κ' ἐπροχώρησε, ἀλλὰ μὲ τὴν ἴδια προσοχὴ πάντοτε, τὶς ἰδίας προφυλάξεις, τὴν ἀγοπορία καὶ τὴν προσπάθειαν νὰ μὴ κῆνθ θόρυβον. Ἐφθασε κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου τῆς Ἀντινῆς, συμμαζεύθηκε πίσω ἀπὸ τὸ δένδρον πού βρισκόταν ἐκεῖ κ' ἔμεινε ἐξετάζοντας ὥρα πολλὴ τὸ σκοτεινὸν κῆπον.

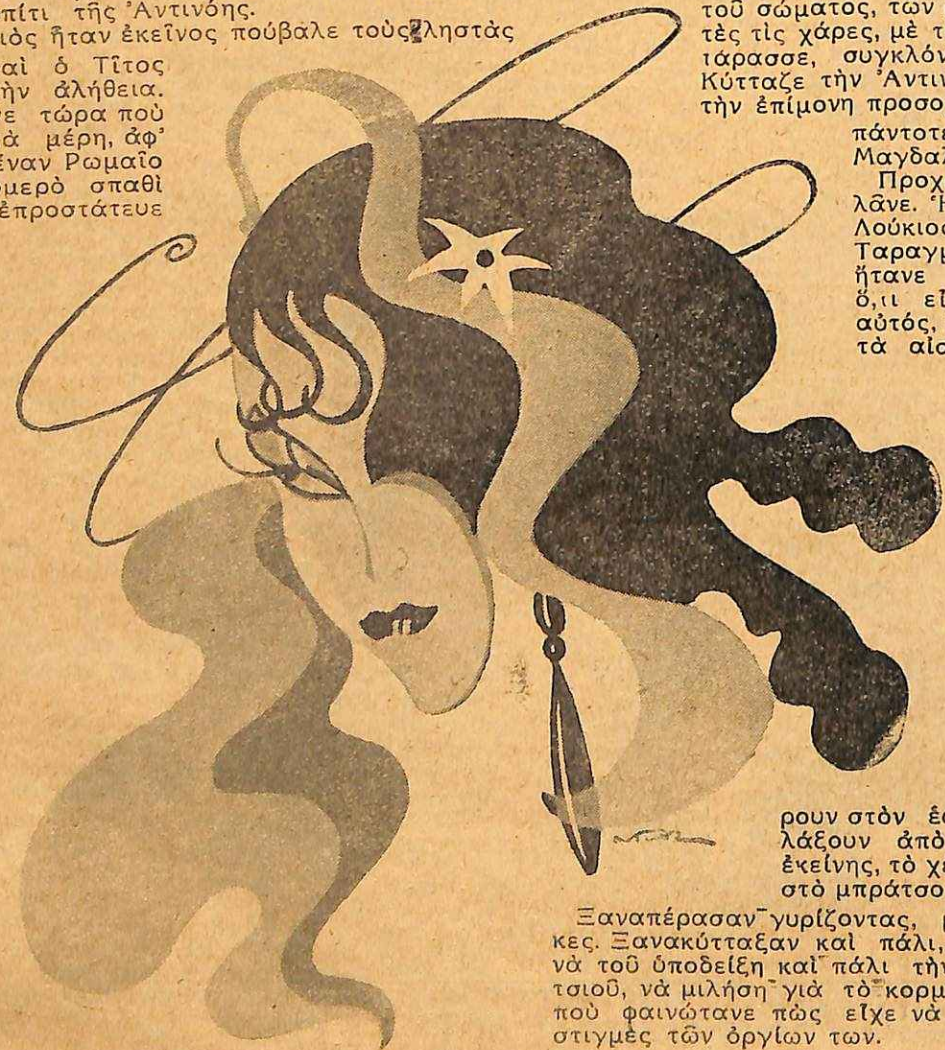
Καὶ ὅταν ὑπελόγισε ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ θὰ εἶχαν ἐγκατασταθῇ στὰ μέρη πού τοὺς εἶχε ὀρίσῃ, κ' ὅταν βεβαιώθηκε πὼς κ' αὐτοὺς δὲν τοὺς εἶχεν ἰδῇ κανεὶς—γιατὶ κανένας θόρυβος πού νὰ δείχνῃ πὼς κατὶ ἔκτακτο ἔγινε δὲν ἀκούσθηκε—ἀνέβη νὰ σκαρφαλῶν πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀκουμπώντας στὸν τοῖχον μαζὶ καὶ στὸ δένδρον πού ἦταν κοντὰ τοῦ. Ἐφθασε ἔτσι ἕως τὸ παράθυρον. Ἀκροάσθη καὶ βεβαιώθηκε πὼς δὲν ὑπῆρχε κανένας ἐκεῖ. Ἐσπρωξέ τότε σιγὰ τὸ παραθυρόφυλλον, ἀνοίξε, κύτταξε μὲ προσοχὴ καὶ ἐπίμονη, τὸ διασκέλισε καὶ μῆκε. Μέσα στὸ σκοτάδι πού ἐπικρατοῦσε διέκρινε τὸ κρεβάτι τῆς Ἀντινῆς στὴν ἄλλην γωνίαν. Βαρειὰ παραπετάσματα ἔφευγαν ἀπὸ τὸ ταβάνι ἕως τὸ πάτωμα, κ' ἐσκέπαζαν τὸν τοῖχον, στὴν ἐπάνω πλευρὰ τοῦ κρεβατιοῦ. Ἀριστερὰ ὑπῆρχε ἕνα ἐπιπλοβαρὺ, δεξιὰ δύο μαρμαρίνες στήλες πού κατέληγαν σὲ κεφάλι παιδιοῦ. Ἐκρινεν ὁ Ντίλας ὅτι τὸ καλύτερον μέρος γιὰ νὰ κρυφθῇ ἦταν τὸ παραπέτασμα, καὶ χωρὶς χρονοτριβὴ πῆγε καὶ κρύφθηκε πίσω ἀπ' αὐτό. Ἐστὶ θὰ ἦταν δίπλα τῆς. Ὅταν ἔφευγε νὰ κῆνθ τίποτε ἄλλο παρὰ ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι του. Ἐκείνη θάταν στὴν ἀπόλυτη διάθεσιν τοῦ,

Ἐτοποθετήθηκε σὲ μέρος τέτοιο, ὥστε νὰ μὴ μὴ νὰ βλέπῃ χωρὶς νὰ κινδυνεύῃ νὰ τὸν ἰδοῦν, νὰ μὴ μὴ νὰ βγῇ χωρὶς θόρυβον. Φρόντισε νὰ εἶναι ὅσο μποροῦσε πιὸ κοντὰ στὴν Ἀντινὴν, ὅταν ἐκείνη θάφευγε στὸ κρεβάτι της, ἔφτιαξε μὴ τρύπα στὴν ἐνώση τῶν παραπετασμάτων, κ' ἔμεινε περιμένοντας.

Ὑστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτον, μὴ ὑπὲρ τρία μῆκε, τοποθέτησε ἕνα πολὺφωτον, στὴν ἀντίθετη ἄκρην, ἀπάνω στὸ τζάκι, διώρθωσε λίγο τὰ σκεπάσματα κ' ἔφυγε.

Ἐφθασε ἀπὸ ἕνα τέταρτον, μὴ ὑπὲρ τρία μῆκε, τοποθέτησε ἕνα πολὺφωτον, στὴν ἀντίθετη ἄκρην, ἀπάνω στὸ τζάκι, διώρθωσε λίγο τὰ σκεπάσματα κ' ἔφυγε.

Μετ. ΑΓΓ. Γ. ΒΛΑΧΟΥ. Ἀκολουθεῖ

ΙΕΝΤΙ ΠΟΙΗΣΤΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ

Ὁμορφὴ κόρη τοῦ Ψαρά
τράβα τὴ βάρκα σου στὴν ἄμμο.
Δόσ' μου, καλὴ μου, τὸ χεράκι σου
καὶ κάθισε μὰζι μου χάμω

Ἀκούμπησε ἀπαλὰ στὰ στήθια μου.
Γιατὶ εἶσαι τόσο φοβισμένη;
Σὺ πολεμάς νυχτόημερα
τὴ θάλασσα τὴν ἀγριεμένη

Τὰ στήθια μου ἔχουνε τὴς θάλασσας
καὶ τὴν κακία μὰ καὶ τὴ χάρη.
Ἐχουν τὶς μπόρες καὶ τὰ κύματα
μάχουν καὶ τὸ μαργαριτάρι.

Μετ. ΑΓΓ. Γ. ΒΛΑΧΟΥ.

Ἀκολουθεῖ

Τέσσερα διαζύγια μέσα σέ ένα χρόνο!

Μία πραγματική υπόθεση για φάρσα είναι η ιστορία της Κυρίας Ντόροθυ Γκλάγκερ, η οποία έχει πάρει το ρεκόρ ταχύτητας... αλλαγής συζύγων εις το περίφημο Ρένο.

Η κυρία Γκλάγκερ, που είναι ξανθιά και πολύ θελκτική, δεν έννοει να χωρέσει τον... ξανθό της, όταν τη δεύτερη εβδομάδα του γάμου της, με τον Τζέιμς Νίκσον (σ.ζ. αριθ. 1) αντελήφθη ότι δεν είχε ο κατέργαρος μαύρα μαλλιά, αλλά ξανθά βαμμένα. Κατέφυγε στο κόλπο για να τα την καιακτήση. Αυτή όμως δεν σήκωνε κάτι τέτοια! Αμέσως τις βαλίτσες για το Ρένο και σέ τρεις μήνες διαζύγιο!

Στο τραίνο όμως, που την πήγαινε στο Ρένο, γνωρίστηκε με τον Άρθουρ Ντήν (σ.ζ. αριθ. 2), ο οποίος έπληναι να χωρίσει κι αυτός από τη γυναίκα του. Άγαπήθηκαν και μόλις πήραν τα διαζύγια τους παντρεύτηκαν. Μά σέ τρεις μέρες ο άθλιος, που ήταν μελαγχολικός, άπατσε τη φτώχη τη Ντόροθυ με μία καμαριέρα... ξανθιά! Δεύτερο διαζύγιο.

Ο δικηγόρος Μάκ Μίλαν, μελαχρινός επίσης, την εξυπηρέτησε τόσο πολύ, ώστε τον αγάπησε. Παντρεύτηκε τον Μάκ Μίλαν (σ.ζ. αριθ. 3) μά τώρα τη χώρισε αυτός, γιατί τάφτιζε εκείνη με ένα Μεξικανό. Τρίτο διαζύγιο. Και ο Μεξικανός παίρνει αριθ. 4.

Μετά ένα μήνα ο Μεξικανός... έσπασε στο ξύλο το έτερον ήμισυ του και η Ντόροθυ, απελπισμένη πιά μετά το τέταρτο διαζύγιο της μέσα σ' ένα χρόνο, παρατά και τους ξανθούς και τους μελαχρινούς και παντρεύεται ένα... άσπρομάλλη!

Ελπίζει ο ύπ' αριθ. 5 σύζυγος να είναι «σιδερένιος». Για καλό και για κακό όμως, έγινε μόνιμος κάτοικος του Ρένου!

Σκόρδο και φυματίωσις.

Ότι το σκόρδο έχει μικροβιοκτόνους ιδιότητες, είναι γνωστόν από της αποχής του Ιπποκράτους. Ότι όμως θα απεδεικνύετο το ιδεώδεςτερον μέσον θεραπείας της φυματίωσης, δεν πιστεύουμε να το φαντάζετο κανείς. Ίδού όμως ότι ο Ιατρός Πήτερ Έβερσον της Μινεαπόλεως, ανακοινώνει, διά διατριβής του εις μίαν ιατρικήν εφημερίδα του Σικάγου, ότι δια σειράς 65 ενέσεων εκ χυμού σκόρδου ειδικώς επεξεργασμένου, θεραπεύει την φυματίωσιν πάσης φύσεως (πνευμόνων, λάρυγγος, οστέων) έστω και αν ο ασθενής εύρισκεται εις το μέσον του τρίτου σταδίου της νόσου.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Έπιστήμη και στρείδια

Με τα τρομακτικά άλματα που κάνει, μέρα με τη μέρα, η Έπιστήμη, η οποία έννοει να χώνη τη μυτίτσα της παντού, θα καταντήσει πολύ γλήγορα να γίνουν «επιστημονικά» και τα κοινότερα επαγγέλματα.

Έξαφνα η αλιεία τώρα πιά στην Κεϋλάνη δέ μπορεί να είναι έργο απλών και αγραμμάτων ανθρώπων, όπως ήταν πριν—έννοούμε την αλιεία των μαργαριταριών—και τοῦτο γιατί ο ηλεκτρισμός και οι νεώτερες επιστημονικές ανακαλύψεις έφεραν μία τρομακτική αναστάτωση στίς μεθόδους της παλαιάς ποιητικής «ψαρικής». Ο ψαράς σήμερα, πριν ακόμη ανοίξει τα στρείδια, ξέρει ποιά έχουν μέσα μαργαριτάρια και ποιά δεν έχουν. Έτσι δεν κάνει τον κόπο ν' ανοίξει εκατό στρείδια ή διακόσια για να βρη ένα μαργαριτάρι. Ανοίγει εκατό στρείδια και βρίσκει εκατό μαργαριτάρια.

Αλλά πώς κατορθώνεται αυτό; Απλώς με ένα νέο μηχανήμα που εκπέμπει ειδικές ακτίνες, της «οικογενείας» των ακτίνων Ραϊντγκεν και το οποίο δείχνει το μαργαριτάρι, αν υπάρχει, κάνοντας διαφανές το σκασμένο στρείδι. Περνούν λοιπόν ένα-ένα τα στρείδια μπρος από μία πλάκα και με μία γρήγορη ματιά βεβαιώνονται αν περιέχουν μαργαριτάρια ή όχι. Φυσικά η χρήση του μηχανήματος δεν είναι εύκολη και χρειάζεται εξάσκησης ειδική.

Τελευταίως προσελήφθη στην υπηρεσία μιας μεγάλης επιχείρησης αλιείας μαργαριταριών στην Κεϋλάνη ένας νέος ψαράς... διπλωματούχος ακτινολογικού ινστιτούτου.

Φαντάζεσθε λοιπόν που πρόκειται να καταντήσει η Άνθρωπότης, αφού κινδυνεύουμε ύστερα από λίγα χρόνια ν' ακούσουμε ότι ο Τσαγκάρης της γειτονιάς μας έπηρε ένα κάλφα... διδάκτορα της Αστρονομίας!

Ένα πάρα πολύ έκκεντρικό δείπνο

Οι εκατομμυριούχοι της Αμερικής έφευρίσκουν κάθε μέρα έκκεντρικότητες και σ' αυτά ακόμα τα φαγιά τους. Η Κυρία Μπρινχέλμερ, γυναίκα μεγάλου τραπεζίτη της Νέας Υόρκης έ πρόσφερε ένα δείπνο, αρχίζοντας από τον καφέ και τελειώνοντας στη σούπα και στα στρείδια.

Οι προσκαλεσμένοι καθώντουσαν σέ ψηλές καρέκλες ενώ το τραπέζι ήταν πολύ χαμηλό.

Ο γύρος της Γης σ' ένα είκοσιτετράωρο.

Ο γύρος του κόσμου ήταν πάντα όνειρο των πιο τολμηρών και το ριφήμο σχετικό βιβλίο του Ίουλιανό Βέρν τον περιορίζει για τον άνθρωπο μέσα στο χρονικό διάστημα των δώδεκα ημερών.

Αργότερα, ο γύρος του κόσμου πραγματοποιήθηκε σέ πολύ μικρότερο χρονικό διάστημα, σέ 43 μέρες. Καπνιστές ακόμη πιο μικροί και, τέλος, αεροπλάνο, που έξετέλεσε τας διαστάσεις, έφερε τον άνθρωπο θραύει τον γύρω από τη Γη μέσα σέ εβδομάδα, σέ λίγες μέρες.

Τώρα όμως φαίνεται ότι το τέρας αυτό της απληστίας, που λέγεται άνθρωπος, θα ξεπεράσει κάθε γνωστό όριο λίγους και θα περιέλθη τη μέτη ταχύτητα της αστραπής. Δι' αμερικανικό αεροπλάνο μελετούν πιθανόν της εκπεδύνσεως μιας ροκέτας, που θα περιέλθη τη Γη σέ δέκα λεπτά, και μάλιστα με μικρότερο του... είκοσιτετράωρο!!

Το πράγμα φαίνεται απίθανο, αλλά κανείς δεν έμποδίζει τους τολμηρούς να το επιχειρήσουν. Φαίνεται πως ροκέτα είναι το ιδεώδες μέσον για επιτύχη κανείς μία ιλιγγιώδη ταχύτητα. Άγνωστον μένει μονάχα πως θα κατορθώσουν οι ριψοκίνδυνοι άμα κανοί... μέσα σ' αυτή τη ροκέτα.

Η εύτυχία και... το λήπι.

Οι υποθέσεις των διαζυγίων φαίνεται ότι είναι τα διασκεδαστικότερα θέματα των διαφόρων δικαστηρίων. Από την χώραν των ταυρομαχιών των εμφυλίων σπαργμών, την Ισπανία, μάς έρχεται η περίφημη πληροφορία ότι μία ώρα κυρία της Μαδρίτης, άδιαφορούσα για τα διάφορα δραματικά πολιτικά γεγονότα, έκτυλίσσονται γύρω της, είχε την εμμονή να έχης έστοραμένη την πρσοχή της σέ ζητήματα καθαράς αούστηρης αίσθητικής. Καί ζητεί διαζύγιο από τον άντρα της, γιατί μιλάτε;

Διότι η κυρία δεν μπορεί επ' ουδέν λόγω να χωρέσει τους παχείς. Οταν παντρεύτηκε ο άντρας της ήταν άνατος και θελκτικός. Αργότερα όμως, έπαχυνε. Όλες οι δίαιτες και τα στικά «χαπάκια» και οι θεραπείες έκαναν ο δυστυχής έμειναν χωρίς αποτέλεσμα. Έμενε χοντρός κι έξαιλουθούσε να παχαίνει.

Η κυρία όμως έχει χάσει εν τω μεταξύ κάθε έλπιδα να ξαναβρη την τυχία που έχασε λόγω του πάχου του συζύγου της και ζητεί διαζύγιο, όπως λέει, «τα ιδανικά μιας γυναίκας δεν έτοποθέτησαν ποτέ εύτυχία της μέσα σ' ένα άπαιστο θάσκι, παραγεμισμένο με λίπη πλαδαρές σάρκες» Έχετε αντίληψη

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Ένα μπαλλέτο από... κροκοδείλους!

Σας είναι, βέβαια, γνωστόν, ότι στην Αμερική υπάρχουν ειδικά κροκοδείλολογία, στα οποία καλλιεργούνται και διατρέφονται επιστημονικώς κροκοδείλοι, οι οποίοι κατόπιν προσφέρονται εις αντάλλαγμα των περιποιημένων αυτών... το δέρμα των.

Ασφαλώς όμως θα καταπληγίτε όταν μάθετε, ότι ο Έντυ Έβανς είχε την έμπνευση να σχηματίσει ένα μπαλλέτο από κροκοδείλους!

Και εν τούτοις. Κατάφερε ο άθεοφοβος αυτός Καλλιφορνέζος να μάθει τους κροκοδείλους του να χορεύουν! Έννοείται πως οι κροκοδείλοι του είναι σχετικώς μικροί και ήρεμοι!

Το πρωτότυπο μπαλλέτο των κροκοδείλων δεν είναι απίθανο να το δούμε και στην Ελλάδα... στον κινηματογράφο! Ο Έντυ Έβανς σαρκαστικώτατα ένώμασε το νούμερό του «Γυναικεία έκρηξη» και κάνει χρυσές δουλειές σ' ένα έργο τα μεγάλα ιπποδρόμια, τα οποία εργάζεται προσωρινώς, ως έδηλωσε, μόνο και μόνο για να εξορίση τη ζωή των περιπλανησέν... Άλλως τε ο κροκοδείλοχοροδιδάσκαλος αυτός είναι αρκετά πλούσιος και τούτο, όπως λέει, γιατί τα «Γυναικεία έκρηξη», ενώ άλλους τους καίνε, αυτός απεναντίας τάκανε να... χορεύουν στον ταψί!

Οι κωφοί δά άκούνε μέ... τά μάτια!

Ένας άμερικανός χημικός άνεκα ένωσε μία ουσία, που θα σώσει τα εκατομμύρια των κωφών από τη δυστυχία τους. Πρόκειται περί μιας ειδικής ουσίας, που την έπέτυχε ύστερα από κόπους και προσπάθειες πολλών έτών και η οποία θα έχη τη δύναμη να μεταβάλη, με την έπίδραση των ήχων, μίας οιασδήποτε φωνής, τη χημική σύσταση μιας μεμβράνης, σέ τρόπο που να χαράζονται επάνω σ' αυτή γμαίως διάφορα σχήματα, άνάλογα τά σύμβολα του αλφαβήτου.

Ο κωφός, λοιπόν, που θα είναι έφωτισμένος με τη μεμβράνη αυτή, τοποθετημένη σ' ένα μικρό πλαίσιο σέ ένα γυαλί, θα μέγεθος μιας κοινής σιγαστήρας, θα μπορεί να διαβάξη εύκολα και ταχύτατα, χάρις στο «ήχημα αλφάβητο», κάθε όμιλία και κάθε λέξη που θ' άκούη γύρω του. Έτσι τά μάτια του θα αντίκαταστήσουν τ' αυτιά του κατά τρόπον ικανοποιητικό, και με το μέσο αυτό ο κωφός θα πάψη να θεωρη τον έαυτό του άπομονωμένο από όλο τον άλλο κόσμο.

Η νέα έφεύρεση θα μπη σέ κοινή χρήση εύθως μόλις ο έφευρέτης συμπληρώσει τά πειράματά του και βρη τον πιο εύχρηστο τρόπο για τη χρησιμοποίηση της μαγικής μεμβράνης.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Μία μηχανή για συμβουλές

Ασφαλώς και η πιο άχαλινωτη φαντασία μυθιστοριογράφου του Μεσαίωνα δέ θα μπορούσε να συλλάβη το καταπληκτικό σχέδιο του άμερικανού ηλεκτρολόγου μηχανικού Τζών Τζέκυν, ο οποίος κατόρθωσε να φτιάση τον «χαλύβδινο» σύμβουλο. Τι είναι δέ ο περίφημος αυτός χαλύβδινος σύμβουλος;

Όύτε πολύ ούτε λίγο, ένα μηχανήμα... που δίνει συμβουλές!

Το πρωτόκουστο αυτό πράγμα έσκανδάλισε πολλούς κι' έζητησαν από τον Τζέκυν να τους έφοδιάση μ' ένα σύμβουλο. Καί όλοι αυτοί είναι... κατενθουσιασμένοι!

— Ο «χαλύβδινος σύμβουλος» μου, λέει ο έφευρέτης, είναι κάτι άνάλογο με τίς μηχανές που κάνουν τίς πιο περίπλοκες αριθμητικές πράξεις. Όπως σ' εκείνες πατάς ώριμένα κουμπιά με τους αριθμούς που θέλεις και εκείνες, ύστερα από αυτόματη εργασία, σοβ δίνουν το αποτέλεσμα, έτσι και στο «σύμβουλο», πατάς ώριμένα κουμπιά με τά ζητήματα που σε άπασχολούν και σου δίνει, ως αποτέλεσμα, το συμπέρασμα των αυτόματων σκέψεών του. Βάσιν των αυτόματων συλλογισμών του ο «σύμβουλος» έχει την ίδια, που έχουν και τά μαθηματικά: τη Λογική. Όπως δέ η αριθμητική μηχανή είναι αλάνθαστη και την έμπιστεύονται όλοι, έτσι και ο «χαλύβδινος» σύμβουλος είναι, αλάνθαστος και πρέπει να τον έμπιστευθούν όλοι.

Ο έφευρέτης κατασκευάζει «συμβούλους» για επιχειρήσεις, για σπόρτ, για κοσμική ζωή και για... έρωτικές υποθέσεις.

Όστε καταργούνται οι χαρτορρίχτες και τά μέντιουμ. Κάθε έρωτευμένη άμερικανοπούλα θα μπορη νάχη το σύμβουλό της, ο οποίος, σαν χαλύβδινος που είναι, δεν θάχη άδυναμίες και θα της λέη τη σκάφη—σκάφη και τά σόκα—σόκα.

Ένας πρόγονος του Κλεμανσώ.

Μέσα στα άρχαία της βιβλιοθήκης του Καρναβαλέ υπάρχει ένα πολύτιμον έγγραφον εξαγοράς, κατά το 1757, 70 άλλων αιχμαλώτων.

Την εξαγορά είχε κάνει το μοναστήρι της Αγ. Τριάδος στο Μαρόκο ο δέ ύπ. αρ. 63 αιχμαλώτος πολέμου ήτο ο Άλέξανδρος Κλεμανσώ έτών είκοσι έννέα, άνθυπασπιστής. Τιμή εξαγοράς από τους Άράβας 4000 φράγκα.

Τό ιδεώδες της ασφαλείας

Μ' όλη την καταπληκτική πρόοδο των έναερίων συγκοινωνιών και την εξέλιξη του αεροπλάνου, που ρεκαμαρείται από όλους τους ενδιαφερομένους ως το «άσφαλέστερο» σημερινό μέσον συγκοινωνίας, φαίνεται πως οι ναυπηγοί δεν θεωρούν ως λήξασαν την βασιλείαν του βαποριού. Κάι καταγίνονται πυρετωδώς να κρατήσουν την πώλησιν των κυμάτων... ψηλότερα από την πώλησιν των νεφών.

Έτσι άνηγγέλη η κατασκευή ενός πλοίου που θα είναι ο ιδανικός εκπρόσωπος κάθε έννοιας ασφαλείας και άνεσεως. Το πλοίο αυτό θα είναι άδύνατον να βυθισθί και αν ακόμη βρεθί μέσα στον τρομερότερο κυκλώνα. Καί όχι μόνον αυτό, αλλά, με μία θαυμαστή τελειοποίηση των τελευταίων «μηχανημάτων της μηχανικής ίσορροπίας», ούτε καν θα ταλαντεύεται επάνω στα κύματα. Όστε ο κίνδυνος ναυαγίου και η ναυτία καταγράφονται στας δέλτους της ιστορίας.

Επίσης ο κίνδυνος της πυρκαϊάς άποτρέπεται όριστικώς και ασφαλώς χάρις σέ ειδικές έγκαταστάσεις άφθόστου τελειότητας. Το ταξίδι λοιπόν με το βαπόρι αυτό θα είναι μία απόλαυση.

Οι ειδικοί διατείνονται ότι ούτε στο σπίτι του κανείς δεν θα είναι τόσο ασφαλής όσο μέσα σ' αυτό το βαπόρι. Τα πράγματα θα τό δείξουν.

Καταργείται το γήρας;

Ένας σουηδός βιολόγος έφευρε μία ουσία που θα διατηρή τά λουλούδια δροσερά και μυρωμένα επί μηνών και χρόνια όλόκληρα και θα τά κάνη να φαίνονται πάντα σά να είχαν κοπή μόλις εκείνη τη στιγμή από τά κλωνάρια τους.

Τά πειράματά του έδωσαν θαυμάσια αποτελέσματα, ο σοφός όμως αυτός δεν έννοει να παραδώση στη βιομηχανία την έφευρεσή του προς έκμετάλλευσιν, αν δεν την συμπληρώση με επιστημονικές παρατηρήσεις, οι οποίες τον ενδιαφέρουν. Νομίζει δηλαδή ότι πως κατόρθωσε να βρη για τά «φυτικά» κύτταρα το έλιξήριον της νεότητας, έτσι θα κατορθώση να τό βρη και για τά «ζωικά» όποτε... καταργείται το γήρας!

— Δεν θάδεια, είπε σέ δημοσιογράφους, η αιώνια δροσιά των λουλουδιών, που ποτέ δεν μαραίνονται, να στολίξη μαραμένα στήθη ανθρώπων. Ελπίζω ότι θα καταρθώσω να χαρίσω και στους ανθρώπους την εύτυχία της αιώνιου νεότητας των λουλουδιών μου.

Έμείς ελπίζουμε ότι... δεν θα τό καταρθώση, γιατί τότε άλλοίμονό μας!

ΑΓΑΠΗ ΘΑ ΠΗ ΣΥΓΓΝΩΜΗ ΤΟ ΓΥΑΛΕΝΙΟ ΤΟΥ ΜΑΤΙ

— Πίστεψέ με, πώς λυπάμαι πολύ, Τζούλιο, πάρα πολύ, γιατί σε στενοχωρώ, μά, τι να σου κάνω... Δεν μπορώ να σε παντρευτώ...
 «Ο νέος κύτταξε τη χαριτωμένη συνομιλήτριά του με ένα βλέμμα γιομάτο παράπονο κι' απάντησε.

— Μά γιατί, γιατί Κλαίλια; «Αν ήξερα πώς αγαπάς έναν άλλο, πώς μ' αντιπαιχθείς, γιατί με βρίσκεις άσχημο, αποκρουστικό... «Αν ένοιωθα πώς βρίσκεις πώς δεν μπορώ να σου χαρίσω μια ζωή ευτυχισμένη, δε θα μ' έμελλε. Μά τώρα, που δεν βρίσκω νάχω κανένα απ' αυτά τα τρία έλαττώματα, δεν μπορώ να μ' υποφέρω σ' αυτή την ανεξήγητη κι' άδικη περιφρόνηση...

«Η νέα έσκυψε το κεφάλι στον ώμο της κι' έμεινε σκεπτική, θλιμμένη. Ο Τζούλιος Ρομανίνι, είχε κάθε δικαίωμα να της κάνει όλα αυτά τα βασανιστικά έρωτήματα, να έπιμένη σε μιάν απάντησή της δικαιολογητική. Είχαν ζήσει από παιδιά μαζί κι' είχαν μεγαλώσει σχεδόν στην ίδια αυλή, παίζοντας χωρίς ποτέ να μαλωθούν, ως ότου αυτή έφυγε για μια σχολή καλογραιών κι' αυτός για τη Ρώμη, να σπουδάσει δικηγόρος.

Ξανασυναντήθηκαν πάλι πριν τρία χρόνια στη Νεάπολη, που έμεναν στο ίδιο σπίτι οι οικογένειες και τών δυό. Καί ο Τζούλιος της είπε τότε.
 — Κλαίλια, σε λίγο παίρνω το δίπλωμά μου και θα διορισθώ στο Υπουργείο Δικαιοσύνης. «Υστερα θα πάω στρατιώτης κι' όταν τελειώσω θάρθω να παντρευτούμε. «Έχεις αντίρρηση;

Τόν κύτταξε στα μάτια με μιάν έκφραση πούλεγε χίλια ναί. Καί τα χείλη τους τότε σμίξανε σ' ένα παθητικό, παρατεταμένο φίλημα, π' άξιζε χίλιους όρκους αγάπης...

Καί σε λίγο χωρίστηκαν με την έλπίδα και το όνειρο της ένωσης των με τις άνθινες άλυσίδες του 'Υμέναιου...

«Όμως το κακό έρχεται κάποτε τόσο άπρόοπτα, που δεν μπορεί να τ' αποφύγει κανείς. «Ετσι τό έπαθε και ή Κλαίλια Τζοβανίνι... Πώς; Ούτε αυτή δεν τό κατάλαβε... «Ήταν ένα βράδυ Καρναβαλιού, σε κάποιο χορό. «Ένας ωραίος αξιωματικός του ίππικού την έπλεуρισε. Είχε δυό μάτια έκφραστικά και γαλάζια σαν την πιο άτρυκίμια θάλασσα. Μιά φωνή τόσο γλυκερά κι' υποβλητική. Κάτι τρόπους χαριτωμένους. Μιά κορμωσασία αγαλματίνη. «Ένα πρόσωπο γεμάτο γλύκα... Καί, —μά πώς έγινε θεέ μου, αυτό;— ο νους της έθόλωσε κι' ή καρδιά της δεν χτυπούσε, σαν ήταν κοντά του, για τό φτωχό Τζούλιο, που ή ανάμνησή του σβύνουνταν στην παρουσία του άλλου... Κι' ή Κλαίλια του δόθηκε άσυλλόγιστα...

«Εξή μήνες έμεινε κείνος στη Νάπολη κι' έξη μήνες κάθε βράδυ ή Κλαίλια ήταν στην άγκαλιά του, δομένη στα φίλια και στα χάδια του. «Ετσι ένα βράδυ άνοιξιάτικο, που τ' άστέρια λάμπαν στον ολογάλανο ουρανό, που τό κύμα έλεγε λόγια αγάπης στην ά-τή, κι' ή αύρα τραγουδούσε τη γλύκα του έρωτα στα φύλλα και στα λούλουδα, μευσομένη από κρασί κι' από έρωτα, ξαναμμένη απ' τα φίλια και τα χάδια του ή Κλαίλια, άφθέγη άνυπεράσπιστα στην άγκαλιά του όραλού της άξιοματικού. Καί τότε τό μεγάλο κακό ήρθε... Λίγο άργότερα, ή φτωχή νέα, ένοιωσε πώς θα γινόταν μητέρα... Τώπε στον άξιοματικό κι' αυτός την καθυσόχασε...

— Θα παντρευτούμε αγάπη μου, της είπε, μέινε ήσυχη... Θά ένεργήσω να μου δοθώ άδεια γάμου και τότε, όταν πάρω τό χαρτί μου, θα σε ζητήσω απ' τον πατέρα σου...

Κι' ή Κλαίλια ούτε καν σκέφθη να διαμφισβήτηση τά λόγια του. «Εξαφνα, ένα βραδυ, δεν πήγε στο ραιτεβού τους και λίγες μέρες άργότερα μαθεύτη πώς ο ωραίος καλός της ήταν παληάνθρωπος που έγινε όργανο κατασκοπείας μιάς ζένης δυνάμεως, πιάστηκε, έφυλακίσθη και τουφεκίστηκε... Μά όταν έγινε γνωστό άλ' αυτά, ή Κλαίλια, ήταν γελασμένη άνεπανόρθωτα και θα γινόταν μητέρα. Οι γονείς της, τότε, άναγκασθήκαν να πουλήσουν τά κτήματά τους στη Νάπολη και να πάν να εγκατασταθούν στο Μιλάνο. «Εκεί ή Κλαίλια γέννησε και, τώρα που ο Τζούλιος την ξανάβρισκε—γιατί είχε διορισθώ δικαστής εκεί—ήταν μητέρα ενός

χαριτωμένου άγοριού, που τό λάτρευε μ' όλη την καρδιά μιάς νέας γυναίκας, που όλα της τά νεανικά όνειρα είχαν συγκεινωθώ σ' αυτό τό μικρούλικο πλασματάκι.

«Όταν, λοιπόν, είδε τον Τζούλιο κι' αυτός της ζήτησε να πραγματοποιήσουν την ύπόσχεση πουχαν δώσει, πριν έλθης ή καταστροφή που αυτός δεν ήξερε, ή Κλαίλια με συντριμμένη την καρδιά του άρνήθη.

— Δεν μπορώ, Τζούλιο, δεν μπορώ τό απάντησε.

«Η καρδιά του νέου σφίχτηκε στην άπρόσδοκτη αυτή απάντηση, μά δεν είπε τίποτε. Στη Νάπολη που τη ζήτησε πριν έρθη στη θέσμη του, δεν τώπε κανείς τίποτε για τό άτυχο ειδύλλιο της. Κι' όταν αυτή έδω τό άρνήθηκε, θάρρεψε πώς κάποιον άλλο δεσμό θαχε συνάψει, ήξερε την άσπασία της γυναίκας της καρδιάς και δε μίλησε...

Μά τρεις μήνες τώρα που ζούσαν στην ίδια πόλη, δεν την είχε δει έξω με κανέναν, δεν έμαθε τίποτε ύποπτο για τη ζωή της κι' άπόρησε. Γιατί του άρνιόταν, λοιπόν, την αγάπη που τώχε τάξει έναν καιρό τόσο πρόθυμα; Μ' όσο κι' αν δεν τόβρισκε άνδρικό να έπιμένη σε μιάν αγάπη που δεν άναποδιδούνταν, σπρωχμένος απ' την άνυπότακτη καρδιά του, που δεν έπαυε ούτε στιγμή να χτυπά για κείνη, φρόντισε να την ξαναβεί. Κι' για μιά φορά άκόμη της μίλησε για την αγάπη του κι' όταν εκείνη άρνήθη ζήτησε την αίτία έπιμονα.

«Έσκυψε τότε το κεφάλι στον ώμο θλιμμένη ή Κλαίλια, αλλά και σκεπτική. «Η καρδιά της, που ένα καιρό είχε χτυπήσει ειλικρινά για τον Τζούλιο, τον λυπόταν τώρα βαθειά, μά και τον λαχταρούσε τώρα μάλιστα που τον έκτιμούσε πιότερο.

«Ένοιωσε την άνάγκη να του μιλήσει, να του έκμυστηρευθώ. Στην αντίληψη αυτή τά μάτια της βούρκωσαν κι' ή έξομολόγηση ήρθε άθόρμητη στα χείλη της και του τάπε όλα.

— Δεν τόθελα Τζούλιο. «Ήμουν σαν ό πνωτισμένη κάτω απ' τό γιομάτο σαγήνη βλεμμα του. «Όταν συνήλθα κι' έκανα τη σύγκριση και σούδωκε την παλιά θέση σου ήταν άργά πιά... Γι' αυτό σ' έδιωξα όταν ήρθες να ζητήσης να παντρευτούμε... Για μένα τώρα δεν ύπάρχει παρά τό παιδάκι μου.

— Κι' έμενα δε με λογαριάζεις, Κλαίλια; Τόν κύτταξε με τά βουρκωμένα της μάτια κι' είπε άργά, πονεμένα.

— Ισαι νέος, ωραίος, καλός Τζούλιο και μιάν άλλη αγάπη, πιο άνη απ' τη δική μου, θάρθη να σου δώση την εύτυχία.

Πήρε τό χέρι της, τόφερε στην καρδιά του.
 — «Άκουσε, Κλαίλια, της είπε. «Η καρδιά μου είναι πάντα δική σου. «Ό,τι έγινε έγινε. Τό παιδί εκείνου, θα γίνη δικό μου όπως δική μου θα γίνης και σ' και σε βεβαιώνω πώς θα τ' αγαπώ όσο και τά παιδιά τά δικά μου, άφού μητέρα όλων θάσαι εσύ.

— Σκέψτεσαι καλά τι ζητά Τζούλιο; Μπορείς ά συγχωρήσης ένα τέτοιο μου σφάλμα; Μπορείς να ξεχάσης;

— «Η αγάπη μου δε θάταν ειλικρινής ποτέ Κλαίλια, αν δεν ήταν δυνατή ώστε να συγχωρήση και να ξεχάσει... «Ελα, πάψε να κλαίς και δός μου τό χέρι σου... Για μένα δε θάσαι παρά ή Κλαίλια της παλιάς καλής εποχής... «Όλα τά άλλα θα ξεχασθούν σαν ένα πικρό όνειρο, σαν κακός έφιαλτης.

«Η νέα πήρε τό χέρι του και τό φίλησε.
 — Τζούλιο, είπε, θα σε λατρεύω σαν τό Θεό μου...

MENTO NANTI

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο Τζάκ Μπέκεττ ήταν να χάσει τό μυαλό του. Τέσσερα έγκλήματα είχαν γίνει μέσα στο Κούμπερλαντ σε διάστημα δυό μόλις μηνών, χωρίς να κατορθώσει να διαλευκάνη κανένα. «Η θέση του ήταν δυσχερής. Οι κάτοικοι της πόλεως είχαν ξεγεθή. Οι έφημερίδες τον έχαρακτήριζαν ως «κλασσικώς άνίκανο» και ή προϊσταμένη του άρχη τον είχε έπιπλήξει δριμύματα. «Η έξαφάνιση πρό πάντων της μίς Σάρας Κόμπετ, της άλληλογράφου του Τζόε «Έλλιου και ή μετά δεκαήμερον άνεύρεσις του πτώματός της σε μιά ύπόνομο, είχε άναστατώσει την κοινή γνώμη όλης της «Αγγλίας. «Ο δόκτωρ Τζαϊκσον, ο παληός του φίλος και συμμαθητής, που του εξέφρασε την άπόγνώσή του και την πρόθεση να παραιτηθώ απ' τη θέση του, άφού δεν μπορούσε ναύρη ούτε την παραιμικότερη ένδειξη για τη διαλεύκανση της σκεπασμένης άπό ένα τόσο άδιαπέρα στο μυστήριο ύποθέσεως, τον έμάλωσε.

— Είσαι άνόητος Τζάκ, να κάθεσαι να πονοκεφαλιάς και να στενοχωριέσαι, τη στιγμή που ο ύπνωτισμός, σου δίνει την εύκαιρία να βγής απ' τό τρομερό αυτό άδιέξοδο και να καταπλήξης.

— Μά άφού οι νόμοι δεν συγχωρούν την προσφυγή σ' αυτό τό μέσο; άντέταξε ο Τζάκ.

— Καί είναι άνάγκη ν' άναφέρης τά μέσα που μετεχειρίσθης για να βρής τον ένοχο του έγκλήματος; Κι' ύστερα, όταν ο ένοχος όμολογήσει, ο νόμος δε θα ρωτήσει τά μέσα που μετεχειρίσθης για να τον βρής, ούτε για να τον άναγκάσης σ' αυτό.

Οι ένδοιασμοί του Τζάκ άρχισαν να διασκεδάζονται. Ξανασκέφθηκε ήρεμότερα τό πράγμα κι' είπε:

— Είσαι βέβαιος πώς δε θα πάρουμε καν άθώο στο λαϊκό μας;

— «Υπερβέβαιος...

— Τότε, θα βελήσης να με διευκολύνεις;

— Δέ ζητώ τίποτε καλύτερο, απ' αυτό, τόσο περισσότερο μάλιστα, καθόσο άναζητώ μιάν εύκαιρία να δείξω στους άπίστους την έξια του ύπνωτισμού ως ύποβοηθητικού μέσου της δικαιοσύνης.

— Καί ποτε θα μπορούσαμε να κάνουμε τό πείραμα;

— Καί τώρα, αν θέλεις. Περιμένω άκριβώς σε λίγο τό καλύτερο διοριστικό μου μντιουμ, την Ντόρις Κάυλ. «Έχεις καμιά φωτογραφία μαζί σου της δολοφονήσεως;

— Μάλιστα...

Πάνω στη συζήτηση αυτή σήμανε τό κουδούνι και σε λίγο ή καμαριέρα του δόκτορος άνήγγειλε την άφιξη της Ντόρις Κάυλ. Ο γιατρός είπε ν' ή την οδηγήσουν στ' γραφείο του και να μη δεχθούν κανένα άλλο. Η Ντόρις ήταν μιά μελαχροινή, ξαρκιανή, άδύνατη νέα ως 23 χρονών με μαύρα μαλλιά και καστανά γλυκά μάτια. «Ο γιατρός την έβαλε να καθίσει σε μιά ντορμέζ και κυττάζοντάς την κατάματα, με τά μεγάλα, φωτεινά, γαλάζια μάτια του, σε δυό λέπτά την είχαν ύπνωτισεί.

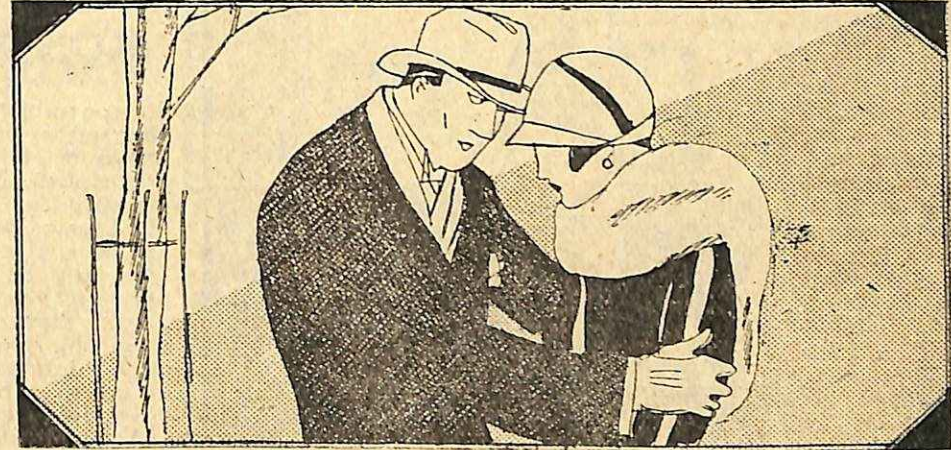
Ζήτησε τότε τη φωτογραφία της Σάρας Κόμπετ, άπό τον άστυνομικό, την έφερε μπρός στα μάτια της ύπνωτισμένης και της είπε.

— Πρόσεξε με Ντόρις... Είναι σήμερα 10 Δεκεμβρίου ώρα 6 μ. μ. Μ' άκούς;

«Υπόκωφη, σαν νάρχονταν άπό μακριά, άκούστηκε φωνή του μντιουμ...

— Μάλιστα...

— «Ωραία... Θά πās στο γραφείο «Έλλιου. Θά βρής τη δεσποινίδα Σάρα Κόμπετ... Αύ-

την έδω. Κύτταξέ τη καλά... Μπορείς να την άναγνωρίσης μέσα σε χίλιες.

Τό μντιουμ απάντησε: Μάλιστα. «Ο γιατρός συνέχισε. «Η ώρα είναι 7. «Η Σάρα κατεβαίνει απ' τό γραφείο της... «Ακολούθησε την και λέγε, τη βλέπεις; «Ο άστυνομικός Μπέκεττ κρατεί και την άναπνοή του. «Η άγωνία κάνει στο μέτωπό του να λάμπουν, κάτω άπό τό άμυδρο φως που χύνει ένα μικρό γλομπάκι τών 10 κερίων, θρόμβοι ιδρώτα.

Τό μντιουμ μιλεί άργά—σιγά.

— Βλέπω τη δίδα Κόμπετ να πηγαίνει άργά—άργά, λίγο σκεπτική προς τό σπίτι της. Είναι έξω από την πόλη προς τις εργατικές συνοικίες... Τώρα σταματά, σά να μη θέλη να προχωρήσει. Κάτι σαν φόβος της σφίγγει την ψυχή...

«Ο Τζάκ Μπέκεττ στριφογυρίζει στο κάθισμά του με άγωνία που όλο ένα αύξάνει. «Η καρδιά του χτυπά γρήγορα, άκανόνιστα... Μιά έλπίδα, άκαθόριστη, άρχίζει να γεννιέται στην ψυχή του. Τό μντιουμ γιά την ώρα δείχνει πώς έχει βρεί τό νήμα του μυστηρίου.

«Ο γιατρός παρεμβαίνει.

— Λοιπόν, Ντόρις, τι κάνει τώρα ή Σάρα;

«Η δας Ντόρις Κάυλ άνατινάσσεται. Φέρνει τις παλάμες τών χειρών στα μάτια της και φωνάζει.

— Είναι τρομερό, είναι φρικτό, τραγικό, άπαίσιο. Δεν θέλω να ιδώ, δεν μπορώ να παρακολουθήσω άλλο!...

Στην όραία μορφή της έχει ζωγραφισθώ ή θλίψη και ο τρόμος. «Αγωνιά. «Ο γιατρός Τζαϊκσον άναγκάζεται να την ξυπνήσει. «Η συντριβή του Μπέκεττ είναι άπείριστη.

— Είμαι άτυχός! Γρουσουζής! Ψιθυρίζει μ' άπόγνωση...

«Ο δόκτωρ Τζαϊκσον τον καθυσόχασει.

— Θά έπαναλάβουμε τό πείραμα.

Σε λίγο ή Ντόρις Κάυλ ήταν και πάλι ύπνωτισμένη. Μά και πάλι τό πείραμα διεκόπη για τον ίδιο λόγο... «Η Ντόρις Κάυλ, σταματούσε τρομαγμένη μπρός στο φρικιαστικό θέαμα που άντίκρυζε.

«Ο φτωχός Μπέκεττ ήταν να σκάσει. «Όπως ήταν λίγο χοντρός και υπεραιμικός κινδύνους να πάθι συγκοπή απ' την άγωνία κι' ο δόκτωρ Τζαϊκον τούκανε μιάν ένεση.

Καί σε λίγο τό πείραμα έπανελήφθη. Αυτή τη φορά ο γιατρός άναγκάσθη να ύποβάλη στο μντιουμ ότι ή συγκίνηση και ο οίκτος είναι κάτι έξeno για την καρδιά του.

Κι' ή Ντόρις τώρα ήταν σαφής στην περιγραφή της, άσυγκίνητη στο φρικιαστικό θέαμα π' άντίκρυζε.

— «Η Σάρα μπαίνει σ' ένα στενό, δρομάκι. «Από μιά γνωιά ξεπροβάλλει ένα άτομο με γκρι παλτό, όμοιόχρωμη γκρι μπέζ ρεμπούπλικα, κρέμ γάντια και μέ, τό ένα μάτι γυάλινο.

Την πιάνει απ' τό χέρι, και της ζητεί να ένδώσει να γίνη γυναίκα του. «Εκείνη άρνείται. Γρήγορα αυτός βγάζει ένα μαχαίρι απ' την τσέπη του και τη χτυπά βίαια στο μελίκι. Τό αίμα τρέχει ποτάμι στο πρόσωπό της και πέφτει... Την σηκώνει στα χέρια του και γρήγορα την παίρνει και τρέχει...

Τη ρίχνει σ' ένα λάκκο, δίπλα απ' τό βυρσοδεψείο του. Ουά-λεύ και τον σκεπάζει με πέτρες και χώμα, που είναι εκεί άφθονο.

— Ποιος είναι ο άνθρωπος αυτός;

— Άναφωνεί μετά την περιγραφή αυτή ο άστυνομικός.

«Ο Τζαϊκσον ύποβάλλει την έρώτηση.

«Η Ν-τόρις σε λιγάκι συνεχίζει.

— Μετά ο κακοτύπος πάει στο θέατρο Ποικιλιών ««Αστρο». Μπαίνει...

«Ο Μπέκεττ άναπνέει. Δεν θέ ω άλλο τίποτε. Είναι ο άκροβάτης «Εγνταρ Μπάρκλεϋ. Αυτός έχει γυαλένιο μάτι...

Λίγο άργότερα ο άκροβάτης είχε συλληφθώ και άναγκασθώ να όμολογήσει ότι λόγοι έρωτικής άντιζηλείας τον είχαν έξωθήσει να σκοτώσει τη Σάρα.

ΤΖΟΕ ΦΥΡΣΤΕΡ

ΠΑΥΛΟΣ.—Μήπως σ' ένοχλώ Μαρία-Λουίζα;
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ (ξερό).—Καθόλου! (τιγή) Θέλεις να μου πής τίποτα;
ΠΑΥΛΟΣ.—Μάλιστα. Πολύ σοβαρά πράγματα...
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Κάτσε, λοιπόν.
ΠΑΥΛΟΣ.—Προτιμώ την όρσοστασί.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Όπως θέλεις.
ΠΑΥΛΟΣ.—Ευχαριστώ.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Τι γραβάτα είναι αυτή που φοράς;
ΠΑΥΛΟΣ.—Α ούσε, αγαπητή μου. Κατάλαβα πώς δεν είμαστε φτιαγμένοι για να ζούμε μαζί. Καθ' ύλην, κουβέντες. Πρέπει να χωρισώμε. Λυπάμαι που είμαι αναγκασμένος να πω σε μια γυναίκα πώς δεν την αγαπώ. Δε σ' αγαπώ. Σ' εκτιμώ, αισθάνομαι μια μεγάλη τρυφερότητα για σένα, αλλά ή αγάπη έκανε πια φτερά. Πάει. (Βήχει) Νά καθίσω τώρα να σου άραδιάσω τους λόγους που κάναν αναπόφευκτο τον χωρισμό μας; Θέλεις να σου πω πώς είσαι άφόρητη, γκρινιάρικη, τσαπατσούλα, και πώς έχεις ένα τρόπο που μου δίνει στα νεύρα; Τό βρίσκω περιττό να σε προσβάλω. Σου λέω μόνο πώς όλα σου μου είναι αντιπαθητικά, οι τρόποι σου, το περπάτημά σου, όι άπαντήσεις σου...
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Τι φρικτή γραβάτα είναι αυτή που φοράς!...
ΠΑΥΛΟΣ.—Έξη χρόνια παντρεμένοι! Άν μου λέγαν να τα ξαναζούσα,

ότι θέλεις, (σιγή) Σ' ακούω. (σιγή) Λοιπόν Μαρία-Λουίζα;
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Τί; Θέεις τίποτα;
ΠΑΥΛΟΣ.—Δέν έχεις τίποτα να πής;
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Και άθελα δε θα μπορούσα; Δέν άκουσα τί μου λες.
ΠΑΥΛΟΣ (νευριασμένος).—Μπράβο! ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Με συγχωρείς. Είχα τό νοῦ μου άλλου.
ΠΑΥΛΟΣ.—Πολύ καλά. (σιγή) Λοιπόν; Γειά-χαρά Μαρία-Λουίζα.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Γειά-χαρά Παύλε.
ΠΑΥΛΟΣ.—Νά τα κλειδιά του σπιτιού... Κεῖνο τό πορτραίτο μου στό χαρίζω άν θέλεις.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Τι να τό κάνω;
ΠΑΥΛΟΣ (πειραγμένος).—Πολύ καλά. Γά τό διαζύγιο θα πάρω όλα τ' άδικα άπάνω μου...
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Περίφημα!
ΠΑΥΛΟΣ.—Λοιπόν; Γειά σου Μαρία-Λουίζα.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Άντίο Παύλε!
ΠΑΥΛΟΣ.—Θά μείνωμε πάντα καλοί φίλοι; Δέν πιστεύω νάχης αντίληψη...
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Καμμία.
ΠΑΥΛΟΣ.—Όστε δέν μ' αγαπάς πιά;
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Τώρα! Πάει καιρός και καιρός που σ' έξέχασα.
ΠΑΥΛΟΣ.—Ε. μπράβο! (ξερά) Άντίο! ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Άντίο!
ΠΑΥΛΟΣ.—Μιά λεξούλα ακόμα: Πρέπει να ξέρεις πώς δεν άξιζεις πολλά πράματα. Γειά σου; Κάνω πανιά.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Ωρα καλή στην

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ

θά προτιμούσα να τα περάσω στα καλύτερα παρά να οντά σου. Κουτή δεν είσαι βέβαια, αλλά δεν ξέρεις ούτε τι λες ούτε τι κανείς. Άσχημη δέ μπορεί να σε πή κανείς, αλλά είσαι αντιπαθητική. Ντύνεσαι πολύ όμορφα αλλά φανταχτερικά, σε δονηρόσιυχα. Είσαι καλοφτιαγμένη, αλλά είσαι πιο παχειά άπ' ότι θα σ' ήθελα... (βήχει)... Λοιπόν;
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Ιού πήγες και την άγόρασες αυτή την φρικτή γραβάτα;
ΠΑΥΛΟΣ.—Τά κανόνισα όλα ώστε να μη σου λείψη τίποτα. Μη μ' ευχαριστής. Σου εύχομαι να ζήσης εύτυχισμένη. Είναι αλήθεια πώς δε μ' έβλαψες ποτε σε τίποτα, γιατί δέν είμαι από κείνους που άφίνουν να τους βλάψουν. Άς ίναι. Τώρα είσαι έλεύθερη και τώρα σ' ακούω: Πές μου ό,τι θέλεις, ρώτα με πρῦμνη σου. (ό Παύλος βγαίνει χτυπώντας τις πόρτες και ξαναγυρίζει σχεδόν άμέσως) Πάλι έδω;
ΠΑΥΛΟΣ.—Δικαίωμά μου δέν είναι. Σπίτι μου δέν είναι; (βήχει) Γύρσα για να σε παρακαλέσω να μ' άφίσης να πάρω μαζί μου τόν υπηρέτη μας Ζαν, που έχει συνθίσει τα χούγια μου.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Πάρτον.
ΠΑΥΛΟΣ.—Και τώρα; Άντίο για πάντα!
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Άπ' τό στόμα σου και στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί! (Μόλις βγει ό Παύλος ή Μαρία-Λουίζα τρέχει σ' ένα μικρό γραφειάκι περνει άπό ένα συρτάρι τρία χιλιάρικά, γράφει ένα γραμματάκι και τό βαζει μαζί με τα χιλιάρικά σ' ένα φάκελλο. Άφου έκλεισε τό φάκελλο ψάχνει μέσα σιόν οδηγό του σιδηροδρόμου. Τό όνομα της πόλης Ντιζόν φαίνεται να της άρέσει. Ψιθυρίζει: Ντιζόν, και γράφει τη λέξη πίσω άπό τό φάκελλο. Όστερα χτυπάει τό κουδούνι.)
Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.—Διατάξτε.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Πάρε αυτό τό γραμματάκι και μόλις γυρίσει κύριος να μου τό δώσης. Θά σε ρωτήσω άν περμένουν άπάντησή και θα μου άπαντήσης; Όχι. Κατάλαβες;
Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.—Μάλιστα, κυρία.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Πήγαινε τώρα. Άκούω τόν κύριο που άνεβαίνει τις σκάλες. (Η καμαριέρα φεύγει. Μπαίνει ό Παύλος).
ΠΑΥΛΟΣ.—(μασσημένος). Ήρθα να πάρω τα πράματά του.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Κάνε γρήγορα.
ΠΑΥΛΟΣ.—Τόσο βιάζεσαι να με ξεφορτωθής;
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Σε βαρέθηκα.
ΠΑΥΛΟΣ.—(μεσ' στα δόντια του) Παληονύναικο (χτυποῦν στην πόρτα).
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Έμπρός (μπαίνει ή καμαριέρα) Τι θέλεις;
Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.—Ένα γραμματάκι για την κυρία.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Περιμένουν άπάντησή;
Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.—Όχι, κυρία. Ό μικρός που τόφερε έφυγε.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Καλά. Έτοίμασέ μου τό μπλέ φόρεμα με τις ταντέλες. Δε θα φάω έδώ άπόψε (στον Παύλο άφου έφυγε ή καμαριέρα). Έπιτρέπετε; (Ξεσχίζει τό φάκελλο και άφνει να πέσουν σιόν πάτωμα τα τρία χιλιάρικά. Κάνει πώς στεναχωριέται και τα μαζεῦει γρήγορα-γρήγορα)
ΠΑΥΛΟΣ.—Ποιός στάστειλε αυτά;
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Πώς τολμάς!
ΠΑΥΛΟΣ.—Δικαίωμά μου είναι μου φαίνεται να...
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Δέν έχεις κανένα δικαίωμα.
ΠΑΥΛΟΣ.—Μά...
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Έχουμε χωρίσει.
ΠΑΥΛΟΣ.—Πές μου, ποιός τούστειλε αυτά τα χρήματα.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Ό τραπεζίτης μου.
ΠΑΥΛΟΣ.—Δέν έχεις τραπεζίτη.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Ό συμβολαιογράφος μου.
ΠΑΥΛΟΣ.—Δέν έχεις ούτε συμβο-

ΜΕ ΧΙΛΙΑΡΙΚΑ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΠΙΕΡ ΒΟΛΦ

λαιογράφο.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Ό πατέρας μου.
ΠΑΥΛΟΣ.—Ό πατέρας σου πέθανε!
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—(μιά κραυγή) πέθανε ό πατέρας μου;
ΠΑΥΛΟΣ.—Με συγχωρείς. Με πήρε ή φόρα. Ζή και βλαλεύει ό παληόγερος! ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Ξαδιάντροπε!
ΠΑΥΛΟΣ.—Σου ζητάω για τελευταία φορά να μου πής ποιός σουστειλε αυτά τα χρήματα.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Άδικα χάνεις τα λόγια σου.
ΠΑΥΛΟΣ.—Πρόσεξε γιατί...
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Με φοβερίζεις κιόλας;
ΠΑΥΛΟΣ.—Δός μου τό γραμματάκι.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Γ. λάσθηκες.
ΠΑΥΛΟΣ.—Σε διατάσσω.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Δε δέχομαι διαταγές.
ΠΑΥΛΟΣ.—Θά με κάνεις να βγω από τα όρια.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Τό μ'νο πούχεις να κίνης είναι να βγής άπό δω μέσα.
ΠΑΥΛΟΣ.—Χά! Χά! Άσε με να γελάσω.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Γελάς τόσο άσχημα.
ΠΑΥΛΟΣ.—(σφίγγει τις γροθιές του). Πρόσεξε αυτά που θα σου πω Μαρία-Λουίζα.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Φτάνει πιά, μ' έφερες ως έδω. Είπες, είπες, έβγαλες τό άχτι σου. Σειρά μου τώρα: Μάθε κύριε, πρῶην άντρα μου, πώς ούτε σκλαβα σου είσαι, ούτε υπηρέτριά σου. Είπες πώς θα φύγης και συ μούγινες σωστή κολλητίδα. Άντε, δίνε του κι' άσε με στην ήσυχία μου. Θά κάνω ό,τι μ' άρέσει... Κατάλαβες;
ΠΑΥΛΟΣ.—Τελειώσες;
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Μάλιστα.
ΠΑΥΛΟΣ.—Δός μου τώρα τό γραμματάκι.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Καλέ τι μάς λές!
ΠΑΥΛΟΣ.—Πές μου, τουλάχιστον, ποιός σουστειλε τα χιλιάρικά.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Έπαιξα πόκερ κι' ένας άπό τό καρρέ μου τα χρωστούσε. Μου στέλνει τό χρέος του.
ΠΑΥΛΟΣ.—Δέν ξέρεις πόκερ!
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Καλά λές: τόχα ξεχάσει.
ΠΑΥΛΟΣ.—(της πέρνει τό γραμματάκι από τα χέρια) Φέρτο δω (διαβάει) Μιά κι' έχασα τό στοίχημά μου, προτιμώ ν' αγοράσετε μόνη σας ό,τι σας άρέσει. Φιλώ τό χέρι σας. Άνδρέας Ντιζόν. "Α ό Ντιζόν είναι;
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—(που διάλεξε μέσα από τόν οδηγό του σιδηροδρόμου τό πρώτο όνομα πόλης, που της έπεσε μπροστά της, και τόκανε έπάνω του ό φανταστικό άγαπημένου της, δαγκώνεται για να μη γελάσει). Άφου τό διάβασες...
ΠΑΥΛΟΣ.—Καλές παρέες κάνεις...
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Δε σ' άρέσει ό Άνδρέας Ντιζόν; Είναι χαριτωμένος.
ΠΑΥΛΟΣ.—Αυτός, παιδί μου, είναι τοῦ σκονιοῦ και τοῦ παλουκιοῦ.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Τόν γνωρίζεις!
ΠΑΥΛΟΣ.—Όχι, μά έχω άκουστά τι σπουδαίο καθαρχα είναι... Τι παληάν-

θρωπος. (βήχει) Θά μου κάνης τη χάρη να τοῦ γυρίσης πίσω τα χιλιάρικά.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—(χαμένη) Ένώ;
ΠΑΥΛΟΣ.—Άσε τις κουβέντες. Δέν είναι σωστό να δεχτής ό,τιδήποτε άπ' αυτό τόν... κορτάκια. Κι' άνθη άν σουστειλε θά σε παρακαλούσα να τοῦ τα στρέψης. Χιλιάρικά! άκουε χιλιάρικά! Άκούς έκεί τόν αναιδέστατο, τόν τιποτένιο, τόν άήτη, τόν... (πέρνει τόν τηλεφωνικό όδηγό και ψάχνει να βρη τη διεύθυνση) Ντιζόν. Ντιζόν... ιάτος όδός Γκράνζ - μπαλιέρ 12. Κάτσε βάλε σ' ένα φάκελλο τό χρήματα κι' ένομιλλιέτο σου και φώναξε τόν υπηρέτη.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Τοελλάθηες.
ΠΑΥΛΟΣ (κοιτάζει).—Και φώναξε τόν υπηρέτη.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Άδικα φωνάζεις. Κι' άδικα σκάς την καρδιά σου, φίλε μου. Δέν πέρνει κανένα καταπραῦντικό να σου πέσουν τα πολλά τα νεύρα; (πάει στην τουαλέττα της, πέρνει τό ποτισσοῦν και γυαλίζει τα νύχια της ήσυχά-ήσυχά.) Τι στέκεσαι και με κυττάς; Μ' άνοιχτό στόμα; (κόβει μιά παρανυχίδα) Δε θ' άφίσης τόσους πάντων;
ΠΑΥΛΟΣ.—Όστε θα τα κρατήσης αυτά τα χρήματα;
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Βεβαιότατα.
ΠΑΥΛΟΣ.—Θά τοῦ τα επιστρέψης κι' άμέσως μάλιστα.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ (που συλλογίζεται πώς είναι δική της).—Αυτό μάς έλειπε τώρα!
ΠΑΥΛΟΣ.—Μόνο ό άντρας σου έχει δικαίωμα να σου δίνη χρήματα. Κόττα με καλά... άν δέν κάνης αυτό που σου λέω πέρνω ένα ταξί και πάω σ' αὐτοῦ τοῦ παληομπαζαρά...
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Πήγαινε...
ΠΑΥΛΟΣ.—Νά πάρε τρία χιλιάρικά και δός μου τα δικά του.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Πολύ χουβαρντάς μούγινες!
ΠΑΥΛΟΣ.—Και θα σου χαρίσω κι' ένα μαργαριταρένιο κολλιέ.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Μήπως όνειρεύομαι, Παύλε;
ΠΑΥΛΟΣ.—Κ' άπόψε θα σε πάω να σου πάρωμε στο καμπαρέ.

ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Μ' αῦ, ό, φίλε μου λέγεται κεραυνοβόλος έρωτας.
ΠΑΥΛΟΣ.—Δέν ξέρω τι λέγεται... ξέρω μόνο πώς...
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Ζήτησέ μου συγγνώμη.
ΠΑΥΛΟΣ.—Συνχώρεσέ με.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Όρκίσου ότι λυπάσαι, για ό,τι μου είπες πρώτη φορά.
ΠΑΥΛΟΣ.—Τ' όρκίζομαι.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Γονάτισε.
ΠΑΥΛΟΣ.—Γονατίζω.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Σήκω. Νά τα τρία χιλιάρικά τοῦ... αὐτοῦ τοῦ κυρίου...
ΠΑΥΛΟΣ.—Σ' αγαπώ. Τρέχω να τοῦ επιστρέψω τα βρωμοχρήματά του με έπιταγή.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Δε θα τοῦ γράψης τίποτα όμως.
ΠΑΥΛΟΣ.—Τίποτα. Ούτε λέξη... ούτε τόν άπιστολέα.
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Λόγω τιμής, Παύλε, όρκίσου μου.
ΠΑΥΛΟΣ.—Λόγω τιμής (υψώνει τό χέρι) όρκίζομαι!
ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΙΖΑ.—Τότε πήγαινε (ό Παύλος, φεύγει εύχισμένος) Τι κουταμάρα να μην τα στείλω με τόμιλλιέ ο μου... Μπορεί να κανένας καθώς πρέπει κύριος και να μου τα έπέστρεφε.
PIERRE WOLFF

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Δε φαντάζομαι πώς το Σάν Λουκά μπορεί να καυχήθη για την ιύχη που του αποδίδετε.

Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή μου, που τολμούσαν να με προσβάλουν μπρός στα μάτια μου. Ένοιωσα το αίμα να βράζει στις φλέβες μου. Έσφιξα τις γροθιές μου κι' έκαμα ένα βήμα μπροστά. Αλλά ξαφνικά θυμήθηκα την υπόσχεση που είχα δώσει στο Νορθκόουτ και κατώρθωσα να συγκρατηθώ.

— Πάντως είναι φανερό πώς δεν είστε πιά διπλωμάτης, λόρδε Τρέγκατορ, είπα.

Είμαστε και οι δυο τόσο απορροφημένοι από τη συζήτηση, που δεν αντιληφθήκαμε την επάνοδο της Μέρσιας. Πέρασε ήσυχα-ήσυχα το μπράτσο της στο μπράτσο του λόρδου Έρρίκου.

— Θέλετε να φωνάξω το αυτοκίνητο; είπε.

Γύρισα άμέσως, έκαμα μια βαθειά υπόκλιση και τράβηξα προς το θερμικό.

Η άψυμαχία που είχα με το λόρδο Έρρίκο, με είχε κάνει άνω κάτω και συλλογίστηκα πώς ο καλύτερος τρόπος για να τελειώσω τη βραδιά μου, ήταν να έχω μια μικρή εξήγηση με το Σαγκάτ. Χωρίς να χάσω λεπτό πηγα και κτύπησα στη σαραβαλιασμένη πόρτα του γραφείου του.

— Εμπρός, είπε μια φωνή τραχειά και απότομη.

Θα είχε μαντεύσει πώς έγω κτυπούσα, αφού ο τόνος της φωνής του δεν ήταν διόλου εγκάρδιος. Έγώ όμως δεν έδωκα σημασία και μπήκα.

Ο λόρδος Σαγκάτ στεκόταν όρθιος, με τη ράχη γυρισμένη στο τζάκι, εξαγριωμένος σαν ένα θηρίο μέσα στο κλουβί του.

— Δέ μου λέτε Νορθκόουτ, άρχισε απότομα και καταβάλλοντας υπεράνθρωπες προσπάθειες για να παραμείνη άταρτος. Πού θέλετε να καταλήξετε;

— Καί γώ ετοιμαζόμουν να σας κάνω την ίδια έρώτηση, αποκρίθηκε. Ήθελα και γώ πολύ να μάθω γιατί φερθήκατε έτσι πρόστυχα στη δεσποινίδα Ντέ-οΓζέν.

Με κύτταξε με ύφος σκυθρωπό κι' έκείτα άρχισε να γελά μ' ένα ύφος γεμάτο ύπονοούμενα εξαιρετικά δυσάρεστα.

— Α, τώρα καταλαβαίνω! είπα. Έπειτα σταμάτησα.

Είχα μεγάλη διάθεση να τον πιάσω από το λαιμό και να του κτυπήσω το κεφάλι στον τοίχο, αλλά ευτυχώς και για τους δυο μας με συγκράτησε πάλι η υπόσχεση που είχα δώσει στο Νορθκόουτ.

— Δεν ξέρω, τι έχετε στο νου σας, είπε, αλλά μου φαίνεται πώς δεν είναι η στιγμή κατάλληλη να σαρκωθούμε για μια γυναίκα. Ο έρωτας και οι υποθέσεις δεν πάνε μαζί.

— Βέβαια! έκτός αν δεν είστε ειλικρινής.

Μου έριξε ένα βλέμμα κάθε άλλο παρά ευγενικό.

— Η στάση σας είναι πολύ περίεργη Νορθκόουτ. Δην είναι πρόνιμο, ξέρετε, να με απειλήτε.

— Ω, αφού φθάσαμε ως εκεί, να μου επιτρέψετε να σας υπενθυμίσω ποιός είμαι.

— Έκαμα αυτή τη δήλωση έτσι στην τύχη, γιατί αγνοούσα αν ο Σαγκάτ ήξερε τη λαμπρή σταδιοδρομία του σωσία μου. Με τον τρόπο που άπάντησε, κατάλαβα πώς ήταν καλά πληροφορημένος.

— Παραδέχομαι πώς είστε ένας εξαιρετικά έξυπνος άνθρωπος, άλλ' αυτό δε μ' εμποδίζει να σας τονίσω πώς δεν έννοω ν' αναμιγνύεσθε στις υποθέσεις μου. Κυτάξτε το παιχνίδι σας και αφήστε με ήσυχο.

— Υπό τον όρο να είστε ειλικρινής. Κατακοκκίνισε και ψέλλισε.

— Δεν περίμενα να σας ακούσω να κάνετε τον ήθικολόγο. Τι συμ-

βαίνει; Μήπως έχετε σκοπό να νυμφευθείτε; αυτή τη κοπέλλα;

Δεν έχασα την ψυχραιμία μου. — Μου κάνετε τη χάρη να μην ανακατώνετε τη δεσποινίδα ντε Ροζέν, στις συζητήσεις μας; Πρέπει να κταλάβετε καλά, πώς έως ότου σχηματισθί ή εταιρεία μας, δεν πρέπει ν' άκουσθί τίποτα εις βάρος των μετόχων.

Η φωνή μου είχε φαίνεται κάτι το απειλητικό, γιατί ο Σαγκάτ φάνηκε ήρεμώτερος. Έκαμε όμως μια προσπάθεια ακόμα για να με βάλη στη θέση μου.

— Απατάστε, είπε, αν φαντάζεστε πώς σας φοβούμαι. Δέ βρισκόμαστε στη Νότιο Άμε-

ρική. Έπειτα από μια μικρή σιωπή σήκωσε τους ώμους.

— Όπως θέλετε, είπε τέλος. Δεν θα καταστρέψω την εταιρεία μας για μια γυναίκα.

— Τώρα μιλήσατε σοφά. Είπα μ' ένθουσιασμός.

Έκείνη τη στιγμή το ρολόι του τοίχου κτύπησε μια. Συλλογίστηκε πώς ίσως ο Μπίλλυ να με περίμενε.

— Και τώρα που κανόνιστηκε ή διαφορά που ήπληρχε μεταξύ μας, θα μου επιτρέψετε να σας αφήσω. Καληνύχτα σας κι' ευχαριστώ πολύ για την ευχάριστη βραδιά.

Έφυγα. Τα τελευταία γεγονότα με είχαν απορροφήσει σε τέτοιο βαθμό, που έβλεπα έντελως τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου. Προχωρούσα μ' ελαφρό βήμα και προσπαθούσα να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

ΤΟΥ VICTOR

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—Ο Σ' Ιάκωβος

Μπύρτον συναντάται μ' έναν παλιό του φίλο, τυχοδιώκτη και αυτόν, τον Μπίλλυ Λόγκαν, που του κάνει το τραπέζι. Πηγαίνοντας στο σπίτι του συναντά τον Νορθκόουτ, ο οποίος τον πείνει με ταίρι σ' ένα κέντρο. Εκεί η τετράδα από τον Μπύρτον αντί δέκα χιλιάδων λιρών ν' αλλάξουν ταυτότητες και να υποδυθί το ρόλο του Νορθκόουτ, αφού έμοιαζαν καταπληκτικά. Ο Μπύρτον μ' όλο που του είχε πώς διατρέχει τον κίνδυνο να σκοτωθί, δέχτηκε τη συμφωνία κι' εγκαταστάθηκε στο μέγαρο του Νορθκόουτ. Μια στιγμή όμως, είδε τυχαία σ' ένα καθρεφτάκι μια νέα που έτοιμαζόταν να τον προσβολή. Έσκυψε εγκαίρως κι' απέφυγε τον τραυματισμό. Αφώπλισε τη νέα κι' έμαθε ότι ήθελε να τον σκοτώσει γιατί είχε διατάξει τον τουφεκισμό του πατέρα της. Το άλλο πρωί ευρέθη άρρωστος από δηλητηρίαση ο Μπύρτον. Είπε να ελδοποιήσουν το γιατρό κι' έρεξε να δεχθί τον ξάδελφό του Φενίβαλ. Κατόπιν βγήκαν μαζί και

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

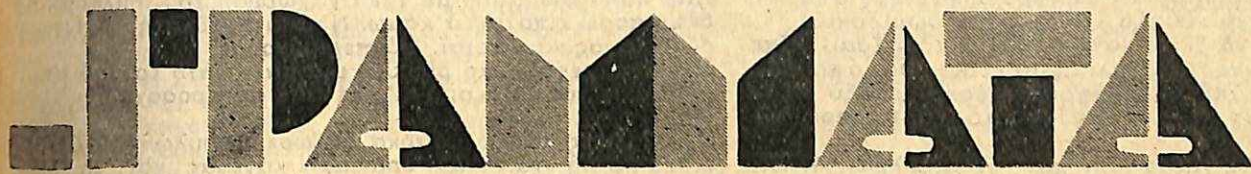
τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

BRIDGES

ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—Ο Σ' Ιάκωβος

Μπύρτον συναντάται μ' έναν παλιό του φίλο, τυχοδιώκτη και αυτόν, τον Μπίλλυ Λόγκαν, που του κάνει το τραπέζι. Πηγαίνοντας στο σπίτι του συναντά τον Νορθκόουτ, ο οποίος τον πείνει με ταίρι σ' ένα κέντρο. Εκεί η τετράδα από τον Μπύρτον αντί δέκα χιλιάδων λιρών ν' αλλάξουν ταυτότητες και να υποδυθί το ρόλο του Νορθκόουτ, αφού έμοιαζαν καταπληκτικά. Ο Μπύρτον μ' όλο που του είχε πώς διατρέχει τον κίνδυνο να σκοτωθί, δέχτηκε τη συμφωνία κι' εγκαταστάθηκε στο μέγαρο του Νορθκόουτ. Μια στιγμή όμως, είδε τυχαία σ' ένα καθρεφτάκι μια νέα που έτοιμαζόταν να τον προσβολή. Έσκυψε εγκαίρως κι' απέφυγε τον τραυματισμό. Αφώπλισε τη νέα κι' έμαθε ότι ήθελε να τον σκοτώσει γιατί είχε διατάξει τον τουφεκισμό του πατέρα της. Το άλλο πρωί ευρέθη άρρωστος από δηλητηρίαση ο Μπύρτον. Είπε να ελδοποιήσουν το γιατρό κι' έρεξε να δεχθί τον ξάδελφό του Φενίβαλ. Κατόπιν βγήκαν μαζί και

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

Το πρώτο που με ενέπνευσε να φύγω από το σπίτι, ήταν η σκέψη ότι ο Μπίλλυ, αφού με είχε ενημερώσει για τον κίνδυνο που βρισκόταν πάντα κρεμασμένος πάνω από το κεφάλι μου, προχωρούσε με ελαφρό βήμα και προσπαθούσε να συνδέσω όλα

τα γεγονότα.

αυτά τα γεγονότα.

Ξαφνικά θυμήθηκα πώς δεν είχα αναφέρει διόλου στην Μέρσια το μυστηριώδες τηλεγράφημα που μου είχε στείλει τη ζωή. Άρα γε αυτή το είχε στείλει; Έπειτα η σκέψη μου πέταξε προς τον Έρρίκο Τρέγκατορ. Όσο λίγο κι' αν είχαμε συζητήσει μαζί, κάποιο φως είχε γυθί στο παρελθόν του Νορθκόουτ: Σάν Λουκά. Όστε εκεί έπρεπε να γυρῶμε το κλειδί του μυστηρίου. Το μόνο που ήξερα γι' αυτόν τον τόπο ήταν πώς αφού παρέμεινε δυο χρόνια κάτω από την τυραννική κυριαρχία ενός έλκεινοῦ πειρατοῦ, που ὀνομαζόταν Ίγνάντιος Πραντό, οι κάτοικοι του ἔπαυσαν σ' ἄτησαν μιὰ μέρα, και τὸν τίναξαν στὸν ἀέρα μαζί με τὸ παλάτι του γιὰ νὰ ἐκλέξουν ἕνα καινούργιο πρόεδρο περισσότερο τοῦ γούστου των.

Δίχως ἀμφιβολία ὁ Νορθκόουτ, εἶχε κάποια σχέση μ' αὐτὸ τὸ αἰσχροῦ ὑποκείμενο, κι' αὐτὸ ἐξηγοῦσε κάπως γιὰ τὸν ἐπιθυμοῦσαν νὰ τὸν ἐξοντώσουν.

Αὐτὴ ἡ σκέψη μ' ἔφερε ξαφνικά στὴν πραγμ ατικότητα. Μόνον ὁ ἐκνευρισμὸς ποὺ εἶχα ἐγκαταλείποντας τὸ χορὸ τοῦ Σαγκάτ, μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴ φοβερὴ ἀπροσεξία ποὺ εἶχα κάμει νὰ ἐπιστρέφω μόνος μου περὶ τέτοια ὥρα στὴν λεωφόρο τοῦ Πάρκου.

Ίσως νὰ με παρακολουθοῦσε κάποιος. Στράφηκα καὶ ἐξέτασα μὲ μιὰ ματιά τὴ φωτισμένη καμπύλη ποὺ διέγραφε ὁ δρόμος. Ἀλλὰ καμιά σκιά δὲ με παρακολουθοῦσε. Διέσχισα γρήγορα τὰ ἑκατὸ μέτρα ποὺ με χωρίζαν ἀπὸ τὸ δρόμο μου. Ἐκεῖ, ὅπως συνήθως, ὑπῆρχε κάποια κίνηση. Ἐνας γερός ἀστυνομικὸς βηματίζε ἀργὰ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ Πάρκου. Τέσσερα πέντε ταξί ἦταν ἀραιοδιασμένα στὸ μήκος τοῦ πεζοδρομίου, κι' ἕνας καφετζῆς ἔκανε χρυσὲς δουλειὲς με τοὺς ὤσους νὰ με κυριεύῃ ἕνα συναίσθημα ἀσφαλείας. Διέσχισα τὸ δρόμο γιὰ νὰ φθάσω στὸ πεζοδρόμιο. Δὲν μοῦ ἔμεναν παρὰ ἐλάχιστα μέτρα νὰ διατρέξω, ὅταν ξαφνικά ἀπὸ τὸ κοῦφωμα μιᾶς πόρτας, πετάχθηκε μιὰ σιωπηλὴ σκιά καὶ ὤρμησε ἀπάνω μου με τὴν ἀγριότητα καὶ τὴν ταχύτητα τοῦ πάνθηρα. Εἶδα ἕνα μαχαίρι νὰ λάμπῃ καὶ τὴν ἴδια στιγμή κατάφερα στὸν ἐχθρό μου τὸ πῖο φοβερὸ κτύπημα ἀπ' ὅλα ποὺ εἶχα δώσει ποτὲ στὴ ζωὴ μου.

Αὐτὴ ἡ σκέψη μ' ἔφερε ξαφνικά στὴν πραγμ ατικότητα. Μόνον ὁ ἐκνευρισμὸς ποὺ εἶχα ἐγκαταλείποντας τὸ χορὸ τοῦ Σαγκάτ, μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴ φοβερὴ ἀπροσεξία ποὺ εἶχα κάμει νὰ ἐπιστρέφω μόνος μου περὶ τέτοια ὥρα στὴν λεωφόρο τοῦ Πάρκου.

Ίσως νὰ με παρακολουθοῦσε κάποιος. Στράφηκα καὶ ἐξέτασα μὲ μιὰ ματιά τὴ φωτισμένη καμπύλη ποὺ διέγραφε ὁ δρόμος. Ἀλλὰ καμιά σκιά δὲ με παρακολουθοῦσε. Διέσχισα γρήγορα τὰ ἑκατὸ μέτρα ποὺ με χωρίζαν ἀπὸ τὸ δρόμο μου. Ἐκεῖ, ὅπως συνήθως, ὑπῆρχε κάποια κίνηση. Ἐνας γερός ἀστυνομικὸς βηματίζε ἀργὰ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ Πάρκου. Τέσσερα πέντε ταξί ἦταν ἀραιοδιασμένα στὸ μήκος τοῦ πεζοδρομίου, κι' ἕνας καφετζῆς ἔκανε χρυσὲς δουλειὲς με τοὺς ὤσους νὰ με κυριεύῃ ἕνα συναίσθημα ἀσφαλείας. Διέσχισα τὸ δρόμο γιὰ νὰ φθάσω στὸ πεζοδρόμιο. Δὲν μοῦ ἔμεναν παρὰ ἐλάχιστα μέτρα νὰ διατρέξω, ὅταν ξαφνικά ἀπὸ τὸ κοῦφωμα μιᾶς πόρτας, πετάχθηκε μιὰ σιωπηλὴ σκιά καὶ ὤρμησε ἀπάνω μου με τὴν ἀγριότητα καὶ τὴν ταχύτητα τοῦ πάνθηρα. Εἶδα ἕνα μαχαίρι νὰ λάμπῃ καὶ τὴν ἴδια στιγμή κατάφερα στὸν ἐχθρό μου τὸ πῖο φοβερὸ κτύπημα ἀπ' ὅλα ποὺ εἶχα δώσει ποτὲ στὴ ζωὴ μου.

Αὐτὴ ἡ σκέψη μ' ἔφερε ξαφνικά στὴν πραγμ ατικότητα. Μόνον ὁ ἐκνευρισμὸς ποὺ εἶχα ἐγκαταλείποντας τὸ χορὸ τοῦ Σαγκάτ, μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴ φοβερὴ ἀπροσεξία ποὺ εἶχα κάμει νὰ ἐπιστρέφω μόνος μου περὶ τέτοια ὥρα στὴν λεωφόρο τοῦ Πάρκου.

Ίσως νὰ με παρακολουθοῦσε κάποιος. Στράφηκα καὶ ἐξέτασα μὲ μιὰ ματιά τὴ φωτισμένη καμπύλη ποὺ διέγραφε ὁ δρόμος. Ἀλλὰ καμιά σκιά δὲ με παρακολουθοῦσε. Διέσχισα γρήγορα τὰ ἑκατὸ μέτρα ποὺ με χωρίζαν ἀπὸ τὸ δρόμο μου. Ἐκεῖ, ὅπως συνήθως, ὑπῆρχε κάποια κίνηση. Ἐνας γερός ἀστυνομικὸς βηματίζε ἀργὰ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ Πάρκου. Τέσσερα πέντε ταξί ἦταν ἀραιοδιασμένα στὸ μήκος τοῦ πεζοδρομίου, κι' ἕνας καφετζῆς ἔκανε χρυσὲς δουλειὲς με τοὺς ὤσους νὰ με κυριεύῃ ἕνα συναίσθημα ἀσφαλείας. Διέσχισα τὸ δρόμο γιὰ νὰ φθάσω στὸ πεζοδρόμιο. Δὲν μοῦ ἔμεναν παρὰ ἐλάχιστα μέτρα νὰ διατρέξω, ὅταν ξαφνικά ἀπὸ τὸ κοῦφωμα μιᾶς πόρτας, πετάχθηκε μιὰ σιωπηλὴ σκιά καὶ ὤρμησε ἀπάνω μου με τὴν ἀγριότητα καὶ τὴν ταχύτητα τοῦ πάνθηρα. Εἶδα ἕνα μαχαίρι νὰ λάμπῃ καὶ τὴν ἴδια στιγμή κατάφερα στὸν ἐχθρό μου τὸ πῖο φοβερὸ κτύπημα ἀπ' ὅλα ποὺ εἶχα δώσει ποτὲ στὴ ζωὴ μου.

Αὐτὴ ἡ σκέψη μ' ἔφερε ξαφνικά στὴν πραγμ ατικότητα. Μόνον ὁ ἐκνευρισμὸς ποὺ εἶχα ἐγκαταλείποντας τὸ χορὸ τοῦ Σαγκάτ, μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴ φοβερὴ ἀπροσεξία ποὺ εἶχα κάμει νὰ ἐπιστρέφω μόνος μου περὶ τέτοια ὥρα στὴν λεωφόρο τοῦ Πάρκου.

Ίσως νὰ με παρακολουθοῦσε κάποιος. Στράφηκα καὶ ἐξέτασα μὲ μιὰ ματιά τὴ φωτισμένη καμπύλη ποὺ διέγραφε ὁ δρόμος. Ἀλλὰ καμιά σκιά δὲ με παρακολουθοῦσε. Διέσχισα γρήγορα τὰ ἑκατὸ μέτρα ποὺ με χωρίζαν ἀπὸ τὸ δρόμο μου. Ἐκεῖ, ὅπως συνήθως, ὑπῆρχε κάποια κίνηση. Ἐνας γερός ἀστυνομικὸς βηματίζε ἀργὰ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ Πάρκου. Τέσσερα πέντε ταξί ἦταν ἀραιοδιασμένα στὸ μήκος τοῦ πεζοδρομίου, κι' ἕνας καφετζῆς ἔκανε χρυσὲς δουλειὲς με τοὺς ὤσους νὰ με κυριεύῃ ἕνα συναίσθημα ἀσφαλείας. Διέσχισα τὸ δρόμο γιὰ νὰ φθάσω στὸ πεζοδρόμιο. Δὲν μοῦ ἔμεναν παρὰ ἐλάχιστα μέτρα νὰ διατρέξω, ὅταν ξαφνικά ἀπὸ τὸ κοῦφωμα μιᾶς πόρτας, πετάχθηκε μιὰ σιωπηλὴ σκιά καὶ ὤρμησε ἀπάνω μου με τὴν ἀγριότητα καὶ τὴν ταχύτητα τοῦ πάνθηρα. Εἶδα ἕνα μαχαίρι νὰ λάμπῃ καὶ τὴν ἴδια στιγμή κατάφερα στὸν ἐχθρό μου τὸ πῖο φοβερὸ κτύπημα ἀπ' ὅλα ποὺ εἶχα δώσει ποτὲ στὴ ζωὴ μου.

Αὐτὴ ἡ σκέψη μ' ἔφερε ξαφνικά στὴν πραγμ ατικότητα. Μόνον ὁ ἐκνευρισμὸς ποὺ εἶχα ἐγκαταλείποντας τὸ χορὸ τοῦ Σαγκάτ, μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴ φοβερὴ ἀπροσεξία ποὺ εἶχα κάμει νὰ ἐπιστρέφω μόνος μου περὶ τέτοια ὥρα στὴν λεωφόρο τοῦ Πάρκου.

Ίσως νὰ με παρακολουθοῦσε κάποιος. Στράφηκα καὶ ἐξέτασα μὲ μιὰ ματιά τὴ φωτισμένη καμπύλη ποὺ διέγραφε ὁ δρόμος. Ἀλλὰ καμιά σκιά δὲ με παρακολουθοῦσε. Διέσχ

βαλ θα προκαλέσει ένα δυστύχημα εις βάρος μου στο κυνήγι.

—Και δώ αρχίζει ο ρόλος μου.

—Ναι. Οι δυο μαζί πρέπει ν' ανακαλύψουμε τις ραδιουργίες των. Έχω ήδη σημαδέψει το πρόσωπο ενός από τη συντροφιά και θα είναι εύκολο νά τον αναγνωρίσουμε.

—Θά ήθελα πολύ νά ξέρω κατά βάθος πότες είσαι! Είπε ο Μπίλλυ αφού ξμεινε λίγο συλλογισμένος. Θά άπλοποιούνταν όλα. Αφού υπάρχει κάποια σχέση μεταξύ Σάν Λουκά και Νορθκούτ άς κυττάξωμε στο χάρτη που βρίσκεται αυτή ή χώρα.

—Έχεις δίκιο. Ας γυρέψουμε και την Κιουλέμπρα. Είμαι ο Τίγρης της Κιουλέμπρας, όπως μεώνόμασε ή Μέρσια, και θα ήθελα πολύ νά ξέρω που βρίσκεται τα κτήματά μου.

—Νά, είπε ο Μπίλλυ, αφού συμβουλευθήκε το χάρτη. Κιουλέμπρα 10—35 85—38. Θεέ μου, είναι στην Κόστα Ρίκα. Και νά και το Σάν Λουκά: ήττειρωτική δημοκρατία μεταξύ Βραζιλίας και Αργεντινής. Κάτοικοι τριακόσιες χιλιάδες, από ιθαγενείς, όλίγοι νέγροι, άπόγονοι των Ισπανών και μιγάδες. Ο πρόεδρος της δημοκρατίας Σιλβέιρο ντέ Σέλες διεδέχθη τον Ίγνάτιο Πράντο, ό όποιος είχε κατατροπώσει και δολοφονήσει τον προκάτοχό του Μανουέλ Σολάνο.

—Μά αυτό τά εξηγεί όλα φώναξα. Η Μέρσια θα είναι δίχως άμφιβολία ή κόρη του Μανουέλ Σολάνο και ό περίφημος σωσίας μου ένας από τους ληστές της συμμορίας του Ίγνάτιου. Πολύ φυσικό λοιπόν νά γυρεύη με κάθε τρόπο την εξολόθρευσή μου ή κόρη του.

Ο Μπίλλυ άρχισε νά γελά.

—Διόλου άπίθανο. Θά είναι όμως μία μικρή πανούκλα αυτό τό κορίτσι.

—Είναι χαριτωμένη Μπίλλυ, είπα με σταθερότητα. Και δέ θέλω ν' άκούσω τίποτα έναντίον της. Έμένα μ' άρέσουν τά τολμηρά κορίτσια.

—Βμήκες λοιπόν ό,τι γύρευες. Θά κάμετε ένα θαυμάσιο ζευγάρι.

Επειτα σηκώθηκε και κύτταξε τό ρολόί του.

—Πρέπει νά πλάιιάσθω. Ίάκωβε, άν φύγουμε αύριο στις εξήμιση. Τό τραύμα σου θα έχη έπουλωτέ ή ως αύριο, αλλά έχασες πολύ αίμα και πρέπει νά ήσυχάσης.

Αυτή την νύχτα άρκέσθηκα νά κλειδώσω τις δυο πόρτες, Έκανα τη σκέψη πώς ό Γκουαρέζ και οι φίλοι του θα είχαν ανάγκη από μία μικρή άνάπαυση. Πραγματικώς τίποτα δέν ήρθε νά ταραξή τον ύπνο μου, ως τη στιγμή που με ξύπνησε ή καμαριέρα μου. Θυμήθηκα πώς ό Μπίλλυ μου είχε πη πώς κάτι σπουδαίο νά μου άνακοινώση και τη ρώτησα άμέσως.

—Τι συμβαίνει;

—Κύριε, ό Μίλφορντ έφυγε χθές τό βράδυ, λίγο ύστερα από σάς, και δέν επέστρεψε άκόμα, δήλωσε άφίνοντας τό δίσκο διπλά μου.

Άκουσα σιωπηλός αυτή την παράξενη πληροφορία.

—Έφυγε; επάνελαβα τέλος.

Πώς έφυγε; Ήταν άκόμα πολύ αδύνατος για νά περπατήσει.

—Δέν γνωρίζω κύριε.

Ένα παιδί του έφερε ένα γράμμα. Μόλις τό διάβασε πήρε ένα ταξί κι έφυγε.

Μ' έπιασαν άκράτητα γέλοια.

Η όμορφη καμαριέρα μου με κύτταξε σαν χαμένη.

—Ίσως έχη ανάγκη από κάποια άλλαγή κύριε. Η μαγείρισσα και γώ ζήκαμε πώς είχε πολύ περίεργο ύφος.

—Ίσω, άπάντησα, μη ξέροντας τί άλλο νά πώ.

—Πήτε στον κύριο Λόγκαν νά έλθ, πρόσθεσα. Θά άσכולηθώμε με τον Μίλφορντ μόλις σηκωθεί.

Και ό Μπίλλυ βρήκε κωμική αυτή την εξάφηση.

Δέν πιστεύω νά είναι μέλος της

συμμορίας; ρώτησε.

—Όχι. Νομίζω ότι είναι τίμιος άνθρωπος. Διαφορετικά δέν υπήρχε λόγος νά έπιχειρήσουν νά τον δηλητηριάσουν. Κι' έπειτα γιατί έτρεξε νά με σώση προχθές τό βράδυ; Ω, έχω πολύ νευριάσει με την άναχώρηση του Μίλφορντ. Και δέν μπορώ τίποτα νά κάμω. Ν' άποταχθώ στην άστυνομία, ούτε λόγος νά γίνεται. Θά περιμένουμε.

—Στό μεταξύ άς ριζήσουμε μία ματιά στο τραύμα σου.

Έλυσε τον έπίδεσμο κι' εξέτασε με προσοχή την πληγή μου.

—Πρώτης τάξεως σάρκα, δήλωσε. Έπουλώθηκε άμέσως. Αυτό θά πη νά είναι φρόνιμος κανέννας και νά διάγ' άμμεμπο βίο. Για κάθε ένδεχόμενο όμως, άς τό άφήσουμε δεμένο άκόμα.

Επειδή είχα άκόμα μισή ώρα μπροστά μου, κατέβηκα στην κουζίνα νά καθουχάσω τις δυο υπηρέτριες. Φοβάμουνά μην έγκαταλείψουν τις θέσεις των ύστερα από την εξαφάνιση του Μίλφορντ.

Είμαι βέβαιος πώς θα τον ξαναβρούμε, είπα. Στό άνα μεταξύ όμως δέν ξέρω τί νά κάμω. Δέν θέλω νά βάλω κανένα άγνώστο στην ύπηρεσία μου. Νομίζετε πώς μπορείτε νά κρατήσετε οι δυο σας τό σπίτι έως ότου έπιστρέψω; Ζητώ πολλά, τό ξέρω, αλλά έχω σκοπό νά διπλασιάσω τό μισθό σας στην έπιστροφή μου.

Δέχθηκαν χωρίς συζήτηση και χωρίς νά μου κάνουν καμία στενόχωρη έρώτηση.

Κάθισα δίπλα στο Μπίλλυ που είχε άναλάβει νά οδηγεί τό αυτοκίνητο, επειδή μου πονούσε άκόμα τό χέρι μου και ξεκινήσαμε.

—Δόξα σοι ό Θεός! Είχα άρχισει νά βαρυνέμαι τη Λεωφόρο του Πάρκου.

—Ποιό δρόμο νά πάρω; ρώτησε ό Μπίλλυ. Και ποιό είναι τό σχέδιο που κατέστρωσες.

—Πρώτα θά πάμε στο τηλεγραφείο νά στείλω ένα τηλεγράφημα του Μουρίκιου. Έπειτα πρέπει ν' αγοράσης και ό,τι ρούχα σοι χρειάζονται.

Ενώ ό Μπίλλυ προμηθεύταν τά άπαραίτητα, έγώ άγόραζα ένα χάρτη του Έσελ και έστελνα κι' ένα τηλεγράφημα στο Μουρίκιο πώς θα έφθανα στον πύργο την ώρα του δείπνου. Έπειτα περάσαμε και οι δυο μαζί από την τράπεζα.

Μέσα σε λίγα λεπτά εκανόνισα όλες μου τις ύποθέσεις και χωρίς άλλη άργοπορία πιά έγκαταλείψαμε θριαμβευτικά τό Λονδίνο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XII

Θά ήταν τέσσερες καίμιση όταν φθάσαμε στο Γουινφορντ. Κατεβήκαμε σ'ένα παλιό πανδοχείο που είχε ως έπιγραφή

«τό άροτρο» και που καυχιώτανε άπάνω σε μία πινακίδα με άσπρα και κόκκινα γράμματα, πώς είχε ένα υπόστεγο στη διάθεση των πελατών για τό αυτοκίνητά τους.

—Δέν είναι άσχημα έδω Μπίλλυ, είπα: Άν ή κατοικία του Μουρίκιου δέν είναι πολύ μακριά μπορείς νά έγκατασταθής έδω. Αφού τοποθετήσαμε τό αυτοκίνητο στο γκαράζ, μπήκαμε στο μπάρ. Δυο άνθρωποι καθισμένοι σε μία γωνιά κουβέντιαζαν και μία παχειά κυρία έπιστατούσε στο σερβίρισμα. Τη χαιρέτησα και διάταξα δυο ούισκυ.

—Μπορείτε νά μās πητε, ρώτησα, που βρίσκεται τό Άστον, ό πύργος του κυρίου Φέρνιβαλ.

Ένας από τους άντρες σηκώθηκε. —Δέν είναι μακριά από δώ άπάντησε. Θά διασχίσετε ίσα την πόλη και ύστερα θά στρίψετε άριστερά στο λ'όφισκο. Κάπου ένάμισυ μίλλι από δώ, Θά βρήτε την είσοδο άριστερά καθώς θά κατεβαίνεται.

Ο Μπίλλυ έγκαταστάθηκε στο δεύτερο πάτωμα σ' ένα ευρύχωρο δωμάτιο που έβλεπε στο κεντρικό δρόμο. Έπειτα κατεβήκαμε και πήραμε τό τσάι σε μία αίθουσα που ήταν στολισμένη με διάφορα κάδρα που παρίσταναν άλογα και όλα τά έκλιπόντα μέλη της βασιλικής οικογενείας.

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΚΑΝΤΗΛΕΡΙ

Καθιστάς κάτω απ' τό μπράτσο του ένα πράγμα τυλιγμένο μέσος στα «Νέα του Χρηματιστηρίου» ο Σάσας Σμυρνών, μοναχογιός της μάνας του, πήρε πόζα και μπήκε στο γραφείο του γιατρού Κοσελκώφ.

—Η Μαμά σας στέλνει πολλούς χαιρετισμούς, Ίβαν Νικολάγιεβιτς και μου άνάθεσε νά σας ευχαριστήσω. Είμαι ό μοναχογιός της μάνας μου και μου σώσατε τη ζωή... Με γιαιρέψατε από μία επικίνδυνη άρρώστεια και δέν ξέρουμε κι' οι δυο μας πώς νά εκφράσουμε την ευγνωμοσύνη μας.

Είμαι ό μοναχογιός της μαμάς. Είμαστε φτωχοί και βέβαια δέν έχουμε τη δύναμη νά πληρώσουμε τους κόπους και τις φροντίδες σας... Αυτό μάς στενοχωρεί πολύ, γιατί, άν και, όστόσο, ή μαμά και γώ, ό μοναχογιός της, σας ίκετεύουμε νά δεχθήτε για δείγμα της ευγνωμοσύνης μας αυτό τό κομψοτέχνημα, από παλιό μπροντζό... αυτό τό εξαίρετικό καλλιτέχνημα... Η άρνησή σας θά μās λυπήσει πολύ. Είναι πολύ όμορφο πραγματάκι, από παλιό μπροντζό... Μας ξμεινε άπ' τον συχωρεμένο τον πατέρα και τό φυλάγαμε για ένθύμιο... Ο πατέρας, ξέρετε, άγόραζε παλιά κομψοτεχνήματα και τά μεταπουλούσε στους συλλέκτες... Τώρα εξακολουθούμε την ίδια δουλειά ή μαμά και γώ.

Ο Σάσας έβγαλ' επί τέλους τό πράγμα εκείνο και τό άκούμπησε άπάνω στο τραπέζι. Ήταν ένα καντηλέρι, ούτε μεγάλο ούτε μικρό, από παλιό, μπροντζό πολύ καλλιτεχνικά δουλεμένο. Παρίστανε ένα σύμπλεγμα στο βάθρο, Ορθιες δυο γυναίκες, με τό κουστούμι της Εύας και σε στάση που δύσκολα θά προοιούσε κανείς νά την περιγράψη, από έλλειψη λέξεων πιο δυνατών άπ' την άναίδεια και την έξαισιωσιά. Αυτές οι γυναίκες χαμογελούσαν με τέτοιο έξοφλο, που άν δέν ήσαν όποχρεωμένες νά κρατούν τό καντηλέρι, σίγουρα θά ηπθούσαν άπ' τό βάθρο τους και θάρχιζαν έναν άπερίγραπτα όργιαστικό χορό βακχίδων. Ο γιατρός, μόλις τό είδε τό δώρο ξύστηκε πίσω άπ' τ' αυτί, έβηξε, σκούπισε τη μύτη του, λιγάκι σαστισμένος: —Βέβαια, πολύ όμορφο πράγμα, μουρμούρισε, αλλά, παιδί μου... πώς νά σοι πώ... Είναι πολύ έλεύθερο... Δέν είναι μονάχα γυμνές αυτές οι... είναι κάτι παραπάνω! Τό φείδι του πειρασμού δέ θά μπορούσε νά φανταστή τίποτα πιο έρεθιστικό... Δέ μπαίνει αυτό τό πράγμα στο γραφείο μου.

—Τι παράξενες ιδέες που έχετε για την τέχνη, γιατρέ! Είπε λυπημένος ό Σάσας. Αυτό είναι καλλιτέχνημα. Μά για κυττάξετε τί τελειότητα, τί κίνηση, τί έκφραση...

—Τά καταλαβαίνω πολύ όμορφα όλ' αυτά, παιδί μου, έχω όμως οικογένεια, τά παιδιά παίζουν κάποτε έδω μέσα, έρχονται κυρίες...

—Φυσικά, άν τό εξέταση κανείς τό πράγμα άπ' τη χυδαία του άποψη, βέβαια έτσι είναι. Άνεβητε όμως έσεις γιατρέ, ψηλότερ' άπ' τον όχλο! Αφού μάλλον ξέρετε πώς ή άρνησή σας θά καταστενοχωρήσει τη μαμά κι' έμένα.. Είμαι μοναχοπαίδι... μου σώσατε τη ζωή. Σας χαρίζουμε ό,τι μάς βρήκεται πολυτιμότερο, και... λυπόμαι μονάχα που δέν έχουμε και τό ταίρι του νά σας χαρίσουμε. Ζευγάρι πηγαίνουν νά σας ρωτήσουν. Εξοχότητά μου, είμαι.

—Ευχαριστώ, άγαπητέ μου, είμαι κατασκαβωμένος... Τά σέβη μου στη μαμά σου, είπε ό γιατρός ξεροκαταπίνοντας καθώς έβγαζε τον Σάσα.

Αφού έφυγε ό Σάσας ό γιατρός κύτταξε τό καντηλέρι και θυμήθηκε τον δικηγόρο Κριπουνόφ. Αυτός τον έξυπνη έφησε πολλές φορές χωρίς νά δεχτή ποτέ του χρήματα.

—Αυτό είναι: φώναξε χαρούμενος ό γιατρός. Μιά και δέν δέχεται λεφτά από μένα, νά εύκαιρία νά ευχόμεθα καί γώ. Ίσια-ίσια αυτός είναι έργνης και του άρεσουν τά ξυνά...

Ευχαριστημένος μ' αυτή τη σκέψη ό γιατρός ντύθηκε άμέσως και γραμμή στο σπύτι του παλιού του φίλου.

—Γειά σου, παλιό άμαρτία! Είπε

—Γειά σου, παλιό άμαρτία! Είπε

—Γειά σου, παλιό άμαρτία! Είπε

—Γειά σου, παλιό άμαρτία! Είπε

—Γειά σου, παλιό άμαρτία! Είπε

—Γειά σου, παλιό άμαρτία! Είπε

—Γειά σου, παλιό άμαρτία! Είπε

—Γειά σου, παλιό άμαρτία! Είπε

—Γειά σου, παλιό άμαρτία! Είπε

βρίσκοντας τον δικηγόρο στο γραφείο του. Έγώ είμαι... Ήρθα νά σ' ευχαριστήσω για τις έκ

δουλεύσεις σου. Και μία και δέν πέρνεις λεφτά από μένα, δέν θ' άρνηθής κι' αυτό τό τιποτένιο μικροπραματάκι.

Ένα μικρό ένθύμιο. Ορίστε άγαπητέ!

Ο δικηγόρος ένθουσιάστηκε βλέποντας τό μικροπραματάκι:

—Μωρέ αυτό είν' άριστούργημα! κι' έσκασε στα γέλοια. Μπορείς νά κολάσης όλους τους καλογήρους μ' αυτό. Θαύμα. Άριστούργημα. Που τό ξετρώπωσης, μπρέ άθεόφοβε;

Αφού έξαντλήθηκε έτσι ό ένθουσιασμός του, ό δικηγόρος έρριξε μία φοβισμένη ματιά προς την πόρτα και είπε:

—Τό κακό είναι μονάχα, άγαπητέ μου, που δέν μπορώ νά τό πάρω τό δώρο σου.

—Και γιατί; φώναξε κατσουφιασμένος ό γιατρός.

—Γιατί... δέχουμαι έδω τη μητέρα μου, τους πελάτες... κι' έπειτα, τί θά πουνε κι' οι υπηρέτριες...

—Δέν ακούω τίποτα: Δέν δέχουμαι άρνήσεις έγώ, άμα χαρίζω κάτι. Α! Όλα κι' όλα. Ένα τέτοιο καλλιτέχνημα. Κύττα τελειότητα, κίνηση έκφραση!...

—Νά φορούσανε τουλάχιστον κάτι οι εύλογημένες. Μωρ' έλλειψε ένα φύλλο κληματαριάς, μωρέ!... Ο γιατρός ευχαριστημένος γύρισε σπύτι του.

Αφού ξμεινε μόνος ό δικηγόρος κύτταξε τό καντηλέρι τό ψαχούλεψε άπ' όλες τις μεριές κι' όπως ό γιατρός, σκέφτηκε πώς τό καλλίτερο πούχε νά κάνει ήταν νά τό χαρίση κι' αυτός στον Κωμικό Σαμέκιν πούχε τό ίδιο βράδυ την τιμητική του.

Τόπε και τόκανε. Τό τύλιξε προσεχτικά σ' ένα όμορφο χαρτί και τό πρόσφερε τό βράδυ στον Κωμικό Σαμέκιν. Στην τιμητική του. Ως τό τέλος της παραστάσεως τό καμαρίνι του ήθοποιού ήτανε γιεμάτο κόσμο, που θαύμαζε τό δώρο. Άκουσε άνακατημένα, έπιφωνήματα θαυμασμού και κάτι γέλοια που έμοιαζαν με χρεμετισμούς άλόγων. Όταν πλησίαζε καμμία ήθοποιός στην πόρτα και ρωτούσε: «Επιτρέπεται» άμέσως ό Κωμικός φώναζε: «Όχι, όχι άγαπητή μου! δέν είμαι ντυμένος!

Υστερ' άπ' την παράσταση όμως ό Κωμικός άνασκήκωσε τους ώμους του, έκαν' ένα κίνημα ά

πελπισίας και είπε:

—Τι διάβολο τώρα νά τό κάμω γώ αυτό τό πράγμα; Μένω σε ξένο σπίτι. Δέχουμαι κόσμο. Δέν είναι φωτογραφία νά την κρύψω στο συρτό σου.

—Και δέν τό πουλάτε; συμβούλευε άμέσως ό Κουρέας καθώς μάζευε τις περρούκες. Νά, παρακάτω στη γωνία είναι ένα μαγαζάκι μιάς γρηάς που άγοράζει όλα τέτοιες άντίκες.

Ο ήθοποιός άκούσε τη συμβουλή του Κουρέα. Δυο μέρες κατόπι, ό γιατρός Κοσελκώφ, κρατώντας τό μέτωπο σφιχτά με τά δυο τον χέρια μελετούσε τά φαινόμενα των όξέων της χολής. Ξαφνικά, άνοιξε ή πόρτα κι' ώρμησε στο γραφείο του ό Σάσας Σμυρνών. Γελαστός, έλαμπε όλόκληρος, τρισευχισμένος. Κάτι κρατούσε στο χέρι του, τυλιγμένο σ' ένα χαρτί έφημερίδος:

—Γιατρέ μου, άρχισε νά λέγη λαχανιασμένος. Φανταστήτε τη χαρά μου. Για καλή σας τύχη, κατωρθώσαμε νά βρούμε τό ταίρι του καντηλεριού σας! Η Μαμά πετάει άπ' τη χαρά της!... Και γώ τό ίδιο, ό μοναχογιός της... Μου σώσατε τη ζωή... Λοιπόν, γιατρέ μου. Πάρτε το!

Κι' ό Σάσας, τρέμοντας από ευγνωμοσύνη, άκούμπησε τό καντηλέρι μπροστά στο γιατρό. Έκείνος άνοιξε τό στόμα του, έκανε νά μιλήσει, δέν μπόρεσε όμως νά βγάλει μιλιά: του κόπηκε ή φωνή καθώς έμάντεψε άσφαλώς τί άκριβώς είχε συμβεί.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΤΣΕΧΩΦ

Μία εύθυμη παρέα φοιτητών κατέβαινε τρυφώντας το βουλε-
βάριο Σαίν-Μισέλ.

Όλοι σχεδόν οι μαθηταί του μπάριπα-
Μαρσάν, του καθη-
γητού της Ιστορίας
του Μεσαίωνα σι. Σορβώνη, ή-
ταν εκεί... Ο μακρολέκας ο
Ντεβαλέρ, ο Ρουκερόλ, ο Βέλιο
από το 'Αλγέρι, ο Λουτράν, ο
Παλέ, ο Ντερσάκ, και ο φτωχός εκείνος Ζάκ Λεγκλάν,
που ήταν τόσο άφελος, ώστε οι συμφοιτηταί του του έσκάρ-
ρωναν τακτικά φάρσες... Όλο το πεζοδρόμιο είχε πιάσει
η εύθυμη παρέα... Καί κατέβαιναν με μιά τέτοια φόρα, ώστε
παρέσυρε επίτηδες πολλούς διαβάτες, ζητώντας έπειτα με
ένα ειρωνικό τρόπο «συγγνώμη». Είχαν αποφάσει σ' ένα
μικρό φοιτητικό έστιατόριο, που ήταν κοντά στη Σορβώνη
και έπήγαιναν στην ίδια Μπουσερί, όπου ήταν η φοιτητική
πολυκατοικία. Έκείνο το βράδυ, όπως άλλωστε όλα τα
άλλα, θα μαζεύονταν σε μιά σάλλα του παμπάλαιου σπι-
τιού που έμεναν, για να κουβεντιάσουν, να συζητήσουν
και να διασκεδάσουν μεταξύ των. Κάπου κάπου διωργά-
νωναν και μιά παρτίδα μπρίντζ.

Μόλις όμως βρέθηκαν εκείνο το βράδυ στη σάλλα τους,
ο Βέλιο, ο 'Αλγερινός έπρότεινε στην παρέα.

— Τι λες για μιά πνευματιστική συνεδρίαση, παιδιά;
— Δεν είναι άσχημη η ιδέα σου, του είπεν ο Ντερσάκ.
— Το τραπεζάκι έχει πάντοτε ενδιαφέρον, έπρότεινε ο
'Αλγερινός, κλείνοντας πονηρά το μάτι.

Ούτε συζήτηση, απάντησε ο Ντερσάκ, ο οποίος κατάλα-
βεν ότι ο φίλος του είχε κάποιο «άγαρμπο» σχέδιο στο
νού του.

Όλοι βρέθηκαν εκεί σύμφωνοι. Τόν Ζάκ Λεγκλάν δε
χρειάστηκε να τον πείσουν. Με το αδύνατο προσώπό του,
με τα μάτια του, που είχαν τη λάμψη του πυρετού και με
το λίγο μυστηριώδες ύφος του ο Λεγκλάν έμοιαζε σαν
φυματικός.

Ήταν δε φανατικός πνευματιστής.

Αφού είμαστε όλοι σύμφωνοι έμπροσθς, άρχιση ή συνε-
δρίαση είπεν ο Βέλιο με πολλήν έπισημότητα.

Ένα τραπεζάκι που πήγε και το ζήτησε ο Ντερσάκ, έτο-
ποθετήθηκε στη μέση της σάλλας και όλοι σταθηκαν γύ-
ρω του.

— Απλώστε τις άκρες των δακτύλων σας! είπε ο Βέλιο
στην παρέα του.

Οι φοιτηταί συμμορφώθηκαν. Η ηλεκτρική λάμπα, τυλιγ-
μένη μ' ένα μαύρο ύφασμα, έρριχνε ένα χλωμό πένθιμο
φως στη σάλλα. Μιά ατμόσφαιρα ανησυχίας, περιεργίας
και έλαφρου τρόμου απλώθηκε γύρω... Τι θα έβλεπαν;
Τί θα έμαθαιναν από το πνεύμα; Αυτό ρωτούσαν με τη
σκέψη τους οι φοιτηταί...

— Σιωπή τώρα! είπε ο Βέλιο.

Καί όταν έγινε σιγή, ο 'Αλγερινός, ρώτησε δυνατά:

— Πνεύμα, είσαι εδώ;

Πρός μεγάλην έκπληξη των φοιτητών, που δεν έπίστευαν
στον πνευματισμό, έκτός απ' τόν Ζάκ Λεγκλάν, που πίστευε,
το τραπεζάκι έσηκώθηκε, από το ένα μέρος και ξανάπεσε
μ' έλαφρό θόρυβο. Αυτό έσήμαινε: ναι.

— Ποιος θέλει από σάς τώρα να του απαντήσει το πνεύ-
μα; ρώτησε τους συμφοιτητές του ο Βέλιο.

Κανείς δεν άνοιξε το στομα του για να μιλήσει, γιατί
κανείς δεν έτολμούσε... 'Επί τέλους μιά αδύνατη φωνή
είπε:

— Εγώ ο Ζάκ Λεγκλάν!

— Καλά, έκαμεν ο Βέλιο. Πνεύμα, θέλεις ν' απαντήσεις
στον Λεγκλάν;

Πάλι το τραπεζάκι σηκώθηκε και ξανάπεσε. Αυτό έσή-
μαινε πως το πνεύ-
μα έδεχόταν...

— Πνεύμα ποιός
είσαι; ρώτησε τό-
τε ο Ζάκ Λεγκλάν
με μιά φωνή τρε-
μουλιαστή.

Το τραπεζάκι,
σηκώθηκε και ξα-
νάπεσε είκοσι φο-
ρές. Αυτό σημαίνει
πως ήρθε το

ΜΙΑ ΚΩΜΩΔΙΑ ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΣΕ ΔΡΑΜΑ

περισσότερους από τους φοιτητές.

— Πατέρα, σύ είσαι, λοιπόν; ρώτησεν ο Ζάκ.

Το πνεύμα απάντησε: ναι.

— Θέλω να μου πής πατέρα, αν θα παντρευθώ σε λίγο...

Ο Ζάκ αγαπούσε μιά πλούσια νέα, μ' έπειδή δεν είχε
πάρει ακόμα το δίπλωμά του δεν έτολούσε να κάνει λόγο
στος γονείς της για το αίσθημά του.

Δυό κτηνήματα του τραπέζιού του απάντησαν... Καί αυτό
έσημαινε όχι...

Περισσότερο ταραγμένος ο Ζάκ ξαναρώτησε.

— Πότε θα παντρευθώ;

— Ποτέ!... Απάντησε το πνεύμα.

— Κατάπληκτος ο Ζάκ έπέμενε:

— Θα μείνω λοιπόν ανύπαντρος;

— Όχι, απάντησε το πνεύμα.

Στο χλωμό και πένθιμο φως της λάμπας οι φοιτηταί έκυ-
τάχτησαν κατάπληκτοι.

Τι έσήμαινε η μυστηριώδης αυτή απάντηση;

Με μιά αγωνιώδη φωνή τότε ο Ζάκ ξαναρώτησε:

— Θα πεθάνω λοιπόν;

Οι φοιτηταί έκρατούσαν και την αναπνοή των... το τρα-
πεζάκι έσηκώθηκε κι' έκτύπησε μιά φορά... 'Επειτα έμεινε
ακίνητο... Ναι, είχαν απαντήσει... Ναι!..

Σαν τρελλός τότε ο Ζάκ με μιά φωνή γεμάτη απόγνωση,
ρώτησε:

— Καί πότε θα πεθάνω;

— Σ' ένα μήνα! αποκρίθηκε το πνεύμα.

Ξανάκαμε την ίδια έρώτηση ο Ζάκ, αλλά το τραπεζάκι
έμεινε ακίνητο.

— Γιατί δεν απαντά; ρώτησαν τότε οι φοιτηταί!

— Ποιος ξέρει; μπορεί να κουράστηκε ν' απαντά είπεν ο
Βέλιο, με πολλήν έπισημότητα. Αυτό γίνεται καμιά φορά.

'Επειτα ρώτησε:

— Θέλει κανείς από σάς, να ρωτήσει τίποτε άλλο;

Κανείς δεν τόλμησε να απαντήσει. Όλοι είχαν τρομο-
κρατηθί από την απάντηση, που έδωσε το πνεύμα στο
Ζάκ... 'Ετσι έτελειωσε άγαρμπο ή συγκέντρωση, έβγαλαν
το μαύρο ύφασμα με το όποιον είχαν τυλίξει την λάμπα
και ένας στεναγμός ανακουφίσεως έβγηκεν από τα χείλη
όλων, έκτός από τόν Ζάκ Λεγκλάν ένοείται, που ριγμένος
σε μιά καρέκλα, χλωμός σαν πτώμα, με το βλέμμα στυ-
λωμένο σ' ένα σημάδι του ταβανιού, έφαινόταν χαμένος
στις σκέψεις του.

— Σ' ένα μήνα θα πεθάνω, σ' ένα μήνα! συλλογιζόταν
αδιάκοπα, ενώ κρύος ιδρώτας έλουζε το κορμί του...

Όταν ύστερα από λίγη ώρα ο Βέλιο κι' ο φίλος του ο
Ρουκερόλ έμειναν μόνι, ο Ρουκερόλ είπε στον Βέλιο:

— Το παράκανες άποψε, φίλε μου. Νά το πής ότι θα
πεθάνη σ' ένα μήνα! Αυτό είναι χοντρό άστείο.

'Αλλ' ο Βέλιο δεν του απάντησε παρά τόν έκτύταξε μόνο
μ' ένα ύφος λίγο μιστηριώδες.

Ο άμοιρος ο Ζάκ έζουσε τώρα μέσα σε μιά αφάνταστη
αγωνία. 'Η κάθε ημέρα που έπερνούσε ήταν γι' αυτόν κό-
λαση μαρτυρίου... 'Εμοιαζε σαν τόν κατάδικο που έπερί-
μενε την ημέρα που θα τόν κρεμούσαν... Αναγκάστηκε
και το είπε στη μητέρα του, που ήταν μιά γυναίκα πολύ

νευρική. 'Εκείνη
προσπάθησε
τόν παρηγορήσει.
Μά φαινόταν πολ-
λύ πιο ταραγμέ-
νη απ' αυτόν και
το πρόσωπό της
επρόδιδε την ά-
γωνία που έσχι-
ζε την καρδιά της.
Στη Σορβώνη ή

αγωνία του Ζάκ

πνεύμα του πατέρα
είπεν ο Βέλιο, που ήξερε
καλά από πνευματισμό.

Μέσα στη σιωπή άκου-
όταν τώρα ή τρεμου-
λιαστή φωνή του
Ζάκ να λέη.

Ο πατέρας μου
είναι ο πατέρας μου!... άσφαλώς
Ο Ζάκ είχε χάσει τόν πατέρα
του λίγα χρόνια προητέρα. Μιά
βαθεία συγκίνηση έκυρίευσε τούς

άναστατώνσεν όλη την
τάξη του Μπάριπα-
Μαρσάν... Ο άμοιρος
ο φοιτητής είχε κα-
ταντήσει σωστό ζωντα-
νό πτώμα πιά...

Λίγες ημέρες πριν
από τη μοιραία ημέ-
ρα, που έπρεπε να πε-
θάνη ο Ζάκ, ο Βέλιο
ο 'Αλγερινός έξεσκέ-
πασε το κόλπο του
στην παρέα του. Αυ-
τός είχε σηκώσει το
τραπεζάκι για ν' ά-
παντήσει πως σ' ένα
μήνα θα πέθαινε ο
Ζάκ...

— Μην τύχη μόνο
καί το πής τίποτα,
τούς συνέστησεν ο Βέ-
λιο.

— Εγώ δεν το βρί-
σκω αυτό άστείο! εί-
πεν ο Ντερσάκ. Θα σε
προδώσω... Δεν κάνει...
Είναι έγκλημα αυτό...

— Θα το βρήτε ά-
στείο και πολύ μάλι-
στα, άμα θα σας ειπώ
τη συνέχεια, απάντησε
ο Βέλιο. Λοιπόν την
ημέρα όπου θα πρό-
κειται να πεθάνη ο
Ζάκ, στην τελευταία
του να πούμε, θα τόν
κρατούμε μαζί μας
και θα το σκαρώ-
σομε μιά άλλη φάρσα!...

— Τί φάρσα; τί φάρσα; ρώτησαν οι φοιτηταί.

— Θα την δήτε, έχετε λίγη ύπομονη! απάντησεν ο 'Αλ-
γερινός.

Επί τέλους έφθασεν η μοιραία ημέρα! Ο Ζάκ είχε
καταντήσει ίσκιος πιά, φάντασμα από την αγωνία!...

— Δεν θέλω να ν' άφίσωμε μόνο σήμερα, του είπε ο
Βέλιο μ' ένα φιλικό τόνο. Θα έλθης μαζί μας άποψε.

Χωρίς θέληση πιά ο άμοιρος φοιτητής έδέχθηκε να μεί-
νη μαζί τους, έκέλινε τη νύχτα.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

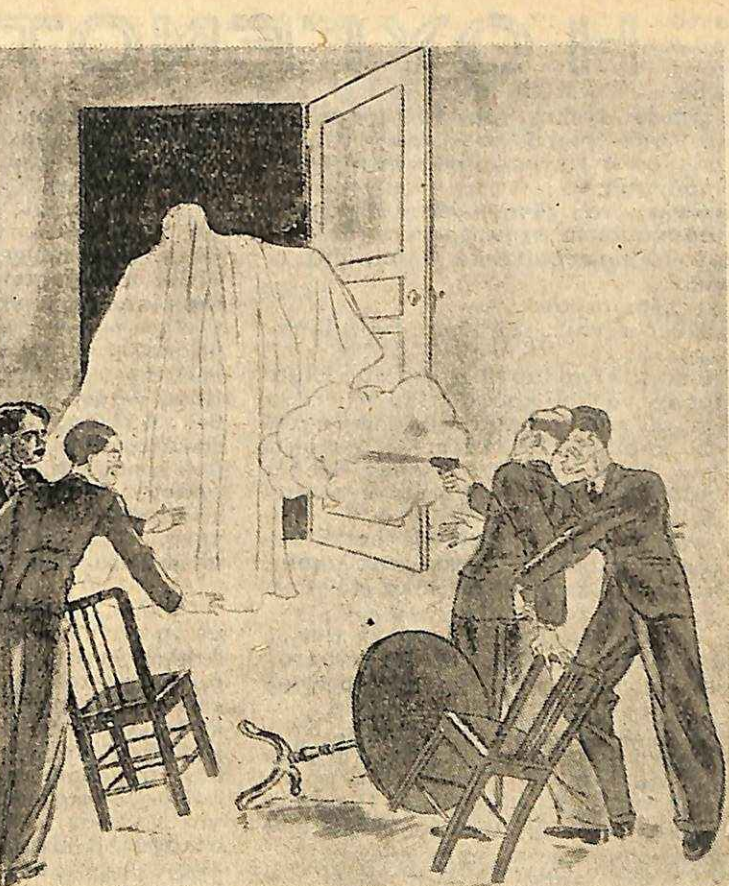
Το κόλπο ενός μαύρου.

Είναι γνωστή η απέχθεια των άμε-
ρικανών στους νέγρους. Σε πολλές
Πολιτείες—κυρίως Νότιες και Δυτι-
κές—Οι μαύροι ζούν σε ειδικές συνο-
κίες και άπαγορεύεται αίσιτηρότατα
να κυκλοφορούν στο τμήμα της πό-
λεως το προωρισμένο για τούς λευ-
κούς. Όπου δε συνοικίες μαυρών δεν
υπάρχουν, είνε αδύνατον να βρή κα-
τάλλημα έστια και για μιά βραδυά έ-
νας μαύρος.

Αυτό άκριβώς συνέβη πρό ήμερών
σ' ένα μαύρο δικηγόρο της Νέας Υ-
όρκης. Υποχρεωμένος να ταξιδέψει
για μιά υπόθεση πελάτου του στο άφι-
λόξενο Σάουθ, ευρέθηκε χωρίς στέγη
το βράδυ και, το χειρότερο, χωρίς
τροφή. Κανένα έστιατόριο και κανένα
ξενοδοχείο δεν τόν έδεχόταν. 'Απελ-
πισμένος τότε κατέφυγε στο άστυνο-
μικό τμήμα και έδήλωσε:

— Έρχομαι να παραδοθώ είμαι έγ-
κληματίας, αλλά για το έγκλημά μου
θα μιλήσω αύριο τό πρωί...

Ο μαύρος έκλειδώθηκε άμέσως σ'

χάμω στο πάτωμα...

— Τι έκανες; φώναξε ο 'Αλγερινός με τρόπο.

Κι' όταν με τρόπο ξεσκέπασε το άσπρο σεντόνι που έτύ-
λιγε το φάντασμα, οι φοιτηταί είδαν με τρόμο το καταμα-
τωμένο πρόσωπο του Ρουκερόλ που ψυχομαχούσε...

Για το Ρουκερόλ ο 'Αλγερινός είχε πής, ότι τόν εκρά-
τησε κάποιος φίλος του στο μπάρ, πραγματικά όμως τόν
είχε βάλει να κάνει το φάντασμα για να σκαρώσει δεύτε-
ρο άστείο στον άμοιρο το Ζάκ!... που τόσο είχε υποφέ-
ρει στο μεταξύ από το πρώτο.

ΛΟΥΙ· ΣΩΡΕΛ

ένα κελλί, όπου, επί τέλους μπόρεσε
να φάη και να κοιμηθί, την έπομέ-
νη δε πού τόν έρωτήσαν οι άστυνο-
μικοί για το έγκλημά του, απάντησε:

— Το έγκλημά μου είναι ότι είμαι
μαύρος! Αυτό και μόνο! Καί διηγί-
θηκε την περιπέτειά του, άφοι έδή-
λωσε την πραγματική του ταυτότητα.
Οι άστυνομικοί έγέλασαν για το
έξυπνο κόλπο του μαύρου δικηγόρου,
ο οποίος έπήρε άμέσως το τραίνο και
επέστρεψε στη Νέα Υόρκη. Την άλλη
μέρα εκρέμασε έξω από την πόρτα
του γραφείου του την έξης έπιγραφή:
«Δέν αναλαμβάνω υποθέσεις για το
Σάουθ».

Δικαίωμα ο Έρως;

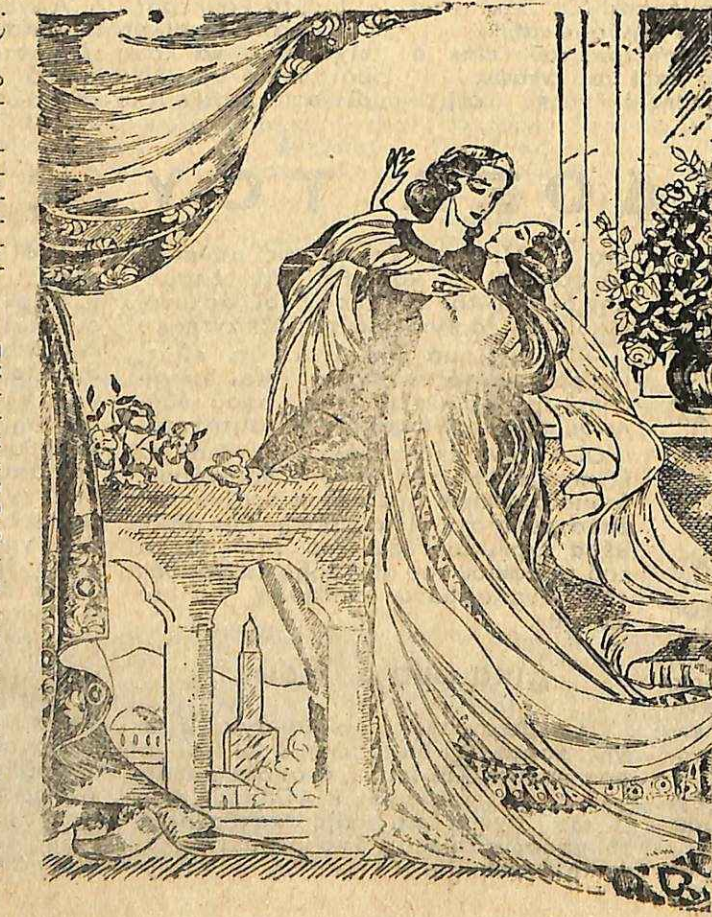
Η περιεργότερη δικαιολογία άγω-
γής άσφαλώς διευτώθη από την χή-
ραν κυρίαν Χάρντυ, ή όποια και ήγ-
γειλε τόν χειρουργόν κ. Φίλιπς, για-
τί, ως ίσχυρίζεται, της κατέστρεψε
το πρόσωπο με μιά άποτυχημένη πλα-
στική έγχείριση.

Ο Φίλιπς είχε αναλάβει να εξαφα-
νιση τις ριτίδες από το πρόσωπο της
κ. Χάρντυ, ή όποια αριθμούσε 60 Μαι-
ους και αισθανόταν πως τα θέλγητρά
της άρχισαν πιά να μη προσελκύουν
άρκετους θαυμαστάς.

Η έγχείρισις όμως άντι να εξα-
φανιση τις ρυτίδες, άπεναντίας της...
επλήθυνε και τις έκανε πιο βαθιές
και άποκρουστικές. Καί ή κ. Χάρντυ
κατήγγειλε το γιατρό και τοι ζήτηί
μιά μεγάλη άποζημίωση, γιατί, ενώ
ως γράφει στην άγωγή της πριν
είχε έραστάς με τιποτένια έξοδα,
τώρα αναγκάζεται να τούς... άκριβο-
πληρώνη.

Και ζητεί να καταδικασθί ο Φί-
λιπς: ή να της πληρώσει έφ' άπαξ
5000 λίρες ή να... έξοφλή αυτός τούς
λογαριασμούς των έραστών της έρω-
τομανούς κυρίας, ή όποια λέγει ότι
ή πράξις του γιατρού ίσοιται προς
άνθρωποκτονίαν, δεδομένου ότι ο έ-
ρως άποτελεί τόν μόνον σκοπόν της
ζωής της και το «ιερώτερον δικαίω-
μα πάσης ήλικίας».

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟΥ 1582 ΣΤΕΚΟΝΤΑΝ Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΚΑΙ ΓΕΡΟΣ ΚΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΖΑΝ ΚΟΥΖΕΝ ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΤΕΛΙΕ ΤΟΥ ΚΑΙ ΚΥΤΤΑΞΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΜΕ ΑΝΥΠΟΜΟΝΗ. ΑΠΟ ΚΑΙΡΟ ΣΕ ΚΑΙΡΟ ΨΙΘΥΡΙΖΕ: «ΑΛΛΑ ΠΩΣ ΑΡΓΗΣΕ ΣΗΜΕΡΑ Ο ΠΕΤΡΟΣ ΡΟΥΦΕΝ;» ΤΕΛΟΣ ΤΟΝ ΕΙΔΕ ΝΑΡΧΕΤΑΙ ΚΑΙ ΗΣΥΧΑΣΕ. —ΜΕ ΣΥΓΧΩΡΕΙΤΕ, ΔΑΣΚΑΛΕ, ΤΟΥ ΕΙΠΕ Ο ΝΕΟΣ. ΞΕΡΩ, ΟΤΙ ΒΙΑΖΕΣΘΕ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ. ΘΑΡΧΟΜΟΥΝΑ ΣΤΗΝ ΩΡΑ ΜΟΥ ΑΛΛΑ... —ΝΑΙ, ΝΑΙ, ΞΕΡΩ, ΠΕΤΡΕ. ΤΑ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΩ ΟΛΑ... ΜΙΑ ΓΥ- ΝΑΙΚΑ, ΝΕΑ, ΩΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ... Ο ΠΕΤΡΟΣ ΚΟΚΚΙΝΙΣΕ ΚΙ ΕΙΠΕ ΣΙΓΑΝΑ: —ΜΑΛΙΣΤΑ, ΔΑΣΚΑΛΕ, ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ... ΣΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΜΙΛΗΣΑ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ. —ΕΤΑΙ, ΛΟΙΠΟΝ... ΚΑΙ ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΗ Η ΩΡΑΙΑ; ΕΙΜΑΙ ΣΑΝ ΠΑΤΕΡΑΣ ΣΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΟΥ ΚΡΥΨΗΣ ΤΙΠΟΤΕ, ΠΕΤΡΟ. —ΕΙΝΑΙ Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΔΑ, ΤΟΥ ΛΥΡΩΛΗ ΔΩ- ΡΙΝΑ... ΔΕΚΑΕΝΝΕΑ ΧΡΟΝΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙ... ΔΑΣΚΑΛΕ. ΤΗ ΓΝΩΡΙΖΩ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΤΩΡΑ ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΒΡΗΚΑ ΠΟΤΕ ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΝΑ ΤΗΣ ΜΙΛΗΣΩ. ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΑΥΣΤΗΡΗ ΚΑΙ ΠΕΡΠΑΤΕΙ ΠΑΝΤΑ ΜΕ ΧΑΜΗΛΩΜΕΝΑ ΜΑΤΙΑ. —ΕΙΝΑΙ, ΛΟΙΠΟΝ, ΟΥΓΕΝΟΤΤΑ; ΤΟ ΝΟΥ ΣΟΥ, ΠΕΤΡΟ! ΕΙΣΑΙ ΚΑΘΟΛΙΚΟΣ, ΟΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ ΠΑΡΙΣΙΝΟΙ ΕΙΣΑΙ ΚΑΘΟΛΙΚΟΙ... ΜΙΑ ΟΥΓΕΝΟΤΤΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΟΥ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΗ ΟΛΟ ΤΟ ΜΕΛ- ΛΟΝ ΣΟΥ. —ΝΑΙ, ΔΑΣΚΑΛΕ, ΕΙΜΑΙ ΚΑΘΟΛΙΚΟΣ, Μ' ΟΛΗ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΟΥ... ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΩ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΚΑΝΕΝΑ ΚΑΚΟ ΟΙ ΟΥΓΕΝΟΤΤΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΣΑΣ ΠΩ ΠΩΣ ΕΤΥΧΕ ΚΑΙ ΜΙΛΗΣΑ ΤΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ ΣΗΜΕΡΑ... ΤΟΥ ΔΙΗΓΗΘΗΚΕ ΟΤΙ ΤΗΝ ΕΙΧΕ ΠΑΡΕΙ ΑΠΟ ΠΙΣΩ ΔΕΙΛΑ, ΟΤΑΝ ΑΡΧΙΣΑΝ ΟΙ ΚΑΘΟΛΙΚΟΙ ΝΑ ΤΗΝ ΠΕΤΡΟΒΟΛΟΥΝ ΚΑΙ ΝΑ ΤΗΝ ΒΡΟ- ΖΟΥΝ. Η ΔΩΡΙΝΑ ΕΚΚΛΕΙΣΕ. «ΩΡΜΗΣΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΕ. ΜΑΛΙΣΤΑ ΕΦΑΓΕ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΕΤΡΙΑ ΓΙΑ ΧΑΡΗ ΤΗΣ. ΤΗΝ ΠΗΓΕ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ, ΤΟΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΕ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΛΥΝΕ ΤΟ ΤΡΟΣΥΜΑ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ. —ΚΑΛΑ, ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ, ΕΙΠΕ Ο ΓΕΡΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ, ΑΛΛΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑΧΗΣ ΤΟ ΝΟΥ ΣΟΥ. ΟΙ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΣΗΜΕΡΑ ΕΙΝΕ ΔΥΣΚΟΛΕ. ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΔΟΥΛΕΙΑ, ΠΕΤΡΟ! ΑΥΤΗ Η ΕΙΚΟΝΑ, ΕΔΩ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΗ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ. ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΒΔΟΜΑΔΑ ΘΑ ΓΙ- ΝΗ Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΔΑ ΕΡΡΙΚΟΥ Δ' ΜΕ ΤΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΤΟΥ ΒΑΛΟΑ ΚΙ Η ΕΙΚΟΝΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑΧΗ ΚΡΕΜΑΣΤΗ ΩΣ ΤΑ- ΤΕ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΤΙΟΥ... ΑΛΛΑ ΤΙ ΤΡΕΧΕΙ; ΔΕΝ ΑΚΟΥΣ ΦΩΝΕΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ; ΓΙΑ ΠΗΓΑΙΝΕ ΚΑΤΩ ΝΑ ΜΑΘΗΣ. Ο ΠΕΤΡΟΣ ΕΤΡΕΞΕ, ΚΙ ΟΤΑΝ ΓΥΡΙΣΕ ΗΤΑΝ ΚΑΤΑΚΙΤΡΙΝΟΣ. —ΧΙΤΥΠΗΣΑΝ ΤΟ ΝΑΥΑΡΧΟ ΚΟΛΙΝΟΥ. ΕΙΝΑΙ ΒΑΡΕΙΑ ΠΛΗΓΩ- ΜΕΝΟΣ... —ΤΟΝ ΚΟΛΙΝΟΥ; Ο ΝΑΥΑΡ- ΧΟΣ ΕΙΝΑΙ ΟΥΓΕΝΟΤΤΟΣ... ΒΛΕ- ΠΕΙΣ ΤΙ ΣΟΥ ΕΛΕΓΑ; ΟΙ ΠΕΡΙ- ΣΤΑΣΕΙΣ ΕΙΝΕ ΑΣΧΗΜΕΣ... ΧΙΤΥ- ΠΗΣΑΝ ΤΟΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΟ ΟΥ- ΓΕΝΟΤΤΟ ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΕΝΑ ΦΙ- ΛΟ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΔΑ! *** ΜΕΡΕΣ ΠΕΡΑΣΑΝ. Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΤΙΟΥ ΤΕΛΕΙΩΣΕ. Ο ΒΑ- ΣΙΛΗΔΑΣ ΔΕΧΤΗΚΕ ΤΟ ΖΑΝ ΚΟΥ- ΖΕΝ, ΤΟΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΕ ΓΙΑ ΤΑ ΖΩΓΡΑΦΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟΥΠΕ: «ΓΕΡΟΣ ΜΕΙΣΘΕ, ΚΟΥΖΕΝ, ΑΛΛΑ ΖΩΓΡΑΦΙΖΕΤΕ ΣΑΝ ΝΕΟΣ!» Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ, ΠΟΥ ΖΗΤΟΥΣΕ ΚΑΙΡΟ ΤΩΡΑ ΝΑ ΒΡΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΝΑ ΣΥ- ΣΤΗΣΗ ΤΟΝ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΜΕΝΟ ΤΟΝ ΝΕΟ, ΑΠΑΝΤΗΣΕ: «ΒΕΒΑΙΑ, ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΑΤΕ, Η ΕΙΚΟΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΟΥ, ΑΛ- ΛΑ ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΠΟΥ ΘΑΥΜΑ- ΣΑΤΕ ΤΟΣΟ, ΕΙΝΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΟΥ ΜΟΥ ΡΟΥΦΕΝ... ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΤΟΝ ΦΕΡΩ ΕΔΩ;» Ο ΒΑΣΙΛΗΔΑΣ ΣΥΓΚΑΤΕΝΕΥΣΕ ΚΑΙ ΣΥΓΧΛΗΡΩΣΕ ΤΟ ΝΕΟ. ΤΟΝ ΡΩ- ΡΗΣΕ ΑΝ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΝ ΣΕ ΚΑΝΕ- ΝΑ ΔΙΚΟ ΤΟΥ ΕΡΓΟ ΚΙ Ο ΚΟΥ- ΖΕΝ ΕΣΠΕΥΣΕ ΝΑ ΠΗ: «Θ' ΑΡ-

Η ΟΥΓΕΝΟΤΤΑ

χίση τώρα το πρώτο έργο
του... «Μιά Αφροδίτη»...
«Μιά Αφροδίτη», είπε ο
Βασίληδης με χαρά. «Και
το Κουζέν είπε: «Γώρα στην αρχή ζωγραφίζεις με τη φαντα-
σία σου.»—«Καλά, καλά. Όταν τελειώση η εικόνα, θέλω
νά τη δώ.»
«Όταν έφωγαν, ο μαθητής είπε με φόβο στο δάσκαλό του,
«Δεν είδατε πώς χαμογελοῦσε ο αξιωματικός, πού ήταν
δίπλα στο βασιλιά;» «Ο αξιωματικός αυτός είναι ο Γεώρ-
γιος Ραμέιγ, μέγας γυναικάς και χαμογελαστός πάντα, όταν
γίνεται λόγος για όμορφες γυναίκες.»—«Ραμέιγ... Ραμέιγ,
δάσκαλε; Νομίζω πως μούπε η Δωρίνη χθές ότι την παίρ-
νει από πίσω κάποιος Ραμέιγ. Πολύ τον φοβάμαι.» Ο
Κουζέν τον καθούσε και τον ρώτησε: «Πώς πάει αλή-
θεια η εικόνα σου;» «Μάλιστα, δάσκαλε, μάντεψες πως
εργάζομαι με τη φαντασία μου. Η Δωρίνη δεν θέλει να
μου χρησιμεύει για μοντέλο... Μονάχα το κεφάλι της ζω-
γραφίζω. Κρυφά της έκανα ένα σκίτσο. Ίσως να θελήσει
κάποτε η Δωρίνη να ζωγραφίσω το σώμα της γυμνό. Ας
την ώρα σκιστάρω κάποτε τις γάμπες της όταν τύχη και
σηκώνεται το φουστάνι της...»

Πολλές μέρες πέρασαν, πού ζωγράφιζε ο Πέτρος κρυφά
με τη φαντασία του. Το βράδυ πήγαινε το κορίτσι στο
άτελιέ. Αγαπιούνταν θερμά κι αγνά... Ένα βράδυ είχε
άργηση ναρθή η Δωρίνη κι ο Πέτρος άνησυχούσε. Η κα-
τάσταση είχε χειροτερέψει στο Παρίσι. Η έχθρα μεταξύ
καθολικών και ουγενόττων είχε μεγαλώσει εκείνες τις
μέρες. Τέλος ήρθε το κορίτσι και δικαιοσύνη, δι-
καιοσύνη ναρθή νωρίτερα, γιατί τους είχαν έρθει πολ-
λοι μουςαφραίτοι ουγενόττοι στο σπίτι από τις επαρχίες
για να δούν το γάμο του βασιλιά... «Αλλά τι ώραία τρι-
αντάφυλλα είναι αυτά, πού έχεις βρεί; κι αυτά το κέρι!»
Της εξήγησε, ότι κάθε βράδυ του Αγίου Βαρθολομαίου
βάλει σε μία γωνία τριαντάφυλλα και ανάβει ένα κέρι στη
μνήμη του πατέρα του, πούταν η γιορτή του αυτή τη μέρα.
«Αρχισε να βραδυάζει. Αστέρια φάνηκαν στον ουρανό...
Οι δυο νέοι πήγαν στο παράθυρο και κύτταζαν το ωραίο
θέαμα της πόλεως.
—Τι ωραίο πούναι το Παρίσι, ψιθύρισε ο Πέτρος.

Υστερα άρχισαν να διαβάζουν
ένα παλιό έρωτικό μυθιστόρημα
και του Πέτρου του φαίνονταν
όνειρο, πού είχε κοντά του τη
Δωρίνη.

—Αγαπώ περισσότερο απ' α-
υτόν τον ήρωα του βιβλίου,
Δωρίνη... Για σένα μπορούσα να
πεθάνω άμέσως τώρα...

—Μη μιλάς για το θάνατο,
Πέτρο... Χθές τη νύχτα τον άνοι-
ξε...

Ο Πέτρος τη φίλησε κι έκει-
νη έκλεισε τα μάτια. Έξαφνα
άναντινάχτηκε η Δωρίνη. «Πέτρο,
δεν μπορώ να ύπωφέρω τη μου-
ρωδιά των ρόδων. Έχουν τη μου-
ρωδιά από αίμα». Ο ζωγράφος
τρόμαξε. Η φωνή της Δωρίνης
έτρεμε από φόβο. Επήρε τα τρι-
αντάφυλλα και είπε: «Θα τα
πάρω στο άτελιέ του δασκάλου,
ε;» Αλλά η Δωρίνη δεν άπνιγε
σε ψιθύρισε μονάχα: «Ακου,
Ακου!»

Ο Πέτρος με τα τριαντάφυλ-
λα στα χέρια σταμάτησε κι ά-
φουγκράστηκε. Άκουσε κι αυ-
τός τώρα μακρινό θόρυβο ήταν
πνιγμένες φωνές, ύστερα άπελ-
πισμένες κραυγές...

Ετρεξαν άμέσως κι οι δυο
στο παράθυρο. Ο θόρυβος πλη-
σίαζε, φλόγες δαυλιών φάνηκαν,
σκιές πηδούσαν στους τοίχους
των σπιτιών. Και τώρα άρχισαν
να χτυπούν οι καμπάνες, ήσαν
σαν να είχε πιάση πυρκαϊά.

Η Δωρίνη έγινε χλωμή.

—Τι είναι αυτό, Πέτρο;... Άκου!

Τώρα άκουγαν καθαρά τις φωνές:

—Σκοτώστε τους!... Σφάζετε τους!... Όλοι οι Ουγενό-
ττοι πρέπει να πεθάνουν! Ξεμπερδέψτε τους αίρετικούς.
Μη ήτε σ' όλα τα σπίτια και ψάξτε! Μην αφήστε κανένα
και καμμία!

Η θύελλα είχε εκραγή!

—Πρέπει να φύγω, Πέτρο, είπε η Δωρίνη. Πρέπει να
πάω στο σπίτι. Θά μου σκοτώσουν τη μητέρα μου! Στο
σπίτι μας είναι Ουγενόττοι... Πέτρο, πρέπει να πηγαίνω,
γλήγορα.

Αλλά ο ζωγράφος κράτησε το κορίτσι.

—Είπε τρέλλα να πάς τώρα στο δρόμο Δωρίνη. Θά σε
σκοτώσουν άμέσως. Πρέπει να μείνεις εδώ. Δεν σ' αφήνω
να φύγεις!

Το κορίτσι προσπαθούσε να του ξεφύγει. Ο θόρυβος πλη-
σίαζε τώρα κάτω από το σπίτι. Μια φωνή έφθασε στ' αυ-
τιά τους:

—Εκεί άπάνω είναι άλλοι δυο! Ίσως νάναι ουγενόττοι!

Μια άλλη φωνή:

—Κουτέ, εδώ είναι το σπίτι του ζωγράφου Κουζέν είναι
καθολικός!

Και πάλι μια φωνή:

—Όλοι οι καλλιτέχνες είναι εύσπλαχνικοί. Ίσως νά-
χουν κρύψει ουγενόττους.

Ο Πέτρος κι η Δωρίνη άκουσαν όλα αυτά τα λόγια.
Έφυγαν από το παράθυρο. Τα είχαν χαμένα... Άξαφνα
είπε ο Πέτρος:

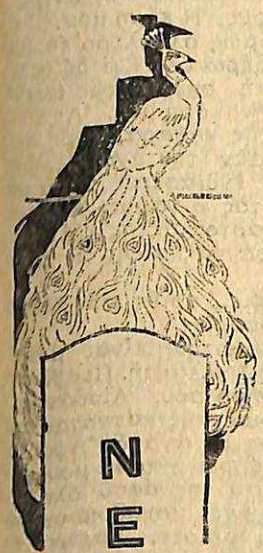
—Πρέπει να γδυθής Δωρίνη, γλήγορα, πρό του νάρθουν
Πρέπει να νομίσουν, ότι είσαι το μοντέλο μου, γλήγορα
σ' έξορκίζω!

Το κορίτσι κοκκίνισε:

—Οχι, ποτέ, Πέτρο! Δεν μπορώ να το κάμω ατό!

Αλλά γλήγορα έβγαλε ο Πέτρος το σκίτσο της Αφρο-
δίτης πού ως τώρα τώχε κρυφά απ' τη Δωρίνη και τον
έβαλε στον όγκριβαντα. Το κορίτσι είδε μια γυμνή γυναίκα,
πού είχε το κεφάλι της. Κύτταξε έκπληκτη τον καλλιτέχνη.

—Αν μ' αγαπάς, βγάλε τα ρούχα σου άμέσως, Δωρί-
νη... Δεν άκούς, άνεβαίνουν!

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

—Το ύψηλότερο κατοικημένο μέρος
της γης είναι το Βουδδικό μοναστήρι,
στο Θιβέτ.

—Σ' ένα ύψος 4.800 μέτρων ζουν
21 καλόγεροι.

—Τα περισσότερα τηλέφωνα απ' ό-
λες τις εύρωπαϊκές χώρες τα έχουν η
Σουηδία και η Νορβηγία.

—Μόνο στο Όσλο τα τηλέφωνα ύ-
περβαίνουν τις 100.000, έτσι πού σε κά-
θε τρεις κατοίκους άναλογεί ένα τη-
λέφωνο.

—Στο νεκροταφείο του Νιού Χιμσάιρ

της Αμερικής, υπάρχει ένας τάφος πού
έχει την πιο περίεργη και πρωτότυπη
έπιγραφή.

—Πάνω σε μια κοινή μεγάλη πέτρα
είναι λαξευμένες αυτές οι λέξεις:
«Ενθάδε κείται κάποιος πού.. δεν σάς
ένδιαφέρει».

—Στη Ρωσία κατασκευάζονται
πιάντα και διάφορα άλλα μαγερικά
σκεύη από το τρίχωμα των λαγών.

—Είνε αδιάβροχα και έχουν το πλε-
ονέκτημα να μπαίνουν στην τσέπη.

—Η μόνη ήπειρος πού βρίσκεται σε

μεγαλύτερο ύψος από την επιφάνεια
της θάλασσας, είναι η Αφρική.

—Σε μερικά μέρη φτάνει σε ύψος
1050 μέτρων.

—Στην Αμερική οι περισσότερες
αυλαίες των θεάτρων είναι κατασκευ-
ασμένες από αλουμίνιο.

—Στην Βενετία υπάρχει ακόμα ένα
καφενείο πού επί 150 χρόνια παρα-
μένει άνοικτό όλες τις ώρες του είκο-
σιετραώρου.

Στο καφενείο αυτό, συχνάζουν, τις
νύχτες κυρίως, λόγιοι και καλλιτέχνες.

—Ο θεός σάς στέλνει, Ραμέιγ. Ήσασθε στο παλάτι, ό-
ταν είπα στο βασιλιά για την Αφροδίτη μου... Έως αυ-
ριο θα είναι έτοιμη θέλω να την χαρίσω στον βασιλιά
για το γάμο του. Πήτε να μη μ' ένοχλήσουν στην έργα-
σία μου...

Ο Ραμέιγ χαμογέλασε πα άξένα, κατάφαγε το κορίτσι
με τα μάτια. Πλησίασε το ζωγάφο και τούπε.

—Ποιά είναι η κόρη; Μιά ουγενόττα;

Η καρδιά του Πέτρου πάγωσε. Αλλά βρήκε θάρρος κι
είπε:

—Τί λέτε Ραμέιγ... Μη με προδώσετε, θά σάς τό πώ. Εί
ναι μια νέα καλόγρη!

Φιλήδονα χαμογέλασε τώρα ο Ραμέιγ.

Μιά καλόγρη; Διάβολε! δεν είδα ποτέ μου μια γυ-
μνή καλόγρη. Μού επιτρέπετε να σηκώσω τον σεντόνι;

Η Δωρίνη ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει. Τότε φώναξε
ο ζωγράφος:

—Ναί, αλλά βγάλετε τους άλλους έξω... Όταν φύγουν
όλοι, τότε μπορείτε να μείνετε μια ώρα μαζί μου!

Σ' ένα νεύμα του Ραμέιγ έφυγαν οι στρατιώται κι ο
λαός. Σιγή έγινε στο σπίτι.

—Λοιπόν! είπε ο Ραμέιγ και πλησίασε τη Δωρίνη.

Εκείνη κρατούσε σφιχτότερα το σεντόνι άπάνω της και
φώναζε: «Ποτέ, στη ζωή μου!»

—Τη φωνή αυτή νομίζω πως την ξέρω, είπε ο Ραμέιγ.
Ενώ ο ζωγράφος πήγε από πίσω του.

Ο Ραμέιγ φώναζε γελώντας:

—Εδώ σε βρίσκω, κυρά μου; Έδώ, μοντέλο της Αφρο-
δίτης; Η ουγενόττα στο καθολικό;... Λοιπόν, μάθε,
ότι ο πατέρας σου βρίσκεται τώρα από τους πρώτους
στον ουρανό, σαν φανατικός ουγενόττος, πού ήτανε. Θά
τον ακολουθήσουν μερικές δεκάδες χιλιάδων ακόμα.

Η Δωρίνη σ' αυτά τα λόγια έπε σε άναίσθητη. Τό σεντόνι
της έφυγε από τα χέρια της. Αλλά ο Ραμέιγ δεν είδε
περισσότερο τη γύμνια του κοριτσιού. Ο Πέτρος τον άρπα-
ξε από το λαιμό και τον έπνιξε...

Τρεις μέρες βάσταξε η αίματοχυσία στο Παρίσι, ο αίμα,

τηρός βασιλικός γάμος πού είχε
αρχίσει τη νύχτα του αγίου Βαρ-
θολομαίου.

Όταν συνήλθε η Δωρίνη ύστερα
από μεγάλο παραλήρημα πυρετού,
ήταν στο κατάστρωμα ενός καρα-
βιού. Γαλάζιος ουρανός άπάνω
από την άπεραντη θάλασσα.

Ο Πέτρος έσκυψε άπάνω στο κο-
ρίτσι κι είπε με φωνή γεμάτη ευ-
τυχία:

—Όλα θά γίνουν πάλι καλά, ά-
γάπη μου. Μη σκέπτεσαι τίποτα!...
Η ζωή είναι δική μας... Ο καλός
μου δάσκαλος μάς έσωσε.

Η Δωρίνη δεν κατάλαβε άμέσως
τα λόγια. Υστερα κύτταξε
άρκετά το νέο ζωγάφο, χαμογέ-
λασε κι έκλεισε κουρασμένα τα
μάτια...

JOSEF ROBERT HARRER

Όταν ο κ. Μυρέλ πληροφορήθηκε την επιστροφή του Μωρίς Ρονσεραί στη Σαλέτ, δεν μπόρεσε να μη σκεφτεί άμέσως, την πιθανότητα ενός γάμου του νέου με την κόρη του. Νά ήτανε όμως αξιός της;

«Αλλοτε οί Μυρέλ και οί Ρονσεραί ήτανε καλοί γείτονες τὸ καλοκαίρι στήν ἀκροθαλασσία τῆς Σαλέτ. Οἱ γονεῖς χαμογελοῦσαν, παρακολουθώντας τὰ παιχνίδια τῶν παιδιῶν, τοῦ Μωρίς καί τῆς 'Ιουλιέττας. 'Επειτα, οἱ Ρονσεραί πέθαναν πρόωρα κι' ὁ πύργος τους ἔμεινε ἔρημος. Γιά τὸ γυῖό τους δὲν ἔμαθε κανεῖς τίποτε.

Κατὰ τὴν ἴδια ἐποχὴ ὁ δικηγόρος Μυρέλ ἔχασε τὴ γυναῖκα του. Καθὼς εἶχε ἀργήσει νὰ παντρευτῇ, ἔμεινε στὰ πενήντα τοῦ χρόνια μονάχος σὸ κόσμο μὲ τὴν κορούλα του. Τρέμει μὲ τυχὸν πεθάνῃ καὶ τὴν ἀφίσσῃ ἔρμη κι' ἀπροσάτευτῃ στὴ ζωὴ κι' ὠρίστικε νὰ κερδίσῃ μιὰ περιουσία γι' αὐτὴν. Κυνήγησε τὴ δουλειὰ του μέρα καὶ νύχτα καὶ σὲ δέκα χρόνια μάζεψε τὴν προίκα τῆς Ζουλιέττας. Μ' αὐτὰ τὰ λεφτὰ θὰ τῆς ἀγόραζε, θὰ τῆς ἐξασφάλιζε τὴν εὐτυχία. 'Ήτανε κι' ὁμορφὴ ἡ κόρη του· γερή, καλοκαμωμένη. 'Ετσι λοιπόν, ἀποτραβήχτηκε ὀριστικά στὴ Σαλέτ. Καὶ τώρα, νὰ κι' ὁ Μωρίς Ρονσεραί, ἔρχεται κι' αὐτός. Νὰ εἶναι ἀραγε ὁ σύζυγος ποὺ ὄνειροπολοῦσε γιὰ τὴν κόρη του; Ὁ κ. Μυρέλ περιμένε τὴν ἀφίξη τοῦ νέου, μὲ τὴν καρδιά ταραγμένη ἀπὸ φόβο, ἐλπίδα καὶ δυσπιστία.

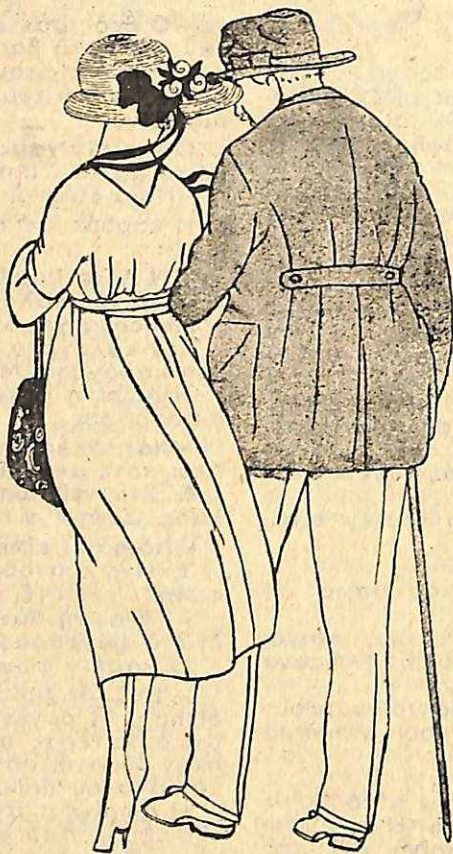
Ἀπ' τὶς πρώτες ἐπισκέψεις ὁ Μωρίς τὸν κατέκτησε. Δὲν εἶχε ἐκεῖνη τὴν κοινὴ ὁμορφιά τοῦ κλασσικοῦ κατὰ τὴν τὸν τῶν γυναικῶν. 'Ήτανε σχεδὸν ὁ ἴδιος, μὲ τὴν ἴδια ἀφέλεια ποὺ εἶχε μικρός, μὲ τὸ δειλὸ τοῦ βλέμμα, τὸ ὄχι ἐξαιρετικὸ πρόσωπό του, τὴν ἥσυχὴ ἔκφραση τοῦ συνόλου του. Τοῦ θύμιζε τὰ παλαιά, τοῦ διηγήθηκε τὴν σκληρὴν ζωὴ ποὺ πέρασε τρία χρόνια ποὺ ὑπηρετήσε στὴν Ἀφρική, σὸ στρατὸ, τὴν ἐπιστροφή του σὸ Παρίσι, τὴν κούραση ποὺ αἰσθανότανε γιὰ τὴ ζωὴ τῶν σαλονιῶν, τὴν ἐπιθυμία του νὰ ξαναβρῇ τὴν ἥσυχὴ ζωὴ στὴν ἐξοχή.

Πηγαίνανε μαζί σὸ κυνήγι. Στὴν ἐπιστροφή ὁ Μωρίς σταματοῦσε μόλις λίγες στιγμὲς στὴ βίλλα Μυρέλ. Ξανάρχισε ἡ παλαιὰ φιλία του μὲ τὴν 'Ιουλιέττα, γιεμάτη χαρά. Καθὼς τοὺς ἄκουε νὰ μιλοῦνε, νὰ γελοῦν, ὁ δικηγόρος αἰσθανότανε νὰ ξαναγεννιέται δέκα χρόνια. 'Ετσι πέρασε χαρούμενο τὸ φθινόπωρο.

Όταν, σ' ἓναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς περιπάτους, ὁ Μωρίς ἄφισε νὰ ἐννοηθῇ μὲ πόση χαρὰ θάμπαινε στὴν οἰκογένεια τοῦ δικηγόρου, ὁ γέρο Μυρέλ τὸν ἄκουσε μὲ κρυφὴ χαρὰ. Δὲν ἔδωσε ὅμως ἀμέσως ἀπάντησιν. Θάπρεπε βέβαια νὰ πληροφορηθῇ πρῶτα γιὰ τὴν οἰκονομικὴ κατάστασιν καὶ γιὰ τὸ παρελθὸν τοῦ Μωρίς καὶ γιὰ τὰ αἰσθημάτα τῆς κόρης του.

Γιὰ ἓναν δικηγόρο αὐτὲς οἱ πληροφορίες εἶναι φυσικὰ τὸ εὐκολώτερο πρᾶγμα. 'Εγράψε λοιπὸν στοὺς φίλους του σὸ Παρίσι, χτύπησε σὲ διάφορες πόρτες· στὰ σοβαρώτερα συμβολαιογραφεία, ἀλλὰ καὶ στὰ εἰδικὰ γραφεῖα μυστικῶν πληροφοριῶν.

Ἀφοῦ ἔστειλε τὰ γράμματά του κατέλαβε πῶς τὸ δυσκολώτερο ἦτανε νὰ ἐμβαθύνῃ στὴν καρδιά τῆς κόρης του. Ἡ 'Ιουλιέττα εἶχε τὸν δικὸν του χαρακτήρα, γεμάτο πρωτοβουλία, θέ-

Η ΠΡΟΙΚΑ

λησὴ κι' ἀποφασιστικότητα. Ὡστόσο ἀπὸ τὰ πρῶτα λόγια, τὸ εὐτυχισμένο κοκκίνισμα τοῦ προσώπου της τοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβῃ πολλά. Κι' ὅταν ἐπέμεινε νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ θετικὴ ἀπάντησιν δὲν ἄκουσε παρὰ μονάχα ἓνα στεναγμό:

— Ἀχ, μπαμπά! μιὰ κραυγὴ σχεδὸν πονεμένη, ἀφοῦ ἡ φύση θέλησε νὰ ἐνώνῃ πάντα τὸν πόνο σὲ κάθε ἐκδήλωσιν ἀγάπης.

Μὲ ἀγωνία πῆρε στὰ χέρια του τὰ γράμματα ποὺ κρατοῦσαν τὸ μέλλον τῆς κόρης του μέσα στὶς σφραγισμένες σελλίδες τους. Ὅλα ἦσαν ὅμοια. Κι' ὅλα τοῦ προξένισαν τὴν ἴδια κατὰ πλῆξιν, τὸ ἴδιο γκρέμισμα: Ὁ κ. Ρονσεραί εἶχε αὐτοκτονήσει, ἀφοῦ καταστράφηκε σὸ χρηματιστήριον, προσπαθώντας νὰ κερδίσῃ ὅσα σκόρπισε μὲ τὶς ἀκατανόμαστες ἀσυνείδους του καὶ τὰ χαρτιά. Ἡ μητέρα πέθανε ἀπ' τὸν καϋμὸ της. Ὁ γυῖός ἀκολουθοῦσε τὰ ἴχνη τοῦ πατέρα του: κατέφυνε στὴν ἐπαρχία, ὅπως τὰ κυνηγημένα ἀγρίμια ζητοῦνε ἓνα στερεὸ καταφύγιο νὰ κρυφτοῦν. Ὅλα ὅσα τοῦ εἶπε ἦταν ψέμματα: στὴν Ἀφρική τὸν εἶχανε στείλει στὰ πειθαρχικά τάγματα, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς πιστωτές του. Μονάχα ἡ προίκα τῆς 'Ιουλιέττας, μποροῦσε νὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπ' τὴν καταστροφή. Καὶ μὲ πόση καταχθόνια πονηρία εἶχε καταστρώσῃ τὸ σχέδιό του! Ὁ δικηγόρος ἔτρεπε σύγκορμος ἀπ' αὐτὴ τὴν φρικτὴ ἀποκάλυψιν!... Πῶς θὰ μάθανε ἡ 'Ιουλιέττα τὴν τρομερὴ ἀλήθεια; Ἀποφάσισε νὰ μὴ τῆς δείξῃ τὰ γράμματα: οἱ λεπτομέρειές του δὲν ἦτανε γιὰ μάτια κοριτικοῦ. Τῆς μίλησε μὲ

τὴν πατρικὴ στοργὴ καὶ εὐκρίνεια.

— Ἀγαπημένο μου παιδί, πολὺ φοβοῦμαι γιὰ τὰ σχέδιά μας... Εἶχα καθήκον νὰ ζητήσω πληροφορίες, κ' ἡ οἰκονομικὴ κατάστασιν τοῦ κ. Ρονσεραί...

'Εκεῖνη ὅμως δὲν τὸν ἄφησε ν' ἀποτελειώσῃ:

— Καὶ τί μὰς ἐνδιαφέρει αὐτό; Εἶμαι ἀρκετὰ πλούσια ἐγὼ καὶ γιὰ τοὺς δυὸ μας... Δὲ μοῦ εἶπες τόσες φορές πῶς ἡ προίκα μου θὰ μοῦ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχία;

Θέλησε νὰ μὴ τῆς ἀποκαλύψῃ ἀπότομα τὴν ἀλήθεια.

— Κάνει πολλὰ ἔξοδα, ἀσυλλόγιστα, ἀταχτά...

— Θὰ τὸν διορθώσω ἐγὼ, μπαμπά μου.

— Καταλαβαίνεις βέβαια, πῶς δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα... 'Εχει δυστυχῶς κι' ἄλλα ἐλαττώματα. Θὰ σὲ καταστρέψῃ.

— Θὰ τὸν ἐμποδίσῃς νὰ μὲ καταστρέψῃ.

— Μήπως θὰ εἶμαι πολὺ καιρὸ μαζί σου; Γέρασα πιά...

Ἡ 'Ιουλιέττα ἔκλαιε μὲ λυγμούς:

— Τὸν ἀγαπῶ μπαμπά μου, τὸν ἀγαπῶ. Καὶ ποῖος μὰς λέει πῶς δὲ μ' ἀγαπᾷ κι' αὐτός;

— Σοῦ λέγω παιδί μου, πῶς δὲν κυνηγᾷ παρὰ μονάχα τὴν προίκα σου...

— Πῶς τὸ ξέρεις αὐτό;

Ὁ γέρο Μυρέλ κατέλαβε πῶς δὲ θὰ μπορούσε νὰ λυγισκεῖ τὴν ἐλπίδα τῆς γεννημένης ἀπ' τὴ δικὴ του τὴν ψυχὴ. Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ τὴν γλυτώσῃ ἀπ' τὴν φρικτότερη ἀπογοήτευσιν.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἀφοῦ στέφτηκε πολὺ, πῆγε στὸν πύργο. Κρατοῦσε τὸ δικηγόρικὸ του χαρτοφύλακα, γιεμάτο.

— Λοιπόν, ρώτησε ὁ Μωρίς μόλις τὸν εἶδε,

— Λοιπόν, θὰ μιλήσουμε σὰν ἄντρες, χωρὶς περιστροφές, Ἡ κόρη μου σ' ἀγαπᾷ. 'Εμαθα ὅμως ὁλόκληρο τὸ παρελθόν σου, τὰ ξέρω ὅλα καὶ δὲ θέλω νὰ πεθάνω μὲ τὴ σκέψιν πῶς ἔκανα δυστυχισμένη τὴν κόρη μου. Ἀπαίτῶ λοιπὸν νὰ μοῦ πῆς καθαρά, ὅπως σοῦ μιλῶ καθαρά. Δὲν τὴν ἀγαπᾷς, δὲν εἶν' ἔτσι; Δὲν σ' ἐνδιαφέρει παρὰ μονάχα νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ γάμος. Μίλα εὐλκρινά. Εἶσαι χαρτοπαίκτης καὶ ἀπαίτῶ αὐτὴ τὴν φορὰ νὰ παίξῃς μὲ ἀνοηχτὰ χαρτιά.

— Ἀλλά, κύριε... ποῖος σὰς ἔδωσε αὐτὲς τὶς πληροφορίες;

— Κι' αὐτὴ ἡ ἐρώτησιν εἶναι μιὰ ὁμολογία! Δὲν ἔχω γελαστῇ. Πρόβλεψα ὡς καὶ τὴν ἄρνησίν σου. Αἰσθάνεσαι πῶς εἶσαι ὁ κύριος τῆς καταστάσεως γιὰτί ξέρεις πῶς σὲ ἀγαπᾷ. Ἀφοῦ ὅμως δὲν σ' ἐνδιαφέρει ἡ κόρη μου, ἀλλὰ μόνον τὰ λεφτὰ της, ἀφοῦ ὅλη αὐτὴ ἡ ὑποκρισία ἔχει μοναδικὸ σκοπὸ τὴν προίκα της, ὀρίστε, πάρτα τὰ χρήματα, πάρτα καὶ φύγε. Νὰ ἐξασφαλίσῃς τὴν εὐτυχία. Τὴ χρησιμοποιοῦν λοιπὸν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ. Ὀρίστε, σοῦ ἀφίνω τὴν προίκα ἀπὸν σὸ τραπέζι. Ὑπὸ τὸν ὄρο πῶς ἐκεῖνη θὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια. Πάρτα, καὶ δόςε της τὴ γαλήνη.

Κι' ἔφυγ' εὐτυχισμένος.

MICHEL CORNAY

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

— Ὅστε μοῦ μιὰ πέννα νὰ υπογράψω· εἶπε μ' ἓνα ὄφος πολὺ βασιλικὸ ἡ Α. Μ. ὁ πρῶν βασιλεὺς τῆς Οὐγκολαπωνίας Μπολέσλας ὁ 18ος.

— Ἀ, ὄχι πιά υπογράφεις, σὰς παρακαλῶ, διεμαρτυρήθῃ ὁ Μπόμπ, ὁ μπάρμαν.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου τάχει μαζί μου γιὰτί σὰς κάνω διαρκῶς πιστῶσιν... Δὲν ἔχει πιά βερεσέ, μοῦ εἶπε, γιὰ τὸν βασιλέα τοῦ 408 δωματίου. Μὰς χρωστáει παραπάνω ἀπὸ δέκα χιλιάδες φράγκων!

— Οἱ υπογραφές μου ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ δέκα χιλιάδες, ἀπάντησεν μὲ ἀξιοπρέπεια ὁ Μπολέσλας 18ος. Μπορεῖτε νὰ τὶς πωλήσετε καὶ ὡς αὐτόγραφα ἀκόμα...

— Δὲν βαρύνεστε, Μεγαλειότατε. Οἱ ἀμερικανοί, ποὺ τὶς ἀγόραζαν, δὲν τὶς θέλουν πιά. Νά, τὶς προάλλες ὁ διευθυντὴς θέλησε νὰ πωλήσῃ τὰ αὐτόγραφα τοῦ πρίγκιπος Σβαρανταροπεμπέκο, ποὺ μὰς τώσκασε κανόνι καὶ δὲν ἔπιασε οὔτε ταεντέζιμο. Ἀ, ἂν ἦταν αὐτόγραφο τῆς Μάρλεν Ντίτριχ, τοῦ Βίλλυ Φρίτς, μάλιστα... Ἀλλὰ βασιληάδες ἔχουμε πολλοὺς ἐδῶ...

— Τί πρέπει νὰ κάνω, λοιπόν;

— Νὰ πληρώσετε. Ἐχομε δυὸ κοκτέϊγ, ἀπὸ ὀκτώ φράγκα, μὰς κάνουν δέκα ἐξ. φράγκα.

— Δὲν προτιμᾷς νὰ τὰ παίξωμε σὸ πόκερ;

— Ἀ, ὄχι, ὄχι διεμαρτυρήθῃ ὁ μπάρμαν. Δὲν παίζω μαζί σας, γιὰτί ἔμαθα πιά τὰ κόλπα σας!

Ὁ Μπολέσλας ἔμεινε λίγα δευτερόλεπτα σκεπτικὸς. Στὸ πρόσωπό του ἀπλώθηκε μιὰ μελαγχολικὴ ἔκφραση. Τί ἐποχὴ κι' αὐτὴ ἀλήθεια!... Τί κατάντια! Τί ξεπεσμός! Νὰ μὴν ἔχῃ πιστῶσιν οὔτε γιὰ δύο κοκτέϊγ ἓνας βασιληάς! Φοβερό!

— Ἐχάσα νὰ σὰς πῶ, τοῦ διέκοψε τοὺς ρεμβασμούς του ὁ μπάρμαν, ὅτι ἡ κυρία μαμά σας μοῦ ἔγραψεν χθὲς ἀπὸ τὸ Μπιάριτς νὰ τῆς στείλω μιὰ τοῦφα ἀπὸ τὰ μαλλιά μου. Μὰ ἀγαπᾷ τόσο πολὺ ἡ καὶ μὲν.

— Ἡ βασιλομήτωρ ἀπάντησε μὲ πολλὴν ἐπισιμότητα ὁ Μπολέσλας, ὑποστήριξε πάντοτε τοὺς μελαγχολικοὺς. Κατὰ τὸ δόγμα τοῦ ὅπου ἦταν ἀντιβασιλέας δὲν ἔπρεπε οὔτε ἓναν ἔαυθὸν ὑπουργό... Ἀ, τί ὁμορφὰ χρόνια! Τί θὰ γίνω τώρα κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, χωρὶς λεπτὰ...

— Γιατί δὲν πᾶτε σὸ ρωσσικὸ μπαλέττο;

— Δὲν ξεύρω νὰ χορεύω! ἀπάντησε μελαγχολικὰ ὁ Μπολέσλας 18ος.

— Γιατί δὲν πᾶτε τότε φρακοφόρος στὶς κηδεῖες;

— Δὲν κάνει, γιὰτί μὲ ξέρουν πολὺ ἐδῶ σὸ Παρίσι, εἶπε μὲ τὸ βασιλικώτερο ὕφος τοῦ κόσμου ὁ πρῶν βασιλεὺς τῆς Οὐγκολαπωνίας.

Ἐξαφὰ ὅμως ὁ μπάρμαν ἐκτύπησε τὸ μέτωπό του.

— Βρήκα! ἐφώνασε χαρούμενος.

— Τί; Ἐπαγγέλμα γιὰ μένα;

— Ναι... Στὸ 31...

— Στὰ χαρτιά;

— Ὁχι, ἀδελφέ, σὸ δωμάτιο 31 μένει μιὰ ὑποψηφία βεντέτας, ἡ Τέα Σάσερ. Ἐνα πλάσμα θαύμα. Ἐ, λοιπόν ἡ Τέα θέλει νὰ γίνῃ διάσημη βεντέτα... Νὰ μιὰ εὐκαιρία γιὰ σὰς καὶ γιὰ ἐκεῖνην. Ὅταν οἱ δημοσιογράφοι ποὺ χάνουν παντοῦ τὴ μύτη τους γρά-
νουν, ὅτι ὁ ἀνατέλλων ἀστὴρ τοῦ μέλλοντος ποὺ ἀκούει σὸ τρυφερὸ ὄνομα Τέα Σάσερ εἶναι ἐρωτευμένη μὲ τὴν Α. Μ. τὸν Μπολέσλα 18ον... Ἐλάτε, μὴ χάνετε καιρὸ. Νά, θέτε ἓνα κοκτέϊγ, νὰ σὰς δώσῃ θάρρος... Δὲν πειράζει σὰς ἐμπιστεύομε... Πέστε της, ὅτι πᾶτε ἐκ μέρους μου...

Λίγη ὥρα ἀργότερα ὁ Μπολέσλας διέσχισε τὸ ἀπέραντο χῶλ τοῦ ξενοδοχείου, τὸ

ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

πρῶν βασιλεὺς ἀνοίγοντας τὴν πόρτα βρέθηκε ἐμπρὸς στὸν ὀρφο γραμ. ἀτέα τῆς βεντέτας.

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὴν Μις Σάσερ, τοῦ εἶπεν ὁ Μπολέσλας.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει λάβετε τὸν κόπο νὰ συμπληρώσετε αὐτὸ τὸ χαοτὶ. τοῦ ἀπάντησεν ὁ γραμματεὺς. Ὁ νομα, ἐπώνυμον, ἡλικία σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς σας κ.λ.π. Καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ τὴν ἰδῇτε σὲ δέκα πέντε ἡμέρες, γιὰτί ἐν τῷ μεταξὺ ἔχουν ἄλλοι σειοά...

— Πέστε της ὅτι ἔρχομαι ἐκ μέρους τοῦ Μπόμπ, τοῦ μπάρμαν.

— Ἀ, τότε διαφέρει. Σταθῆτε μιὰ στιγμὴ. Ποιὸν πρέπει ν' ἀναγγεῖλω;

— Τὴν Α. Μ. τὸν βασιλέα τῆς Οὐγκολαπωνίας ὁ Μπολέσλα τὸν 18ον.

Δὴν πέρασαν πολλὰ δευτερόλεπτα καὶ ὁ Μπολέσλας ἔμπαινε σ' ἓνα κουκλίστικο μπουντουάρ, ὅπου ἡ ὑποψηφία βεντέτα μὲς Τέα Σάσερ, ξαπλωμένη μὲ νωχέλεια σὲ ἓνα φω-
τέϊγ ὑπαγόρευε ἓνα γράμμα στὴν ἰδιαιτέρα γραμματεὰ της, ἐνῶ συγχρόνως ἓνας Κινέζος τῆς ἔκαμε πεντικιούρ.

— Ὁ κ. Μπολέσλας, ἐκ μέρους τοῦ Μπόμπ, τῆς ἐνῆγγει-
λιν ἡ καμαριέρα της.

— Καθίστε τοῦ ἔδειξεν ἓνα φωτέϊγ ἡ ξανθὴ γόησσα. Ὁ Μπολέσλας, συνεμορφώθη.

— Δεσποινίς, ἀρχισεν, ὁ Μπόμπ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ τὴν κατάστασιν...

— Σὰς εἶπε λοιπόν, ὅτι πρέπει νὰ μὲ σκοτώσετε;

Ἐτινάχθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του ὁ πρῶν βασιλεὺς...

— Πῶς, λοιπόν, δὲν ξέρετε; Ἡ ἐταιρία «Ταξι-Γκόλντριντς» μὲ τὴν ὁποία ἔκλεισα συμβόλαιον θέλει νὰ γίνω δημοφιλής. Ξώδευσεν, εἰν' ἀλήθεια, πολὺ ἄ λεπτὰ ὡς τώρα στὴν ρεκλάμα μὰ τί τὰ θέλετε δὲν πιάνει ἡ ρεκλάμα αὐτὴ... πρ' εἶπει νὰ γίνῃ ντόσος! Χρειάζονται νέα κόλπα!... Καταλαβαίνετε;

Ἐσοφίσθηκα λοιπὸν ἓνα ὥραϊο κόλπο... κι' εἶπα στὸν Μπόμπ, τὸν μπάρμαν Βρές μου ἓνα νέο, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ μὲ σκοτώσῃ καὶ θὰ πληρωθῇ γι' αὐτό.

— Ὡστε θέλετε νὰ σὰς δολοφονήσω; ρώτησε τρέμοντας ὁ Μπολέσλας.

— Ἀκριβῶς!

— Μὰ ὅσα σὰς σκοτώσω, τί τὴν θέλετε ἔπειτα τὴ ρεκλάμα;

Ἐν' ἄργυρόρηχο γέλιο γέμισε τὸ μπουντουάρ τῆς βεντέτας.

— Καλὲ, τί κάθεσθε καὶ μοῦ λέτε; Ὁλ' αὐτὰ εἶναι κόλπα... Ἀκούστε νὰ ἰδῇτε. Ἐγὼ θὰ εἶμαι μέσα στὴ Ρόλ-Ρόου μου... θὰ ἔγω καὶ ἓνα μπουκέτο λουλούδια κοντὰ μου...

Σεῖς λοιπόν θὰ πλησιάσετε μὲ τρόπο. θὰ ρίξετε μιὰ πιστολιά στὸν ἀέρα, ἐγὼ θὰ ξεφωνίσω, θὰ πληγώσω ἐλαφρὰ τὸ μπόατσο μου μ' ἓνα ξυραφάκι... Ὁ κόσμος θὰ τρέξῃ σεῖς θὰ βρῇτε καιρὸ νὰ χωθῇτε μέσα σὸ αὐτοκίνητό μου, κι' οἱ ἐφημερίδες θὰ γράψουν: Δολοφονικὴ ἀπόπειρα κατὰ τῆς συμπαθεστάτης βεντέτας Τέας. Πῶς σ' εἶς φαίνεται τὸ σχέδιό μου; Δὲν εἶναι ὑπέροχο;

— Ἐξοχο... Καὶ τί πληρώνετε γι' αὐτὸ παρακαλῶ;

— Εἴκοσι χιλιάδες φράγκα. Οἱ πέντε προκαταβολή.

Ὁ Μπολέσλας 18ος τέσπωσε τὴν προκαταβολὴ ἔφηρε τὸν δόλοβερ καὶ διὰν ἦρθε ἡ ὥρα τῆς συμφωνίας πυροβόλησε. Ἡ βεντέτα ἔβαλε φωνή, κι' ἔξαφνα ἓνας μυστικὸς ἐγράψω-
σε τὸν ἄτυχο Μπολέσλα ποὺ σα-
στισμένος ψιθύριζε Μωρετύχηπώχω!...
Α. ΣΑΒΟΝΩΦ

γεμάτο ἀπὸ ἓνα κουψὸ πλῆθος ποὺ ἀντιπροσώ-
πευε ὅλες τὶς φυλές τῆς γῆς καὶ ἐκτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ 31 δωματίου σὸ πρῶτο πάτωμα.

— Ἐμπρός! Ἀκού-
σθηκε μιὰ φωνή, καὶ ὁ

σὸν ὀρφο γραμ. ἀτέα τῆς βεντέτας.

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὴν Μις Σάσερ, τοῦ εἶπεν ὁ Μπολέσλας.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει λάβετε τὸν κόπο νὰ συμπληρώσετε αὐτὸ τὸ χαοτὶ. τοῦ ἀπάντησεν ὁ γραμματεὺς. Ὁ νομα, ἐπώνυμον, ἡλικία σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς σας κ.λ.π. Καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ τὴν ἰδῇτε σὲ δέκα πέντε ἡμέρες, γιὰτί ἐν τῷ μεταξὺ ἔχουν ἄλλοι σειοά...

— Πέστε της ὅτι ἔρχομαι ἐκ μέρους τοῦ Μπόμπ, τοῦ μπάρμαν.

— Ἀ, τότε διαφέρει. Σταθῆτε μιὰ στιγμὴ. Ποιὸν πρέπει ν' ἀναγγεῖλω;

— Τὴν Α. Μ. τὸν βασιλέα τῆς Οὐγκολαπωνίας ὁ Μπολέσλα τὸν 18ον.

Δὴν πέρασαν πολλὰ δευτερόλεπτα καὶ ὁ Μπολέσλας ἔμπαινε σ' ἓνα κουκλίστικο μπουντουάρ, ὅπου ἡ ὑποψηφία βεντέτα μὲς Τέα Σάσερ, ξαπλωμένη μὲ νωχέλεια σὲ ἓνα φω-
τέϊγ ὑπαγόρευε ἓνα γράμμα στὴν ἰδιαιτέρα γραμματεὰ της, ἐνῶ συγχρόνως ἓνας Κινέζος τῆς ἔκαμε πεντικιούρ.

— Ὁ κ. Μπολέσλας, ἐκ μέρους τοῦ Μπόμπ, τῆς ἐνῆγγει-
λιν ἡ καμαριέρα της.

— Καθίστε τοῦ ἔδειξεν ἓνα φωτέϊγ ἡ ξανθὴ γόησσα. Ὁ Μπολέσλας, συνεμορφώθη.

— Δεσποινίς, ἀρχισεν, ὁ Μπόμπ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ τὴν κατάστασιν...

— Σὰς εἶπε λοιπόν, ὅτι πρέπει νὰ μὲ σκοτώσετε;

Ἐτινάχθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του ὁ πρῶν βασιλεὺς...

— Πῶς, λοιπόν, δ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΕΥΤΥΧΙΟΥ

Όταν ο Εύτυχιος Άσόνσκυ αντίκρυσε για πρώτη φορά την Έλβιρα Πασίνσκυ, έπίστεψε πως στά γαλάζια της μάτια είδε ζωγραφισμένη την καλωσύνη, την άθωότητα, την νοικοκυροσύνη, κάθε τι που μπορεί ν' ασφαλίσει σ' έναν άντρα τα αγαθά της οικογενειακής ζωής.

Κι' έπειδή ο κ. Εύτυχιος Άσόνσκυ, διευθυντής ασφαλιστικής εταιρίας «ζωής πυρός και θανάτου» ήταν από τους τύπους των ανδρών που είναι πλάσμενοι για να κρατούν «ύψηλα» το θεσμό της οικογενείας, αποφάσισε να παντρευτεί, όπως δηποτε, την ωραία Έλβιρα.

Κάθε μοντέρνος νέος στη θέση του, όταν μάλιστα μπορούσε ναχη την επίκληση του κυρίου Άσόνσκυ, τη γλυκεία του μορφή και τη χαριτωμένη και σικ εμφάνισή του, θα έπλευριζε την ξανθοβόστριχη Έλβιρα, θα της έκανε τα γλυκά μάτια, θα της πρότεινε ένα ραντεβού, θα της έκανε μια ντεκλαρασιόν ντ' άμοϋρ και άφοϋ κέρδιζε την καρδιά της, θα κατακτούσε ασφαλώς και τη... συζυγία της, άφοϋ την έκρινε τόσο άπαραίτητη για την εϋτυχία του.

Είπαμε όμως ότι ο Εύτυχιος Άσόνσκυ, δέν ήταν καθόλου μοντέρνος νέος κι' έννοούσε να τηρήσει τα ήθη και έθιμα των προγόνων του. Εφόσον, λοιπόν, ένιωσε την καρδιά του θελγμένη, από την υπέροχη όμορφιά της Έλβιρας Πασίνσκυ, έτρεξε ν' αναθέσει την άποκατάστασή του στη μόνη στενή συγγενή που του έμενε στη ζωή, τη θεία του Ζίτα Πετερινόφσκυ, χήρα ένός Πολωνού εϋγενούς.

Η καλή γυναίκα, που ήξερε ότι ή θεά στη μορφή Έλβιρα δέν είχε ψυχή άγγελική κι' ότι δέν ήταν παρά μία μοντέρνα γυναίκα, πορωμένη στο βάθος σαν όλες τις όμοιές της κοπέλλες της μεταπολεμικής άριστοκρατίας, προσπάθησε ν' άπογρέψει τον άνηψιό της από ένα γάμο, που κάθε άλλο παρά την εϋτυχία θα του άσφάλιζε.

— Εϋτυχιε, παιδί μου, του είπε, έσύ είσαι ένας νέος του παληού καλού καιρού, που δέ θα μπορέσης να προσαρμοσής με τις άντιλήψεις της γυναίκας αυτής, πώχει τόσο διαφορετικό χαρακτήρα από σένα. Έσύ, έν παίζεις τένις, δέν κολυμπάς, δέν ιππεύεις, δέν καπνίζεις, δέν άγαπάς το θέατρο... Τουρτουρίζεις και στη σκέψη ότι υπάρχουν άνθρωποι που χιονοδρομούν, όταν έσύ άπολαμβάνεις τη μακαριότητα της σόμπας σου ή κολυμπούν στα παγωμένα νερά των ποταμιών το Γενάρη. Η Έλβιρα πάλι είναι γυμνίστρια, πρωταθλήτρια του μπόξ, θαυμασία ίππεύτρια, γυναίκα των διασκεδάσεων και του θορύβου. Φαντάζεσαι λοιπόν, τι είδους νοικοκυριό είναι δυνατον να κάνετε... Να μούλεγες να πάρης την Ίλεάνα Σενάσκυ, μάλιστα. Έχει κι' αυτή γαλάζια μάτια και ξανθά μαλλιά, ένα προσωπάκι ροδόκρino κι' ένα κορμάκι χαριτωμένο, μά είναι πρό πάντων κορίτσι του σπιτιού, που τρελλαίνεται για το ράφιμο, το κέντημα και μαγειρεύει ωραία... Γι' αυτή να σου κάνω εϋχαρίστως το συνοικέσιο, που θα σου δώση μάλιστα και μιαν όχι εϋκαταφρόνητη προικούλα.

Ο Εϋτυχιος Άσόνσκυ άκουσε όλον αυτό το φιλιππικό της θείας του άσυγκίνητος. Κι' όταν τελείωσε της είπε:

— Θεία μου, σέ βεβαιώ πως δέν έχεις δίκη. Η Έλβιρα είναι ένας αληθινός άγγελος. Κι' άν ή θερμότητά των είκοσι δύο χρόνων της, τη σπρώχνει σήμερα σέ ζωηρότητες άνάλογες προς την ωραία της ήλικία, άμα παντρευτή θα μαζευτή και θα κυττάξη το σπιτάκι της, την άνατροφή των παιδιών που θα κάνουμε. Γιατί σέ βεβαιώ θείσα μου πως μόλις παντρευτώ θα φροντίσω να σου κάνω ένα σωρό ά-

νησάκια, που τα φαιδρά τους τιτιβίσματα θα γεμίζουν χαρά το σπίτι και θα διέξουν την άνία της άβάσταχτης μοναξιάς που σέ περιζώνει. Άλλοιώς, θεία μου, σέ βεβαιώνω πως θα μείνω ένα δυστυχισμένο γεροντοπαλλήκαρο...

Η τελευταία αυτή φράση, έκανε την φτωχή γυναίκα να παγώσει από φόβη. Θάσβυνε λοιπόν, έτσι άδοξα, άν ο Εϋτυχιος δέν παντρευόταν—κι' ήξερε δά πόσο ξεροκέφαλος ήταν ο άγαπημένος της άνεψιός—το ένδοξο όνομα των Άσόνσκυ και όλη ή περιουσία τους, με τους ωραίους πύργους και τα άπέραντα κτήματα θα πήγαινε στο κράτος ή τα φιλάνθρωπικά ιδρύματα, για να τα τρών σιγά-σιγά εκείνοι που ύστερόβουλα έπαγγέλλονται τους φιλάνθρωπους. Κι' άκόμα θάσβυνε κι' αυτή, πούχε το άτύχημα να μην κάνει καιδί, χωρίς να νοιώση την ήδονική άνάτριχία της θωπείας δυό βελουδένιων παιδικών χειρών, στα ρυτιδωμένα της μάγουλα, χωρίς ν' άνοίξη τους θησαυρούς της στοργής που πλημμυρούσαν τα στήθη της σ' ένα μικρό άγγελουδάκι, που, ένα χαμόγελο στο τριανταφυλλένιο στοματάκι του, γεμίζει την ψυχή άπ' την πιο γλυκειά εϋτυχία.

Για μία στιγμή ή καλή γρηούλα φαντάστηκε τον έαυτό της να κρατάη στα γεροντικά της γόνατα ένα γιαννόφθαλμο άγοράκι με ξανθά όλόγουρα μαλλιά, ένα μικρό κερασένιο στοματάκι, που άπλώνοντας τα μικρούλια χεράκια του στ' άσπρα της μαλλιά θα της έλεγε τρυφερά, χαδιάρικα: «θείσα μου»!..

Κι' ή χαρά που της έδωσε ή εικόνα αυτή, έφτασε να διαλύση κάθε ένδοιασμό της, κάθε άντίρρηση.

— Άφοϋ έπιμένεις Εϋτυχίέ μου θα πάω και θα φροντίσω να σου δώσω την εϋτυχία που όνειρεύεσαι ψιθύρισε.

Οί γονείς της Έλβιρας, που τα οικονομικά τους δέν ήταν καθόλου σε καλή κατάσταση, δέχτηκαν την πρόταση του Εϋτυχίου Άσόνσκυ με χαρά. Η Έλβιρα, που της άνακοίνωσαν την πρόταση και τη συγκατάθεσή τους, φώναξε ότι δέν μπορούσε να πάρη ένα τέτοιο κρούμπλαστο κι' ότι είχε δώσει την καρδιά της στον Άδόλφο Σάντερμαν, τον πρωταθλητή της παγοδρομίας, με τον όποιο θα τόσκαζε. Άλλά την έπομένη εϋρέθη στην άνάγκη να ύποκύψη, γιατί ο άθλιος πρωταθλητής, ζητούσε τουλάχιστο 300.000 χρυσά μάγκα, για να δεχθ ή να την πάρη γυναίκα του.

Πρακτική κοπέλλα, άλλωστε, ή Έλβιρα έσκέφθη, πως ό σχηματισμός ένός συζυγικού τριγώνου, είναι το εϋκολώτερο πράγμα για την έποχή μας και πρό πάντων όταν ο σύζυγος συμβάλει να είναι νέος του παληού καλού καιρού.

Ο γάμος έγινε μ' όλη τη μεγαλοπρέπεια που έταίριαζε σ' ένα διευθυντή ασφαλιστικής εταιρίας και κάτοχο μιάς πέριουσας σαν του Άσόνσκυ, την όποιαν θ' αύξαινε σημαντικά ή κληρονομία της θείας του. Όμως ή εϋτυχία, που καρτερούσε να βρή ο Εϋτυχιος και κοντά του ή θεία Ζίτα, δέν ήρθε.

Η ωραία Έλβιρα, το δήλωσε, όρθά κοφτά, πως δέν είχε σκοπό να χαλάση τη σιλουέττα της, άραδειάζοντας κουτσούβελα, ούτε μπορούσε να διακόψη τα σπόρ, πουταν ψυχα-

γωγία της, να χαλάση τις συνήθειές της. Άν ήθελε μπορούσε να γίνει ίππείας έιφομάχος, παγοδρόμος κι' αυτός... Έτσι, τα βράδυα που ο Εϋτυχιος γύριζε στο σπίτι, όπου φαντάζονταν ότι θα τον περίμενε με στοργή να μιλήσουν πνω στο «βίβλος γεννέσεως» και ν' άνιχλύνουν παράγραφο προς παράγραφο τ' αγαθά του «αϋξάνεσθε και πληθυνεσθε» εύρισκε την Έλβιρα κοντά σ' άνοικτο παράθυρο, να κοιμάται μικάρια στη βραδυνη δροσιά, ύστερα άπ' την γλυκειά κούραση των σπόρτ. Έβαζε τότε κι' αυτός τις πιτζάμες του, έπεφτε σέ μια καρέκλα συντετριμμένος και βάζοντας το κεφάλι στις παλάμες

του άποκοιμιώταν θλιμμένος, πάνω στους σωρούς των γκρεμισμένων όνειρων του...

ΣΑΝΤΥ ΡΑΣΚΥ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΦΡΑΝΣΙ ΤΟΝ

1073

ΜΥΡΙΕΛ ΕΒΑΝΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΙΑΝΑ ΓΟΥΝΙΑΡΝΤ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΛΙΖΑΒΕΤ ΑΛΛΑΝ

ΣΒΥΣΕ ΤΩΡΑ ΠΙΑ ΤΟ ΛΥΧΝΟ

Ένας απλός χάλκινος λύχνος, τοποθετημένος σ'ε τρίποδο, είναι το μόνο φως που δείχνει πως στο σπίτι της περίφημης έταιρας Γλαύκης—που πολλοί θεωρούσαν απείρως ωραιότερη απ' τη σύγχρονή της Φρόνη—κάποιος άγρυπνεί, τη φεγγαρόλουστη έαρινή αυτή νύχτα.

Για πρώτη φορά απόψε, στο σπίτι της πανέμορφης αυτής θεάς, ποῦχε γίνει το προσκύνημα τῶν ωραιοπαθῶν Έλλήνων δὲν έλαμπαν τ' άσημένια πολύφωτα, δὲν άντηχούσαν φαιδροί οί ήχοι της μουσικής και δὲν άντιλαλούσαν τά γέλοια μεθυσμένων συνδαιτημένων.

Η Γλαύκη απόψε πονεί κι' ή καρδιά της σπαράζει από άγωνία.

Τά στήθη της, ζευγάρι λευκῶν περιστεριῶν με ρουμπινιά ράμφη, ποῦ ξέφυγαν τό σφιχταγκάλισμα τοῦ μεταξένιου χιτῶνα της, ώγκώνονταν κάθε τόσο στο τρικύμισμα κάποιων καῦμῶν μυστικῶν, ποῦ μάταια ή πιστή θεραπευница της Οινάνθη προσπαθεῖ νά κατευνάσῃ με τά παρηγορητικά λόγια της.

Ξαπλωμένη άναπαυτικά στο μαλακό της ανάκλιτρο, με τά γυμνά, χυτά, λευκορόδινα μπράτσα της ριχμένα πάνω απ' τοῦς ώμους—έτσι ποῦ στίς κρινένιες παλαμες τοῦς νά στηρίζουν τό καλλιπλόκαμό της κεφάλι, με τά μάτια κλειστά και τά καλλιγράμια πόδια άφιμένα άκάλυπτα—σέ τρόπο ποῦ ν' άφίνουν νά μαντευθῇ ή ωραιότερή τοῦς συνέχεια—όλη δροσιά και χάρη και θέληγτρα ή ωραία αυτή της Άφροδίτης Ιέρεια, άγωνιά για κάτι ποῦ σέ κανένα δὲν έχει έμπιστευθεῖ...

Καίσιμένη πλαί της, σ' ένα μικρό σκίμποδα ή ωραία θεραπευница της Οινάνθη, δὲν παύει νά της μιλή παρηγορητικά και ποτε—ποτε, όταν ή αύρα παύει τ' άλαφρό της ψιθύρισμα σι' άνθη τοῦ κήπου κι' ή ζέστη γίνεται πνιγερή, της κάνει άέρα μ' ένα πολύτιμο από φτερά στρουθοκάμηλου ριπίδιο...

— Δέσποινα, της ψιθυρίζει κάθε τόσο, με φωνή άπαλή σάν κελάδισμα άηδονιοῦ, τί έχεις και θλίβεσαι αυτή την όμορφη νύχτα, ποῦ όλα μιλοῦν γι' άγάπη, για έρωτα; Στο σπίτι σου, ποῦναι σωστο παλατάκι, έχουν σωρευθεῖ τά ωραιότερα καλλιτεχνήματα. και σ'α πόδια σου έχουν κατατεθεῖ άμύθητοι θησαυροί. Ο Πραξιτέλης πρωτότερα, έφυγε τόσο θλιμμένος σάν τοῦπα πῶς δὲν μπορούσες νά τόν δεχθῇς κι' ο Σπεύσιππος, ποῦ έχει σώμα Όλυμπίου θεοῦ, λίγο έλειψε νά λυποθῇ μήση όταν ή Θεσις τοῦ εἶπε νά γυρίσῃ σέ μιά βοομάδα...

Μ' ένα κίνημα τῶν ωραίων ματιῶν της ή Γλαύκη έδειξε πῶς όλα αυτά της ήσαν άδιάφορα.

Όστόσο ή Οινάνθη δὲν άπελπίσθηκε. Και με την έπιθυμία νά δῇ σ'α χεῖλη της ωραίας κυράς της ν' άνθῇ και πάλι τό χαμόγελο της χαράς, τό πρόσωπό της νά φωτίσῃ ή τρελλή εὐθυμία της, εσυνέχισε.

— Ήρθεν άκόμη ο Εὐρυράμας, ο Λακεδαιμόνιος, ο περίφημος δρομεύς που νίκησε τόν Εὐκλείδη σ'α "Ισθμια και άφισε για σῶς τό δάφνινο οτέφανο του, δείγμα της

μεγάλης λατρείας και άφοσιώσεώς του.

Ένα μελαγχολ κο χαμόγελο έσχισε τό ρόδινο στομάκι της Γλαύκης και σέ λίγο τά χεῖλη της έκινήθηκαν, άφίνοντας άργά, ψιθυριστά, νά κυλήσουν τά λίγα αυτά λόγια...

Καλή μου Οινάνθη δὲν έχω άντίρρηση... Όλος αυτός ο κόσμος ποῦ θαυμάζει τό σώμα μου, έρχεται και σωριάζει σ'α πόδια μου λιβανωτό στήν όμορφη σάρκα ποῦ ίκανοποιεῖ τό λάγνο πόθο του— ο,τι ποῦ πολύτιμο έχει... Για μιά νύχτα ήδονῃς, για ένα θερμό μου άγκάλισμα, για ένα φιλί μου, ξεδεύονται περιουσίες άσυλλόγιστα και τό σπίτι μου έχει γίνει ένα άνεκτίμητο θησαυροφυλάκειο. Μά τι μ' αυτό καλή μου Οινάνθη;... Είναι αλήθεια άναμειβήτητη ποῦ τη νοιώθουμε πολύ άργά, οτι τά πλούτη, τά γλέντια, οί σαρκικοί έρωτες μεθοῦν, τέρπουν, μά για λίγο διάστημα, ως ποῦ νάρθῃ ο κόρος... Υστερα, ο,τι μᾶς έτερεψε χθές μᾶς άηδιάζει σήμερα και στήν ψυχή μένει ένα κενό άτελείωτο, ποῦ ζητάει τό συμπλήρωμά του. Τόν άγνό κι' άνιδοτελή και υπέργειο έρωτα, ποῦ ζεῖ και πέρα απ' τη νεότη ποῦ μαραίνεται και πέρα απ' τόν τάφο ποῦ κάποια μέρα σκεπάζει τη σάρκα... Κι' αυτό τόν άγιο, τό θεῖο έρωτα, ποῦ κοιμίζει κάθε καῦμό, δὲν τόν ένοιώσα έγώ, γιατί όσο ήταν καιρός, δέ με άφινε νά τόν σκεφθῶ ο πόθος τοῦ πλουτισμοῦ, ή μέθη της χλιδῃς, οί λάγνοι τρικυμισμοί της σάρκας...

— Ω δέσποινα, πῶς μιλάτε έτσι, σάν πρωτόβγαλτο κοριτσάκι, ποῦ μόλις ξανοίγει τά μάτια του στο φῶς της ζωῃς;... Μά ξεχνάτε λοιπόν, πῶς ο υπέρκαλλος Εὐθύφρων ο Διομήδους, ποῦ ή πυγμή του είναι ίκανή νά συντρίψῃ και βῶδι, ο άριστος αυτός παγκρατιστής, ποῦ αύριο θα είναι άσφαλῶς Όλυμπιονίκης, έπρότεινε νά δώῃ ετε όλους τοῦς φίλους σας και νά ζήσετε μόνον οί δυο σας, στήν πατρίδα του Σπάρτη, όπου κοντά σ'όν Εὐρώτα θα σοῦ χτίσῃ ένα υπέροχο άνάκτορο;

Ένας βαθύς στεναγμός, ώγκωσε και πάλι τά στήθη της Γλαύκης και τά χεῖλη της έψιθύρισαν.

— Άλλοίμονο, Οινάνθη τά ξέρω όλα αυτά! Όμως σήμερα πῶς τά γενέθλιά μου, κι' είχα σκοπό νά καλέσω τοῦς φίλους όλους σέ συμπόσιο, χτενίζοντας τά μαλλιά μου μπροστά σ'όν καθρέφτη, είδα με φρίκη, έδῶ νά, κύτταξέ με—και με τό χέρι της της έδειξε τοῦς κροτάφους—τά πρώτα άσπρα μαλλιά!... Θυμήθηκα τότε Οινάνθη πῶς έκλεισα σήμερα τά σαράντα μου χρόνια και πῶς τά πρώτα άσπρα μαλλιά, είναι τό άγγελμα τοῦ φθινόπωρου σ'α ζωῇ τοῦ ανθρώπου... είναι ο θάνατος της όμορφιάς, τό φύλλο ρόδι τῶν ονείρων, ο μαρasmus τῶν ελπίδων μας, τό πρώτο χείρε σ'όν έρωτα... Οινάνθη, σβύσε τώρα τό φῶς κι' άφισε με νά κλάψω τό άνέραστο της νεότης μου σβύσιμο.

Κι' αν θές νά μη βρεθῇς μιά μέρα στήν ίδια θλίβερή θέση μ' έμέ κύτταξε νά άγάπῃς, για τήν άγάπη μονάχα! Χωρίς ύπολογισμό και ιδιοτέλεια, όσο τά ρόδα τοῦ προσώπου σου άνθῶν δλόδροσα, πρίν στοῦς ωραίους μαύρους πλοκάμους σου τό πέσασμα τοῦ χρόνου, έρθῇ νά χαράξῃ τήν άσπρη και ψυχρή σάντόχιόνι σφραγίδα του... και

τώρα, καλή νύχτα Οινάνθη και σβύσε τό λύχνο πιά!...

ΠΙΕΡ ΑΝΤΟΥΑΝ

ΟΤΑΝ Η ΑΣΤΑΤΗ ΤΥΧΗ ΠΑΙΖΕΙ ΜΕ ΤΙΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΡΑΜΜΑ - ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Ο Γκιουζέπε έβημάτιζε νευρικά μες στο δωμάτιό του σά θεριό άγριεμένο, πού τριγυρίζει στο σιδερένιο του κλουβί. Βρισκόταν σε μία από κείνες τις στιγμές, πού δε χρειάζεται παρά μία άλλη άφορμή για να κάνει και ό πιο εϊρηνικός άνθρωπος τό τρομερώτερο έγκλημα. Δυό μήνες πρίν, είχε γνωρίσει με την "Άλμα Νταβέγκα, πού στά μάτια του φάνηκε από την πρώτη στιγμή σαν τό άγγελικώτερο πλάσμα, πού είχε γνωρίσει ποτέ στη ζωή του. Κουρασμένος από τη ζωή των γλεντιών, βαρεμένος πιά απ' τούς εύκολους και πρόσκαιρους έρωτες των γυναικών της λεγόμενης «κοσμικής» ζωής, είχε φύγει μακριά από τις πλάζ και τά κέντρα και ζήτησε στην ήρεμη ατμόσφαιρα του μικρού νησιού τη γαλήνη και τό φρεσκάρισμα της ψυχής του. Εκεί έγνώρισε την "Άλμα. Τό άγνό αυτό πλάσμα με τά γλυκά και ρεμβώδη μάτια, με τά δλόχρυσά μαλλιά και τό άγγελικό προσώπακι, τον τράβηξε σά μαγνήτης. Καί ό Γκιουζέπε τό αγάπησε δλόψυχα. Σ' ένα από τούς μακρινούς περιπάτους, πού έκαναν μαζί στην άκρογιαλιά και μιλούσαν για τη θάλασσα, τις

όμορφιές, τις χάρες, τούς θρύλους και τούς κινδύνους της, για τις μακρινές προσδοκίες, πού γεννά στην ψυχή τό γαϊκό της μουρμούρισμα, πού λές κι' έρχεται από έναν άλλο κόσμο, ό Γκιουζέπε είδε τά μάτια της "Άλμας να ύγραίνονται από μία δυνατή συγκίνηση.

— Τί έχεις, "Άλμα; τη ρώτησε. Μήπως ή θάλασσα και τό μυστήριο του άγνώστου, πού κρύβεται απ' τη γαλήνη της έκταση, σε φοβίζει; "Η μήπως τό κύμα σου φέρνει με τό γλυκό του μουρμούρισμα γλυκές θύμισες κάποιας παληάς σου ευτυχίας; — "Όχι τίποτε απ' αυτά, έκαμε ή "Άλμα, άνοιγοντας τά μάτια της από την έκπληξη πού της προξενούσαν τά λόγια του. Δέν έχω θύμισες... δε γνώρισα τί είναι αυτό πού λένε ευτυχία... δέν ξέρω τίποτε ακόμα από κανένα μυστήριο της ζωής. Καί γι' αυτό, δε μπορώ να ξεγηγήσω τί είναι αυτό πού νοιώθω τώρα. Μά ή ψυχή μου, έδω μπρός στη θάλασσα, τώρα πού σ' ακούω, έμεινε όπως δε μου μίλησε κανείς ακόμα, αβίγγεται, σαν κάτι να ζητά, κάτι πού δέν ξέρει τί είναι, πού δέν υπάρχει καμιά λέξη για να τό πη...

— Ξέρεις τί εϊν' αυτό, "Άλμα; έρώτησε ό Γκιουζέπε, κυττάζοντας της κατάματα, ένω στο πρόσωπό του άπλωνόταν μία άπαλή γλωμάδα. — "Όχι, έκαμε εκείνη, χωρίς να ξεκολλήση τό βλέμμα της από δικό του. Τό ξέρεις εσύ; — Ναί και θα στο μάθω κι' εσένα: είναι τό ξύπνημα της άγνης σου ψυχής μπρός στο μεγάλο ήλιο της ζωής, τόν ήλιο πού τόν λένε...

Ένω μιλούσε άργά, σιγανά ό Γκιουζέπε, σά να λεγε κάποια προσευχή, έπιασε άπαλά την "Άλμα από τούς ώμους και την έσυρε κοντά του. Εκείνη φάνηκε σά να ρίγησε, κι' έρώτησε: —...Τό ήλιο πού τόν λένε...; — "Ο Γκιουζέπε θέλησε κάτι να πη, μά τά χείλη του κινήθηκαν σπασμωδικά χωρίς να βγάλουν λέξη... και σε μία στιγμή, πλησίασαν τά βίκα της και τά χείλια και των δυό, ένωμένα, έπιθύρσαν την ίερή, τη μεγάλη λέξη: αγάπη. "Η "Άλμα τραβήχθηκε, τόν κύτταξε κατάματα με δυνατή

ταραχή και ρίχτηκε ξανά στην άγκαλιά του, σαν τρομαγμένο έλάφι πού ζητεί κάπου να κρυφτή... — "Από κείνη τη στιγμή, ό Γκιουζέπε και ή "Άλμα μιλούσαν πανερα για την αγάπη τους. "Υστερα από μία βδομάδα άρραβωνιάστηκαν.

Μετά ένα μήνα θα παντρευόντουσαν και άφοι θα περνούσαν ακόμα λίγο στο μαγευτικό νησί, θάφευγαν για ένα μεγάλο ταξίδι. Μά ξαφνικά, ένα βράδυ, ό Γκιουζέπε, μπαίνοντας στο δωμάτιό του στο ξενοδοχείο πού έμενε, βρήκε πάνω στο τραπέζι του ένα γράμμα. Τό άνοιξε και διάβασε: «Καλέ μου φίλε,

Λυπούμαι κατάκαρδα πού θα σου σπαράξω την καρδιά μ' αυτό τό γράμμα, μά πρέπει να φύγω με τόν άνθρωπο πού μου κέρδισε τελειωτικά την καρδιά. ΑΛΜΑ» — "Ο Γκιουζέπε έτσαλάκωσε με μανία τό γράμμα κι' άρχισε να βηματίζει μέσα στο δωμάτιο.

— Στ' άνάθεμα! φώναξε στο τέλος. Δέν υπάρχει αγάπη στον κόσμο! Δέν υπάρχει γυναίκα πού να έμπιστευθή κανείς! Κι' έκateβηκε γλήγορα για να κάνει ένα περίπατο στην

άκρογιαλιά, άφοι πρίν διέταξε να του ετοιμάσουν τό λογαριασμό του για να φύγη.

Άργά τη νύχτα ένας φίλος του τον κατάφερε να πάνε στο μοναδικό κέντρο του νησιού. Μόλις έκάθισαν, έφάνηκε ή "Άλμα να προχωρή δειλά προς τό μέρος του.

Τρομερά τρομαγμένος, έσηκώθηκε από τό τραπέζι του και πήγε κοντά της.

— Τί θέλεις έδω; τη ρώτησε απότομα.

Έκείνη τον κύτταξε μ' έκπληξη και δυνατό πόνο.

— Γιατί μου φέρεσαι έτσι, Γκιουζέπε; Είναι τρεις ώρες πού ψάχνω να σε βρω. Έπήγα στο ξενοδοχείο σου και μούπαν πώς αύριο φεύγεις. Έπήρα τούς δρόμους σαν τρελλή... Γιατί φεύγεις, Γκιουζέπε;

— Μά τί τέρατα είσαστε λοιπόν έσεις οι γυναίκες; ούρλιασε ό νέος έξω φρενών. Γιατί φεύγω; Και τι ήθελες να κάμω ύστερα από τό γράμμα πού μου έστειλες;

— Ποιό γράμμα; Δέ σου έστειλα κανένα γράμμα εγώ. Πρώτα απ' όλα... δέν ξέρω να γράφω.

— "Ο Γκιουζέπε σάστισε δλότελα τώρα.

— Δέ μούγραφες; ρώτησε κατάπληκτος. Μά τότε ποιός μούστειλε εκείνο τό γράμμα με την ύπογραφή σου;

Πάμε μαζί στο ξενοδοχείο, σε παρακαλώ...

Μόλις έφθασε στο ξενοδοχείο του, ό ξενοδόχος με τό μαντήλι στα μάτια τον υπεδέχθη με λυγμούς.

— Τά μάθατε, κύριε Γκιουζέπε; Μάθατε τη συμφορά πού με βρήκε;

— Ποιά συμφορά;

— Μ' άφισε ή γυναίκα μου κι' έφυγε με κάποιον άλλον. Είπα μάλιστα να φέρουν στο δωμάτιό σας τό γράμμα πού μ' άφισε και να σας παρακαλέσω, σά δικηγόρος πού είσθε, να κάμετε μία καταγγελία στον αστυνόμο...

— Καί πώς τη λένε τη γυναίκα σου; ρώτησε ό Γκιουζέπε.

— "Άλμα, άπάντησε ό ξενοδόχος κλαυθμηρίζοντας.

Μόλις τότε ό Γκιουζέπε μπήκε στο νόημα και κατάλαβε την παρεξήγηση πού έκανε. Καί σκάζοντας στα γέλια άγύρισε στη δική του "Άλμα και της είπε:

— "Ακούσε, αγάπη μου; Συγχώρησέ με για ό,τι σου άρεσά! Δέ φταίει παρά ή συνωνυμία...

N. FANIENTE

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΔΡΟΜΕΥΣ ΜΑΝΤΕΛΕΝ ΦΛΕΩ ΓΡΑΦΕΙ ΤΡΑΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ Η ΜΕΡΑ

Λοιπόν, τώρα, φεύγω... Πρέπει να φύγω, μ' άκοις, Ζάκ, μικρέ μου Ζάκ...

Μά εκείνος την κρατούσε με λαχτάρα εμποδίζοντάς την να άπομακρυνθή!

— Να φύγεις!... Δέν λές τίποτ' άλλο απ' αυτό... Νομίζω όμως πως μπορείς να μείνεις πέντε λεπτά ακόμη...

"Η Μαντλέν έσκασε τά γέλια.

— "Ετσι μούρχεται να σε βγάλω «ό κύριος Πέντε-Λεπτά»... Πάντα μού ζητάς να μείνω άλλα πέντε λεπτά. Καί σε λιγάκι πάλι τό ίδιο θα λές... "Ελα, έλα Ζάκ, κάτσε φρόνιμα. Φρόνιμα.

"Ο Ζάκ την άρπαξε στην άγκαλιά του και ή Μαντλέν με δυσκολία συγκρατούσε τό καπέλλο της. "Ομως ή νέα γυναίκα τινάχθηκε μ' ένα πήδημα, έτρεξε προς τό βαρύ ριντώ του παραθυριού, πού τό σήκωσε λιγάκι από την άκρη του. Κάτω στα πόδια της, πυκνά δέντρα έλαμπαν από φως, δενδροστοιχίες άπλωναν τη θαμπή τους άμμο, πού ήταν λεία από τό νυχτερινό άντιφύγισμα. Τό άστραφτερό ρολόγι του πύργου τοι "Αϊ-φελ είχε κολλήση στον ουρανό τά σαν μιας φανταστικής άρχνης πόδια του.

— "Οχτώ ή ώρα! Ζάκ, είναι όχτώ πιά!... Τι θα πη ό άντρας μου... Φεύγω και τη Δευτέρα πιά, σύμφωνοι;

"Η Μαντλέν Ζουανέ έγνώριζε καλά τά ταξί αυτά πού τά σταματούσε στην τύχη, όταν περνούσε τόν Σικουάνα. Τά ταξί αυτά όπου βυθίζονταν λαχανιασμένη, καθιερη, ένω συλλογιζότανε μ' αγωνία ποιά πρόσφαση θάβρισκε σε λιγάκι για να δικαιολογήση την άργοπορία της.

"Ενοιωθε πως τό μέρος αυτό του κορμιού της, πού γυρίζει σπίτι, πού θάμπαινε σελιγάκι στο μικρό άπαρτιάν, δέν ήταν παρά ένα αυτόματο, με χαμόγελα, με κοινότυπα λόγια στα χείλη, και πού, ό,τι γλυκό, ζωντανό, θερμό, υπήρχε μέσα στο εϊναι της έμενε εκεί, σιμά στα ριντώ της μικρής εκείνης, φωλιάς, πού μόλις έγκατέλειψε...

"Ο Ζάκ αυτός, πού τον είχε γνωρίσει τυχαία σένα φιλικό σπίτι είχε γίνει τώρα όλη της ή ζωή, και δέν έξοισε πιά παρά σαν ύπνωτισμένη. "Η Μαντλέν "Ο' άπορούσε πολύ άν την ρωτούσε κανείς μήπως άρχισε να μισή τόν άντρα της. Αύτόν δέν τον συλλογιζόταν καν. Έβράδιζε πλάι του χωρίς να τόν βλέπει.

"Ο "Άλμπερ Ζουανέ, ήταν ένας άνθρωπος ήρεμος, και μελαγχολικός, χωρίς διόλου φαντασία. "Οστόσο όμως, κάποια άόριστη διαίσθηση τον έκανε να προσέξη την κατάσταση της γυναίκας του.

— Μά, μικρούλα μου, τί έχεις;... Πονοκέφαλο;... Είσαι κουρασμένη;... "Αλήθεια, φαίνεσαι πολύ διαφορετική τόν τελευταίον καιρό.

Έκείνη τοι άπαντούσε με τό στανιό. "Η αλήθεια ήταν πως ζούσε άσχημα: στενοχωριότανε πολύ μακριά από τόν φίλο της.

Μά όταν ήταν μαζί του τί γρήγορα πού περνούσαν οι ώρες!... Είχαν να πουν τόσα πράγματα ακόμη, κι' όμως έπρεπε να φύγη, να χωρίσουν, να σπαράξουν τις καρδιές τους. Καμμία φορά ό Ζάκ έθύμωσε:

— "Επ' τέλους αυτό είναι κουτό... Σε λίγο δέν θα βγάξης καν ούτε τά γάντια σου... Σώνει και καλά γυρεύεις να με πείσης πως είσαι πολύ άπασχολημένη...

"Η Μαντλέν άπελπισμένη κουνούσε τό κεφάλι της.

— Μά έχω δυό ώρες έδω!

— "Ε, ναί, δυό ώρες!... Τι είναι δυό ώρες! Ξέρεις τί θα...

θελα, Μαντλέν; Θάθελα να μείνωμε μία δλόκληρη μέρα μαζί, μία μέρα δλόκληρη και μία νύχτα. Θάμασταν ήσυχοι, δέν θα συλλογιζόμαστε τίποτε... Θα νομίζαμε πως θα μέναμε έτσι όλη μας τη ζωή...

"Εσκυψε άπάνω από τη Μαντλέν, πού κύτταζε άτενώς μπροστά της, με στόμα συσπασμένο λιγάκι, συνεπαρμένη δλόκληρη από τόν πειρασμό μιας ήμέρας γεμάτης χαρά.

— Θα δής Μαντλέν, πόσα πράγματα μπορεί να κάνει κανείς σε μία μέρα... Θα πάμε στα μαγαζιά και θα διαλέξης ό,τι θέλεις... Θα μπούμε σ' ένα κατάστημα δειλά, δειλά κι' εγώ θα πώ: «Έχετε την καλωσύνη να δείξετε τά δαχτυλίδια σας στη δεσποινίδα; εϊναι για τούς άρραβώνες μας.» Καί συ θα γίνης ροδοκόκκινη σαν τά κυκλάμινα εκεί στο βάζο, σαν ό,τι είναι ρός έδω μέσα... "Επειτα θα φάμε σ' ένα ρεστοράν, λίγο άπόμερο, τά πιά ήλίθια πράγματα κι' έπειτα θα πάμε όπου θές. Καί τη νύχτα Μαντλέν, τη νύχτα...

"Από τότε άρχισαν να τόν συλλογίζεται στα σοβαρά. Δέν θα μπορούσε τάχα να βρη μία πρόσφαση, πού θα την άφινε έλεύθερη μία μέρα δλόκληρη;... Κι' ή συλλογή αυτή την έκανε να φαίνεται άρρωστη. "Ο "Άλμπερ άνησύχησε.

— Μ' αυτό δέν μπορεί να εξακολουθήσει έτσι μικρό μου... "Ο' άρρωστήσης. Πήγαινε να δής τη μητέρα σου. Αυτό θα σε διασκεδάση λιγάκι...

"Η Μαντλέν άνατρίχιασε. Να τό μόνο μέσο να μείνη με τό φίλο της μία νύχτα. Πως δέν τό σκέφθηκε τόσο καιρό;

"Εγραψε στη μητέρα της στο Μπλουά, και ξανάγινε εύθυμη, βέβαιη πιά πως θάφτανε ή όνειρεμένη μέρα, ή άσύγκριτη αυτή μέρα, Ρίχθηκε λοιπόν στις ετοιμασίες του ταξιδιού και ό άντρας της ήταν ένθουσιασμένος για την ιδέα του.

— Τά τραίνα είναι πολύ βολικά, θα φύγης τό πρωί... θα σε συνοδέψω στο σταθμό. Νέο πάλιν έμπόδιο να υπερπηδηθή, γιατί ή Μαντλέν κι' έφευγε και δέν έφευγε. Τό σχέδιο της ήταν θαυμάσιο. "Ο Ζάκ δέν μπορούσε να φύγη απ' τό Παρίσι, θα πήγαινε λοιπόν αυτή να τόν συναντήση και θάπερνε τό τραίνο για τό Μπλουά την άλλη μέρα πιά. Θα τό κατάφερε να δικαιολογήση στη μητέρα της την άργοπορία της και ό "Άλμπερ δέν θα μάθαινε τίποτα.

"Η Μαντλέν είχε βάλει τό καινούριο της φόρεμα. "Ο κ. Ζουανέ άπόθεσε τη μικρή βαλιτζούλα στο παγκάκι όπου θα καθόταν ή Μαντλέν...

"Η Μαντλέν σιωπηλή, συλλογιζόταν πως τό ταξίδι της, θάταν σύντομο, πως σε λιγάκι θα κατέβαινε στο "Αούστερλιτζ, όπου θα την περίμενε ό Ζάκ και οι δύο τους σε λιγάκι θ' άρχιζαν την μέρα τους—την ευτυχισμένη μέρα τους.

Την άλλη μέρα ό κ. Ζουανέ μόνος μέσα στο σπίτι του... έκάθισε να διαβάση τη βραδυνη έφημερίδα. "Ο τίτλος μιας εϊδήσεως τον κατέπληξε. — Τρομακτική έκτροχιάσις πληστον της "Ορλεάνης... Μά τί κουτό πού είμαι! είναι τό ίδιο τραίνο πού έπήρε, μά δέν έφυγε σήμερα τό πρωί, έφυγε χτες τό πρωί. "Εξαφνα τό κορμί του δλόκληρο έπάγωσε. Είχε διαβάσει: Κα Ζουανέ, έκ Παρισίων, εύρέθη νεκρά. "Εσάστησε.

Και μόνον άργότερα ό "Άλμπερ αισθάνθηκε να συγκεντρώνωνται οι σκέψεις του, για ν' ακολουθήσουν μιάν άόριστη συναρμολόγηση. "Οταν βρέθηκε στο νεκροταμείο του σταθμού, μπρός στο πτώμα της γυναίκας του, την κύτταζε χωρίς να καταλαβαίνη τίποτα. "Ηταν ξαπλωμένη εκεί με τό καινούργιο της φόρεμα, με τις φρέσκες της ντουλασιόν, και μία έκφραση ευτυχίας στο θάνατό. "Η Μαντλέν ήταν εκεί, κι' όμως, δέν ήταν αυτή, ήταν μία μυστηριώδης άγνωστη πού έφυγε, μαζί με τό μυστικό της!

ΠΑΝΘΕΟΝ

1079

1078

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ

Εκείνο το πρωί ή πεντάμορφη Φανσέτ σηκώθηκε πολύ κακόκεφη. Ξέσπασε στην καμαριέρα της τη Ρωξάνη καθώς της έφερνε το πρωινό της.

—Σοκολάτα είν' αυτό το πράμμα; Στο Θεό σου κορίτσι μου! Και το βούτυρο... Μόνο με τη μυρωδιά του μουρχειται να κάνω έμετό! Πάρτ' από δω.

—Καλέ τι μάς λές! πού ξέρεις κι' από φρέσκο βούτυρο... της απάντησε ή καμαριέρα, πού είχε το θάρρος μαζί της.

Εκείνο το πρωί όμως ή Φανσέτ δέν σήκωνε χωρατά. Μόλις τέλειωσε την κουβέντα της ή Ρωξάνη και της ήρθε κατακέφαλα τό φλυτζάνι με τη σοκολάτα. Τό σκυλάκι της Φανσέτ, ό Μοκώ, άρχισε να δείχνει τά δόντια του, πέρνοντες άμέσως τό μέρος της κυράς του, ενώ εκείνη, γιά ν' αποφύγει την άντεπίθεση πήγε και τρύπωσε πλάι, στό λουτρό. Η Ρωξάνη, κατακίτρινη, άνανακτισμένη, σκουπιζότανε με την ποδιά της.

—Αν της την έφερνα ζεστή τη σοκολάτα θά με σκότωνε ή φόνισσα! Είπε ευχαριστημένη πού γλύτωσε χωρίς άλλη ζημιά άπ' την περιποίηση της κυρίας της.

Εκείνη τη στιγμή ό κ. Λέων Γκρατυλέ, πού έκανε ως τώρα τόν κοιμισμένο γιά νά μην άνακατευτή τόν καυγά, έδειξε τό άξιοσέβαστο κεφάλι του. Η μπουρζουάδικη άδειοπρέπεια της μορφής του ήλικιωμένου κυρίου ήτανε σάν τη μούγα μέσ' στό γάλα άπάνω στό ταντελλένιο προσκέφαλο.

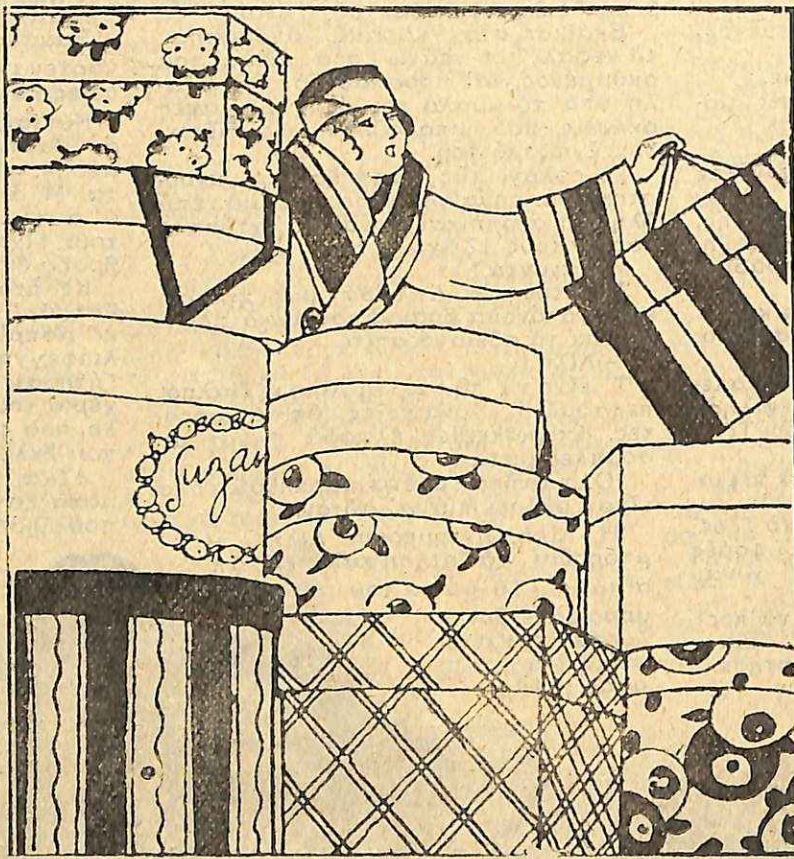
—Τι τρέχει πάλι; —Τι τρέχει! Βαρέθηκα πιά, νά σάς πω. Φεύγω άμέσως άπ' αυτό τό σπίτι. Σας παρακαλώ νά με πληρώσετε νά φύγω· ή κυρία μου χρωστά έκατόν έπτά φράγκα και τόν μήνα μου. Και θά σκεφτώ άν δέν θά την καταγγείλω στην άστυνομία γι' αυτό πού μούκανε. Άκούς εκεί τρόπος!

Ό κ. Γκρατυλέ έτρεξε βιαστικός στην πόρτα του λουτρού: —Φανσέτ, ή Ρωξάνη φύγει. Λέει πως της χρωστάς λεφτά και μάς φοβερίζει με την άστυνομία. Τι σου ήρτε βρέ κουκλάκι μου...

—Δός' της διακόσια φράγκα νά πάη στην όργη κι' έννοια σου, φώναξε ή Φανσέτ κάπως άνήσυχη. Έγώ δέν θέλω νά την ξαναϊδώ. Κανόνισα χρυσό μου. Άκουσες;

Η Ρωξάνη γύρισε πίσω χωρίς την ποδιά της, με ύφος. Τσίμπησε τά διακόσια φράγκα και δέν καταδέχτηκε ν' αποχαιρετήση παρ'ά μονάχα τό σκυλάκι.

—Αντίο, Μοκώ, του είπε. Δέν τάχω μαζί σου. Ζώω είσαι και δέν καταλαβαίνεις. Αν μπορούσες όμως νά μι-

Μοκώ, πού πάντα συνάδευε την Φανσέτ, ό Μοκώ πού τόν είχε πάντα μαζί της όπου και νά πήγαινε, συγκρατούσε τά όνόματα μ' ένα μνημονικό άξιοθαύμαστο. Ό κ. Γκρατυλέ πρόφερε τότε τό δικό του τ' όνομα, έτσι, όπως τόλεγε παιχιδιάρικα ή Φανσέτ.

—Ό Λέων! Ό Λέων! Νά ό Λέων. Πιάστον!... Ό Μοκώ δέν γελάστηκε διόλου. Κούνησε την ουρά του, γαύγισε δυνατά πρόσχαρος κι' άκούμπησε άπάνω στό γόνατο του προσκρινού άφεντικού του τό πόδι του με στοργή.

Αφού βεβαιώθηκε γι' αυτό ό κ. Γκρατυλέ άνοιξε τό ήμερολογιάκι πού είχε στην τσέπη του. Άρχισε άπ' τις 2 'Ιανουαρίου:

—Μακαίρι! Νά ό Μακαίρι. Πιάστον τό Μακαίρι!

Ό σκύλος ούτε κουνήθηκε. Υπομονετικός ό κ. Γκρατυλέ έξακολούθησε, με την ίπόφαση νά περάση έτσι δους τούς άγιους του κανταριού, ώπου νάβρη τό ηραίο όνομα:

—Λυσιέν! Νά ό Λυσιέν! Καώς τό Λυσιέν. Γκιγιώμ! Ηάσε τόν Γκιγιώμ.

Τίποτα. —Σεμπασιέν, Ραϋμόν, Φελίξ! Τίποτα. Στο Χρυσόστομο ή Φανσέτ άνοιξε την πόρτα.

—Τι έχεις και φωνάζεις; —Μιλώ με τό σκυλάκι. Είναι πολύ έξυπνο.

Η Φανσέτ τέλειωσε την τουαλέττα της κι' έτοιμαζότανε νάβγη έξω.

—Δέν μ' άφίνεις τούλάχιστον τό σκυλί, μιά πού δέ θάβγω σήμερα!

Καλά, όπως θέλεις, Πάω στής θειας μου. Θά γυρίσω στίς έφτά.

Του δώκ' ένα τυπικό φιλάκι κι' έφυγε. Άμέσως ό κ. Γκρατυλέ ξαναάνοιξε τό ήμερολογιό του:

—Μοκώ, έδω! Άκουε καλά! Νά ό Καζιμίρ. Γειά σου Άντριέν. Μπρέ ό Γκρεγκουάρ. Γκρεγκουάρ! Γκρεγκουάρ!

Άλεξάντρ! Άλεξάντρ!

Τίποτα ό σκύλος. Έμμενε σκεπτικός και ψύχραιμος. Στίς 8 'Απριλίου τό ήμερολόγιο γράφει «Άλμπέρ». Ό κ. Γκρατυλέ φώναζε πρόσχαρα:

—Μπρέ ό Άλμπέρ! Ό Άλμπέρ! Άμέσως ό Μοκώ παρουςίασε την πιό ζωηρή συγκίνηση.

—Νά ό Άλμπέρ. Πιάσ' τόν Άλμπέρ!

Τό σκυλλάκι γαύγισε ζωηρά, πήγε στην πόρτα και την γρατσούναγε με τό πόδι του.

—Πιάσ' τόν Άλμπέρ! Τόν Άλμπέρ! Φαίνεται πως Άλμπέρ τό αγαπούσε τό σκυλί, θά του έφερνε λιχουδιές. Πώς άλλοιώς θά έξηγηθούν τά πηδήματα και τά κουνήματα της ουράς μπροστά στην πόρτα;

—Εδώ είμαστε. τόν πιάσαμε τό φιλό! μουρμούρισε ό Λέων.

Η έπιτυχία του όμως τούδωκε τόση πίκρα, πού φιλοδώρησε με μιά γενναία κλοτσιά τό σκυλί γιά τόν κόπο του. Στίς έφτά γύρισε ή Φανσέτ.

—Περίεργο, της είπε στη στιγμή, νά μιλούνε τά σκυλιά!.. Η μήπως έχεις άντίρρηση.

Και την κύτταξε ειρωνικά.

Η Φανσέτ έγινε έξω φρενών.

—Κοροϊδεύεις; Χωρίς νά προσέξη τό θυμό της απάντησε.

—Έχω άκούσει ένα σκύλο πού έλεγε «μαμπά», «μαμπά».

—Θά τρελλάθηκες.

—Στό λόγο της τιμής μου! Ητανε της ράτσας του Μοκώ. Κι' έπειτα τόση ώρα πού έλειπες διασκέδασα μελετώντας τά γαυγίσματα του Μοκώ. Τό ξέρεις πού όταν έρχομαι φωνάζει σχεδόν τ' όνομά μου; Κάνει: «εών» «ών»—Πρό όλίγου είπα ένα άλλο όνομα.

—Μπα!... Ποιό όνομα;..

—Άλμπέρ!

Η Φανσέτ έκανε τη σκέψη ότι, χωρίς άμφιβολία, ή Ρωξάνη φουρκισμένη γιά την προσβολή πού της έκανε τό πρωί πετώντας της τό πρόγευμα στά μούτρα, μαρτύρησε στον Γκρατυλέ τις άπιστίες πού του έκανε.

—Μέ πούλησε ή πατοαβούρα! φώναξε άνανακτισμένη ή Φανσέτ. Μίλα καθαρά χριστιανέ μου. Τί σκυλιά και γατιά μου τσαμπουνάς!...

—Όχι, σου όρκίζομαι, τό σκυλί μου τάπε όλα. Μά τί τό θέλεις τώρα τά λόγια; Πού είν' ή βαλίτσα μου;

—Υστερ' από λίγες ήμέρες ό κ. Γκρατυλέ άντάμωσε τυχαία στό δρόμο τη Φανσέτ. Είχε πάντα τό Μοκώ μαζί της. Δέν μπορούσε ν' αποχωριστή άπ' τό σκυλάκι της. Ό Μοκώ όμως ήταν άλλος σκύλλος: μελαγχολικός, με τ' αυτιά κατεβασμένα: Ένα πελώριο φίμωτρο κατόυσε σφιχτά κλειστό τό στόμα του.

HENRI DUVENNOIS

ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ

Η Κα Έβρύ, άκουμπισμένη στό παράθυρο, ντυμένη, έτοιμη γιά τό δρόμο, περιμένει νά φανή ό Ρενέ, ό γιός της. Ω! είναι ήσυχη: στη συνηθισμένη του ώρα τό αυτοκίνητο θά φανή στη στροφή του δρόμου. Ό Ρενέ, πάντα άκριβής και λεπτολόγος, δέν είναι δυνατόν ν' άργήσει ποτέ. Εκείνη βιάστηκε λιγάκι, όπως πάντα, κι' έτοιμάστηκε κάπως νωρίτερα.

Της δίνουν τόση χαρά, αυτοί οι περίπατοι μαζί με τό γιό της! Πήρε αυτός τη διεύθυνση του έργουσσάου του συχωρεμένου του πατέρα του στό Σαιν—Ντενύς. Εκείνο όμως πού συγκινεί έξαιρετικά τη μαμά του είναι αυτοί οι περίπατοι. Αυτή ή ιδιαίτερη φροντίδα της δείχνει περισσότερο από κάθε άλλο τη στοργή του παιδιού της. Κάθονται από βραδύς οι δύο τους, σάν καλοί σύντροφοι, και μελετούν τη διαδρομή στό χάρτη. Και τό πρωί, τρέχει άπ' τό Σαιν—Ντενύς ό Ρενέ και την πέρνει τη μονούλα του. Και πού δέν πάνε με τό αυτοκίνητο! Σ' όλες τις έξοχές και σ' όλες τις γραφικές τοποθεσίες. Άληθινό πανηγύρι. Πολύ συχνά, όταν σταματούν κάπου και καταβαίνουν άπ' τό άμάξι, ή Κα Έβρύ βλέπει με ιδιαίτερη ευχαρίστηση τά πονηρά χαμόγελα του κόσμου στό διάβα τους: γιατί διατηρεί ακόμα όλη τη χάρη του κορμιού της και τις άρμονικές της γραμμές. Αφού άπολαύσει αυτό τό θέαμα του κόσμου, πού

τους περνά γιά έρωτευμένους, σηκώνει πιά τό βέλο άπ' τό κεφάλι της και μπροστά σ' άσπρα της μαλλιά σβύνει κάθε πονηρό χαμόγελο...

Μά νά! Άκουσε την τρόμπα του Ρενέ. Νάτος, στην στροφή. Σε λίγο σταματά, σηκώνει τό κεφάλι και κατά την συνήθειά του, στέλνει έναν ευτυχισμένο χαιρετισμό με τό χέρι στη μαμά του πού περιμένει. Τι όμορφος πού είναι ό γιός της! Τι περήφανη πού είναι γι' αυτόν... Κατεβαίνει γρήγορα—γρήγορα τις σκάλες κι' άνεβαίνει στό άμάξι, πάλω. Η πόρτα σφαινά καί δρόμο...

Τι εύτυχία, ύστερ' άπ' τό θόρυβο και τη φασαρία της πόλεως, ύστερ' άπ' τη σκόνη και τό συνωστισμό, ν' άνιπνέη κανείς βαθεία, άπολαυστικά τό ζωογόνο άέρα της έξοχής, γιεμάτο μύρια άρώματα.

Τις άπολαμβάνει αυτές τις χαρές ή Κα Έβρύ, τις άπολαμβάνει με άπληστία. Θέλει νά χαρή αυτή τη στιγμή, τό παρόν. Δέν θά βαστάξη πολύ αυτή ή εύτυχία. Πρέπει βέβαια, ό Ρενέ νά παντρευτή κι' αυτός, νά κάνει τη φωλιά του. Ποιός ό λόγος όμως νά σκοτίζεται κανείς άπό τώρα, νά χαλάη τό κέφι του; Θάπρεπε μάλιστα νά είναι εύτυχισμένη γιάτί ό Ρενέ έχει τις καλύτερες σχέσεις. Αυτή βέβαια δέν τόν ξέρει τόν κόσμο του, είναι όμως πιά μεγάλος και μπορεί νά οργανώσει μόνος τη ζωή του. Τη ζωή του, μονάχος του; Έ, τι νά γίνη; αυτά έχ' ή ζωή... Πρέπει νά τό πάρη άπόφαση: δέν είναι δυνατό νά τόν έχη τό γιό της μαζί της σ' όλη της τη ζωή, μονάχα γιά τόν εαυτό της. Όχι...

Ούφ! Αυτές οι στενόχωρες ιδέες... Ούτε προσέχει πού βρίσκονται, άπό πού περνούν. Πέρνει τό χάρτι άπ' την τσέπη της πόρτας, σέρνει όμως μαζί με τό χάρτη και κάτι άλλο, τί είν' αυτό; Ένα σημειωματάριο. Δέν τό έχει ξαναδεί αυτό τό σημειωματάριο στα χέρια του Ρενέ. Άνοιξε μόνο του στην τελευταία γραμμένη σελίδα. Είναι βέβαια του Ρενέ. Τακτικός, όπως πάντα, κρατά σημείωση γιά τη βενζίνα, γιά τά χιλιόμετρα, κάθε μέρα με την ήμερομηνία. Μπα! Γράφει ακόμα και με ποιους βγαίνει στην τελευταία στήλη. Φαντάσου... Γιά μιά στιγμή ή Κα Έβρύ κάνει νά τό κλείση. Ίσως νά μην είναι σωστό... Θέλει όμως νά μάθη, κι' αυτό τό συναίσθημα νικά τη φυσική της λεπτότητα. Άρχίζει άπ' τά πρώτα φύλλα, διατρέχει μόνο την τελευταία στήλη, με τά όνόματα. Στο πρώτο της βλέμμα μιά λέξη την συγκινεί υπερβολικά: «Μαμά» και παρακάτω πάλι «Μαμά». Παιδάκι μου! Σχεδόν όλο τ' όνομά της... Παρακάτω όλο και γνωστά όνόματα, άνθρωποι της εργασίας του. Φελίξ, Μαρτινέ, Ζύλ... Και μερικά άγνωστα όνόματα κυρίων, θά είναι πελάται βέβαια.

Αξαφνα, μιά μαχαίριά περνά την καρδιά της... Ανακάλυψε, κάπου—κάπου, ένα άρχικό ψηφί, ένα Ε... Κι' έπειτα, όσο προχωρεί τό ψηφίο αυτό, φαίνεται συχνότερα,

άκόμη συχνότερα, κι' έπειτα σχεδόν κάθε μέρα... Και μόνάχα αυτό, δέν τους συνοδεύει κανείς άλλος. Περίπατοι μοναχικοί μ' αυτό τό άγνωστο πρόσωπο. Διαβάσει:

Ντιέπ, 36 χιλιόμετρα, Ε. Μπαρπιζόν, 258 χιλιόμετρα, Ε. Σατώ—Ρούζ, 435 χιλιόμετρα, Ε. Τό προχθεσινό του ταξίδι...

Η Κα Έβρύ στενάζει. Ποτέ δέν την πήρε αυτήν τόσο μακριά. Κλείει τό μικρό σημειωματάριο. Πώς νά είναι καμωμένη αυτή ή Ε.; αυτή ή αντίζηλος, ή μυστηριώδης αυτή ή άγνωστη, πού δέν ξέρει τίποτε γιά αυτήν, έκτός από τό πρώτο ψηφίο του ονόματός της; Νά είναι όμορφη; Βέβαια χωρίς άλλο. Νέα κι' όμορφη... Νά μην είναι τούλάχιστον κακιά...

Και νά συλλογίζεται πως προχτές ακόμα καθότανε αυτή ή γυναίκα εκεί μέσα στό ίδιο άμάξι, σ' αυτή την ίδια θέση. Μιά φοβερή πικρία κυριεύει την καρδιά της δυστυχισμένης μητέρας. Άδικα προσπαθεί νά συγκρατήσει τό κύμα πού την πνίγει. Αισθάνεται νά της σφίγγει τόν λαιμό, ν' αναβαίνει στό μάτια της, νά θολώνει τό φως της. Μά μην πως δέν τό πρόβλεπε αυτό, νά, τώρα πρό όλίγου; Άναγνωρίζει πως δέν είναι δυνατό νά της άνήκη άποκλειστικά τό παιδί της. Πρέπει νά μοιράση την καρδιά του... και τ' άμάξι του. Αυτή είναι ή ζωή. Θάρρος λοιπόν, δέν πρέπει νά την δη κλαμμένη. Και βγάζοντας άποφασιστικά τό βέλο της παράδωσε τό πρόσωπό της στον δροσερό άέρα, έτσι καθώς έτρεχε γρήγορα τό άμάξι. Είναι ό καλύτερος τρόπος γιά νά στεγνώνουν τά δακρυσμένα μάτια

M. CORDEY

Μιά βδομάδα στη Νίτσα, δύο βδομάδες στο Μόντε-Κάρλο, και πάλι πίσω στη Μασσαλία. Τόση ήτανε μονάχα ή άδειά μου και τίποτε άλλο δεν με πείραζε τώρα παρά ότι θά έ-γυρνούσα πάλι όλη την ήμέρα στο γραφείο, το βράδυ στο μικρό καφενε-δάκι της όδοϋ

Σαντισών για μιά παρτί-δα τάβλι, το συνειθισμέ-νον καφέ κι' έπειτα... έ-πειτα πιά στο σπίτι από νωρίς, για να κοιμηθούμε και ξαναρχίσω ή ίδια μο-νότονη ζωή τ' άλλο πρωί.

Τό ξέρω έγώ, τό ξέ-ρουν οί άναμνήσεις μου, οί ευχάριστες, τό ξέρουν καλά όλ' αυτά τα μικρο-ενθύμια που έχω αυτή τη στιγμή μπροστά μου!

Πάει πολύς καιρός, έ-νας χρόνος από τότε και παραπάνω, που είχα έγ-γραφη σε μιά λέσχη διε-θνή ανταλλαγής γραμ-ματοσήμων, κάρτ — πο-στάλ, άλληλογραφίας και ό,τι άλλο μπορεί να έν-διαφέρει τα μέλη του. Μόλις δημοσιεύτηκε τό-νομά μου στο έπίσημο περιοδικό της λέσχης, έλαβα γράμματα από

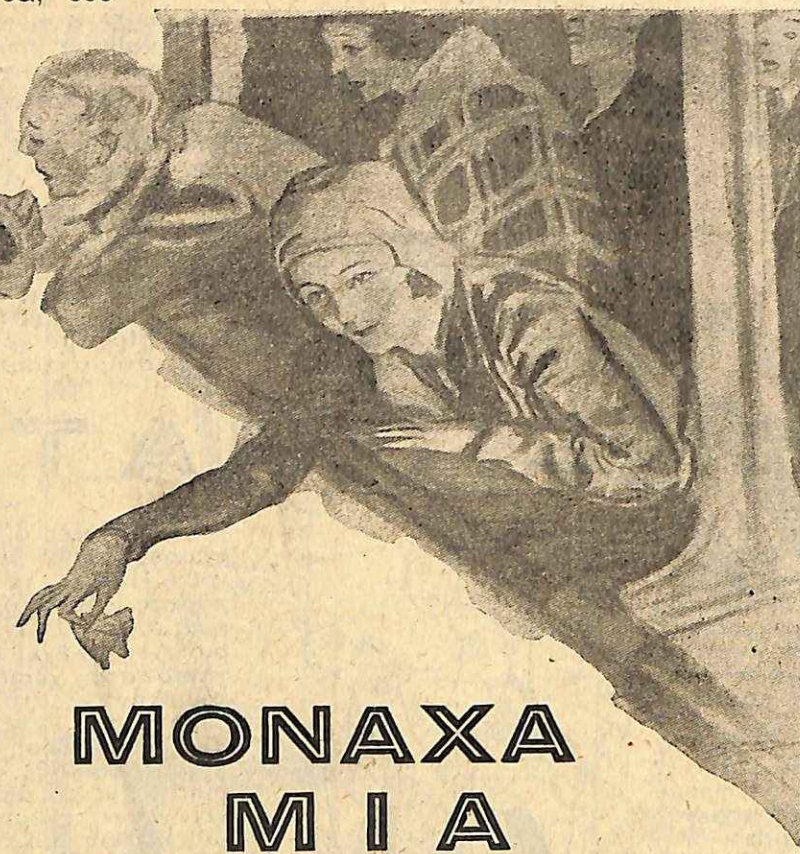
διάφορα μέρη του κόσμου, κι' άπαν-τούσα από συμπάθεια μονάχα σε κεί-να που προήρχοντο από γυναίκες. Μέ-σα σε πέντε—έξη μήνες ή άλληλογρα-φία άρχισε ν' αραϊώνεται όσπου από-μεινε ή μόνη πιά ταχτική ανέκαθεν, μιά νέα, όμορφη, ξανθή, όρφανή και πολύ πλούσια από τον Καναδά. 'Η Μις "Α-λεξ"—έτσι ύπογραφώτανε—μου έγραφε όλα τα παράπονά της από τη ζωή, και έγώ της έγραφα τις μιζέριες και την κακοδιαμονία της δικής μου, την κα-θημερινή μου τυραννία στη δουλειά, μια δουλειά πολύωρη σ' ένα έκτελω-νιστικό γραφείο, σαν τό δικό μου, που τόσο λίγα μου άπόδινε...

Μου άπαντούσε πώς τό όνειρό της ήταν ναρθη στην Εύρώπη, να περιη-γηθί τις πιδ εύθυμες πόλεις.

Της άπάντησα πώς θά ήμουνα εϋ-τυχής να τη γνώριζα, άν τυχόν έπερ-νούσε από τη Μασσαλία.

Επακολούθησαν δύο τρία γράμμα-τα ακόμα, χωρίς βέβαια κανένα σπου-δαίο ένδιαφέρον, αλλά όχι και άπλώς τυπικά, κι' έπειτα ένα ωραίο πρωί, έλαβα ένα ραδιοτηλεγράφημα που μου στάλθηκε από τό βαπόρι «Πά-σιφικ» με τό όποιο ταξίδευεν ή Μις "Αλεξ" και που μ' αυτό με πληροφο-ρούσε ότι έφτανε σε έξη μέρες.

Μιά χαρά πλημύρισε την ψυχή μου άνάμνητη από περιέργεια. Νάταν όσο ωραία την έπλαθεν ή φαντασία μου; Έφρόντισα να παραγγείλω άμέ-σως ένα καινούργιο κουστούμι ρού-χα, και να συγυρίσω την κάμαρά μου όσο μπορούσα καλύτερα. Είπα: Ποιός ξέρει; Μπορεί να έχω την καλή τύχη

ΜΟΝΑΧΑ ΜΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΗ

να τη δεχθώ και στο δωμάτιό μου. "Όλα δεν είναι τάχα πιθανά στη ζωή; Τέλος οί έξη ήμέρες έπέρασαν.

Τό «Πάσιφικ» έφτασε πρωί, κι' έγώ μόλις σημειώθηκε ή προσέγγισή του βγήκα σε τό άνοιχτά με την άτμάκατο ένός καλού φίλου μου και κύτταξα στο κατάστρωμα πουχαν συγκεντρώ-θι οί έπιβάτες, να την διακρίνω.

"Εβλεπα όμως διάφορες φυσιογνω-μίες από κάτω που δέ μου έλεγαν τί-ποτε. "Εκανα τότε τη σκέψη πώς δεν μπορούσα ν' άναγνωρίσω από τη φω-γραφία τη γυναίκα που περιμένα και αναγκάστηκα να γυρίσω έμέσως στο Τελωνείο. "Εκεί με μιά άπερίγραπτη άνυπομονησία στάθηκα κοντά στον έλεγχο των διαβατηρίων και περιμένα.

— Μις "Αλεξ Σάμουελ, είπε σε μιά στιγμή ό αστυνομικός που τον είχα προειδοποιήσει γιατί ήταν και φί-λος μου.

Και σε λίγο έπρόβαλε: "Ομολογώ ότι δεν την περιμένα ποτέ ούτε τόσο όμορφη μά ούτε και τόσο σχηματισμέ-νη πιά και καλοδεμένη γυναίκα.

Χαμογελώντας, με μιά δικαιολογη-μένη βεβαια ταραχή, την πλησίασα της έτεινα τό χέρι και της ψιθύρισα. «Κα-λώς ήρθατε δεσποινίς "Αλεξ.»

Μου χαμογέλασε, με κύτταξε μ' ένα τρόπο που με κολάκεψε και μουσφίξε τό χέρι.

Περάσαμε όλη την ήμέρα εκείνη μα-ζί, γυρίζοντας με τ' αυτοκίνητο που ένας καλός μου φίλος είχε θέσει στη διάθεσή μου... όλα τα περίχωρα και τα έξοχικά κέντρα.

"Η "Αλεξ ήταν κατενθουσιασμένη

και ξεφώνιζε σαν ένα μικρό ευτυχισμένο παιδί.

Δέν μπορώ να σάς πώ βέ-βαια ψέμματα ότι έμεινε και στο δωμάτιό μου, γιατί και να τό ήθελα δεν θά μπορού-σα να τη φιλοξενήσω, άφού δεν είχα τά μέσα να την πε-ριποιηθώ. "Ομολογώ όμως πώς άν της έκανα μιά τέτοια πρόταση ίσως να μ'ην έλεγε όχι...

Την άλλη μέρα πρωί πρωί έπήγα και την πήρα από τό ξενοδοχείο που είχε καταλύ-σει. Είχε ευπνήσει πρωί πρωί είχε ντυθί κοκκίτικα και με περίμενε εύθυμη και ένθου-σιασμένη.

Της άνήγγειλα με χαρά κι' έγώ ότι πήρα από τό γρα-φείο μου άδεια για ένα όλο-κληρο μήνα.

Μ' άγκάλιασε από τη χαρά της και μόνο που δέ με φίλη-σε από τον ένθουσιασμό της. "Αλλά σ' αυτό ίσως νάφταιγε ή παρουσία της καμαριέρας που την έμπόδιζε να τό κάνει.

Βγήκαμε έξω, μιλήσαμε και ούτε γώ δεν μπορώ να έξηγή-σω ακόμα πώς έγινε ό,τι άκο-λούθησε.

"Αλήθεια τό πώς με έπεισε, πώς έδέχτηκα έγώ και πώς τά κατάφερε εκείνη είναι μο-στήριο. Ξέρω μόνο πώς τό βραδάκι έγώ και ή "Αλεξ

αχώριστο πάντα, είχαμε πάρει τό τραίνο για τη Νίτσα.

Μιά βδομάδα αξέχαστη καρναβα-βαλιού, μιά βδομάδα γεμάτη χαρά, έλπίδες, διασκεδάσεις και τέρψεις πε-ράσαμε κεί, που θά μου μένουν άξε-χαστες. Δυό βδομάδες ακόμα περά-σαμε στο Μόντε Κάρλο, μαζί, πάντα μαζί, σαν δυό έρωτευμένοι πραγμα-τικά, τρελλά, σαν ένα ζευγαράκι χαρού-μενο κι' ευτυχισμένο.

Είμαστε, αχώριστο παντού, κάθε-ώρα και κάθε στιγμή. Ούτε καν μιά φορά ή "Αλεξ έδειξε να με βαρέθηκε, να κουράστηκε άπ' τη συντροφία μου. Κι' έξαφνα ήρθε ή μοιραία στιγμή.

"Ηταν ένα Σάββατόβραδο που άπο-χαριετιστήκαμε...

Με τό χαμόγελο στο στόμα με κύτ-ταζε, κουνούσε τό μαντηλάκι της και όσο άπομακρυνότανε τό βαπόρι από την προκυαία τό πρόσωπό της συννε-φίαζε.

"Εμένα με πήραν τά δάκρυα και γύ-ρισα τό πρόσωπό μου να μη με δη.

Τώρα είναι ή ώρα δέκα, έχω γυρί-σει από τό καφενεδάκι της όδοϋ Σαν-τισών και έχω μπροστά μου όλα αυτά τα μικροπραγματάκια που μου θυμί-ζουν μιά περαστική γνωριμία στη ζωή μου.

Μιά γνωριμία τόσο συγκινητική, τόσο ευχάριστη, που ή άνάμνησή της γεμίζει την ψυχή μου όλόκληρη και κάνει την καρδιά μου να χτυπά χα-ρούμενα και με προσδοκία μιάς νέας συνάντησης.

Μά θάχω αλήθεια αυτή την εύτυχια ποτέ στη ζωή μου;

Ποιός ξέρη; Θά σταματήσω άραγε ίσαμε δώ ή εύτυχία μου, μονάχα στις άναμνήσεις ή ;...

ANDRE HIRCH

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η κυρά—Ρασπέτ, ή θυρωρός έ- νός μεγάρου της λεωφόρου Μπατινιόλ, είχε δυό κό-ρες, τη Βιολέττα και τη Μαντλαίν. Και οί δυό ήταν άκριβώς δεκαοκτώ έτών, γιατί ήταν διδυμες. "Η Βιολέτ-τα είχε τό όνομα του τόσο όμορ-φου άνοιξιάτικου λουλουδιού, δεν είχεν όμως και την μετριοφροσύνη του. "Ηταν φιλόδοξη, ωραία και εργαζόταν στο κατάστημα γυναι-κείων νεωτερισμών της κυρίας "Αρ-λέτας, στο όποιο έπήγαιναν ή κα-λύτερες παρισινές. "Εκεί ή Βιολέτ-τα ήταν μανεκέν, μαζί με άλλα δώ-δεκα κορίτσια, ωραία κι' εκείνα σαν κι' αυτήν. Δέν έπερνούσε μέρα χωρίς ή Βιολέττα να μ'ην όνειρευ-θί τον θελκτικό πρίγκηπα να έρχε-ται με την άστραφτερή λιμουζίνα του, να την πέρνη; για να την έγ-καταστήσει σ' ένα κομψό μέγαρο, στο Κλερμόν Φεράν... Στην άνάγκη όμως ή Βιολέττα θά άλλαζε τον θελκτικό πρίγκηπα μ' ένα ίμπρεσ-σάριο του κινηματογράφου, που θά την έκανε ένα κοσμοζακουσμέ-νο άστέρι...

"Η Βιολέττα έμοιαζε σαν έναν κρίνο. Είχεν όμως και την άδυνα-μία ένός κρίνου και προσπαθούσε να κρατήση όσο πιο πολύ μπορού-σε την άδυναμία αυτή, γιατί ή μό-δα άπαιτούσε σε έναν μανεκέν να είναι άδύνατο, σά μιά γλυμμένη κα-ραμέλλα, εύλύγιστο, άφού έτσι έγι-νόταν πιο χαριτωμένο. "Ηταν ύπο-χρεωμένη όμως γιαυτό ή Βιολέττα να κάνει τη δίαιτα, που έκαναν κι' οί βεντέτες του Χόλλυγουντ. Να τρώη δηλαδή σαλάτες μόνο, κρέας πολύ λίγο, μιά φορά τις δεκαπέντε μέρες, λίγα μήλα

ή πορτοκάλια και πρό πάντων να πίνη τσάι. "Α, όλακι' όλα τό σέξ άπλήλ έ-χειτείς άπό... ή Μαντ-λαίν ήταν όλωσδιόλου τό αντίθετο από την άδελφή της. Την έλεγαν «Μπε-μπέκα παχουλή» γιατί τό παιδικό σώ-μα της ήταν στρουμπουλό, τά μάγου-λά της φεσκώτατα και κατακόκκινα, τό στήθος της πλούσιο, με δυό λόγια, τό γεμάτο κορμί της έμοιαζε με χα-ριτωμένη μπάλα από καουτσούκ. "Η Μαντλαίν ήταν δακτυλογράφος σ' ένα εργοστάσιο άρώμάτων και έπερνούσε τις κυριακές της στο μπάσκετ-μπώλ ή παίζοντας πίνγκ-πόνγκ. "Ετρωγε πολύ, έτρωγε ό,τι εύρισκε... Μπιφτέκια, αυ-γά, μακαρόνια κι' έπιανε κρασί, σαμπά-νια, ό,τι της έδιναν, χωρίς να σκοτισθί άν θά παχύνη περισσότερο. "Η μητέρα της, ή κυρά Ρασπέτ, τις άγαπούσε και τις δυό, μά όνειρευόταν πάντα μιά δοξασμένη καριέρινα για τη Βιολέττα.

— Αυτή θά γίνη μιά μέρα πολύ σπου-δαία! έλεγε μ' έπισιμότητα ή κυρά Ρασπέτ για την Βιολέττα. Θά δοξάση την φτωχή οίκογένειά μας.

Και της άρεσε να συλλογίζεται, ότι ή κόρη της, μέσα στο μεγάλο κατάστη-μα που εργαζόταν, θά μπορούσε να βρή ένα από τους βαθύπλουτους εκεί-νους κυρίους που βλέποντας τά φτω-χοκόρια να πλέουν στο μεταξύ του μαγαζιού τά έρωτεύονται τρελλά...

— Βιολέττα μου, έλεγε ή κυρά Ρα-σπέτ στην κόρη της, σου πήρα τό κα-λαμπόκι, που μου είπες.

— Τό καλαμπόκι είναι θρεπτικό χω-ρίς όμως να παχαίνει, της άπαντούσε ή Βιολέττα. Τρώει τακτικά άπ' αυτό κι' ή Λιλιάν Χάρβεϋ. Μου φαίνεται ό-μως πώς θά καταργήσω την ντομάτα, γιατί με παχαίνει! Νά, από προχθές ως σήμερα έπάχυνα τριακόσια γραμ-μάρια!..

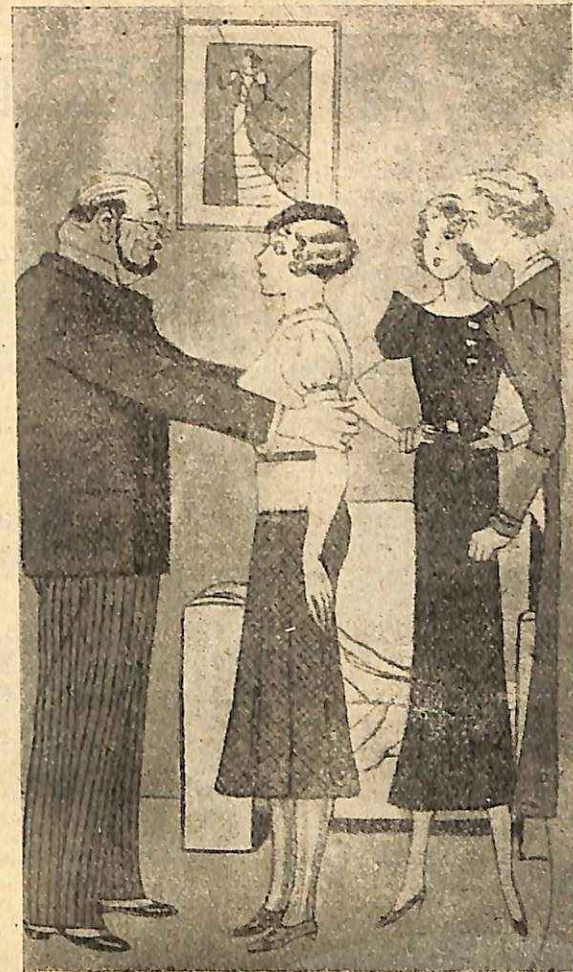
— "Αμ τότε δέ χωράει συζήτηση, έ-λεγε ή θυρωρός. Νά τις καταργήσης!

— "Αν ήμουν σαν και σένα, την εί-ρωνευόταν ή άδελφή της ή Μαντλαίν, θά καταργούσα όλωσδιόλου τό φαί και θά έπινα μόνον νερό!.. Νά, έχεις άκουστά για τον λόρδο δήμαρχο του Κόρκ; Αυτός έτρεφόταν με νερό ως που πέθανε...

— Αυτός δέι ήταν μανεκέν!

— Μου κάνεις τη χάρη να σωπάσης, Μαντώ, έλεγε τότε άυστηρά ή κυρά—Ρασπέτ στην Μαντλαίν. Θά έκαμες νο-μίζω καλύτερα να έπερνες για μοντέ-λο την άδελφή σου!

— Για να γίνω κι' έγώ σαν σανίδα! Δέν μου χρειάστηκε... Δέν την βλέπεις πώς έγινε σαν σκελετός! έλεγεν ή Μαντλαίν.

— Τι θές, να είμαι σαν και σένα που μοιάζεις σαν νταντά, με τό πάχος σου, την είρωνευόταν ή Βιο-λέττα.

— Είμαι υπερήφανη γι' αυτό. Νά σου πώ και κάτι άλλο; Οί άνδρες μπορεί να θαυμάζουν τις άδύνατες παντρεύονται όμως τις παχειές.

— "Η Βιολέττα μου θά γίνη σπου-δαία σαν την Γκρέτα-Γκάρμπο! έπενέ-βαινε τότε ή μητέρα του κοριτσιού.

— Χμ!... Αυτή είναι σαν καπνι-σμένη ρέγγα! άπαντούσε ή Μαντ-λαίν, μ' ένα χαχανιστό, είρωνικό γέλιο.

— "Αν θέλεις μπορούμε να βάλου-με στοιχημα ποιά από τις δυό μας θά άποκτήση πρώτη Ρόλλς-Ρόϋς... έλεγε βεβαία για τό θριαμβό της ή Βιολέττα.

— Λίγο σκοτίζομαι γι' αυτό, άπο-κρινόταν ή Μαντλαίν, ένώ άποτε-λείωνε τά ψωμάκια με τό φρέσκο βούτυρο...

"Όλα όμως σ' αυτόν τον κόσμο περνάνε!... Σφαίρα είναι και γυρί-ζει, λέει ό λαουτζίκος, όχι άδικα... "Ενα ωραίο πρωί έσκασε στο Πα-ρίσι ή βόμβα... Τό νέο έρχόταν από την "Αμερική... Πάει πιά ή βασιλεία της άδύνατης... Καταργείται... Πάει οί δακτυλιδένιες μέσες, πάει τό σιή-θος τάβλα, οί γάμπες-σπιτόξυλο... "Η βασιλεία της στρουμπουλής, της γεμάτης άρχιζε... "Αναστάτωση σ'α μεγάλα καταστήματα γυναικείων νεωτερισμών. Τρομοκρατημένα τά κακόμοιρα τά μοντέλα, που υπερηφανεύονταν με τις άδύνατες φόρμες του...
— Πάχος, κορίτσια... Φροντίστε να παχύνετε, έλεγεν αδιάκοπα ή προϊ-σταμένη του μα-γαζιού, που ήταν μανεκέν ή Βιολέττα... Μά πώς να παχύ-νουν τά κο-ρίτσια, μέσα σε λίγες ήμέρες.

— Κυρία "Ελίζα, πρέπει ν' αλλάξω με τό προσωπικό και γρήγορα μάλιστα... "Η μόδα δεν θέλει φιλανθρωπίες, είπε ό προϊστάμενος. Την άλλη μέρα ή διευθύντρια έβαλε όλα τά μανεκέν στη σειρά, για την επιθεώρηση. "Η άμοιρη ή Βιολέττα έτρεμε. "Ηξερε ότι ή πρώ-τη που θά έφευγεν από κεί μέσα θά ήταν αυτή.

— Είναι τρομερό! είπε ό κ. Παρε-σάρ μόλις τις άντίκρυσε. "Όλες είσθε σαν σκελετοί!

"Εκείνη τη στιγμή μπήκε ή Μαντλαίν ή άδελφή της Βιολέττας.

— Προχωρήστε λίγο δεσποινίς, της είπεν ό κ. Περιεσάρ, έκπληκος. "Α, σεις είσθε, ό,τι μου χρειάζεται. Παχου-λή, δροσερή. "Η τουαλέτες θά σου πη-γαίνουν τρέλλα.

"Από την ήμέρα εκείνη ή Μαντλαίν προσελήφθη στο κατάστημα νεωτερι-σμού, μ' ένα γενναίο μισθό.

Πέντε χρόνια έπέρασαν από τότε. Τώρα ή Μαντλαίν θριαμβεύει στο Χόλλυγουντ, που την πήρε ένας ίμπρε-σάριος που τη γνώρισε ως μανεκέν. "Ενώ ή Βιολέττα, δεν είναι παρά μιά άπλή μοδίστρα, που στραβώνεται στο ράφιμο.

ΠΙΕΡ ΒΕΜΠΕΡ

ΜΙΑ ΦΑΡΣΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Ο Μπίλ Πάρκινσον ήταν ο πιο άνοιχτόκαρδος υπάλληλος της «Αμερικαν Στήλ Κόμπανου». Αδιόρθωτος φαρσέρ και γλεντζές, έλεγε ο ίδιος ότι μπορούσε να περάσει μια μέρα χωρίς να φάει, αλλά όχι μια στιγμή χωρίς να γελάσει.

Από το γραφείο του, που ήταν στο τριακοστό πάτωμα ενός ουρανοξύστη του Σικάγου, έβλεπε κάθε μέρα τα τεράστια «μπιλντιγκς» που ήταν ολόγυρα και κάθε Χριστουγεννιάτικη παραμονή τα... έδωριζε στους συναδέλφους του. Μια από τις πιο αγαπημένες του και συχνές φάρσες ήταν να παρασταίνει τον ιδιοκτήτη των ουρανοξυστών και να στέλνει στους φίλους του, που είχαν σ' αυτούς γραφεία, λογαριασμούς και δικαστικές αγωγές... για... καθυστερούμενα νοίκια.

«Όλοι τον έλεγαν πειρακτικά «ο κύριος ιδιοκτήτης» και πολλά από τα κορίτσια που γνώριζε με τις παρέες που στά ντάνσιγκ και που δεν ήξεραν ποιος ήταν ο Μπίλ, τον έπαιρναν για πολυεκατομμυριοχό ιδιοκτήτη. Ο Μπίλ έδισκεδάζει εξαιρετικά με το θαυμασμό που του έδειχναν και ήταν ένθουσιασμένος όταν έθαμπωνε καμμία εύπιστη μικρούλα με τα φανταστικά πλούτη του.

Μια βραδυά μάλιστα το άστειο έπηρε τις διαστάσεις που κανείς δεν έπεριμενε. Εσύστησαν το Μπίλ σε μια χαριτωμένη δακτυλογράφο, στην οποία, ένας από την παρέα, έπρόσθεσε, συμπληρώνοντας τη σύσταση:

«Ο κύριος Πάρκινσον είναι ο ιδιοκτήτης του «Αμερικαν Στήλ Μπίλντιγκ».

«Ω, έκαμε η ώραία δακτυλογράφος με θαυμασμό. Είμαι γοητευμένη που το άκουσα, γιατί του αξίζει. Εφάνηκε πως το πήρε το πράγμα πολύ σοβαρά και όλο εκείνο το βράδυ δεν έξεκόλλησε από το μπράτσο του Μπίλ. Και το πρωί έχωρίστηκαν καλοί φίλοι με την αμοibaία υπόσχεση να ξαναϊδωθούν το άλλο βράδυ... Τις πρώτες μέρες ο Μπίλ ήταν, όπως πάντα, ένθουσιασμένος. Μά κατόπιν, όταν άρχισε πια να νοιώθει πως κάτι τον έδεσε κάθε μέρα και περισσότερο με την ώραία δακτυλογράφο, άρχισε να στενοχωριέται. Έπρεπε να της δώσει μια εξήγηση, να της πη την αλήθεια, γιατί αλλοιότικα εκινδύνευε να φανη στα μάτια της ένας κοινός άπατεβν.

Και η ευκαιρία του εδόθηκε ένα απόγευμα, που η φίλη του ήρθε και του πρότεινε ορθά-κοφτά να παντρευτούν.

Εσκέφθηκα πολύ, του είπε και κατέληξα στο συμπέρασμα ότι θα είσαι ο ιδέωδης σύζυγος για μένα. Είμαι επίσης βέβαιη ότι μόνο εγώ θα μπορούσα να σε κάνω ευτυχισμένο. Γι' αυτό νομίζω ότι πρέπει να παντρευτούμε. Έχεις καμμία αντίρρηση;

—Ναί, απάντησε άμέσως ο Μπίλ. Πολύ σοβαρή αντίρρηση.

—Δε μ' αγαπάς;

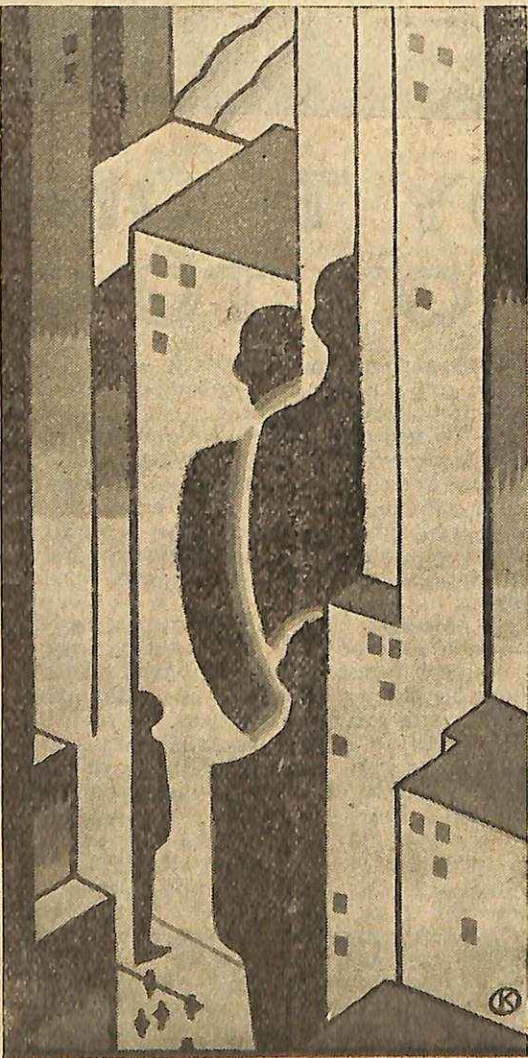
—Σ' αγαπώ δυνατά και ειλικρινά. Αυτό σ' όρκίζομαι. Αλλά συμβαίνει κάτι άλλο: Μια τρομερή παρεξήγηση μεταξύ μας, που άρχισε από ένα συννηθισμένο άστειο της παρέας μου και που δεν ξέρω πού θα καταλήξει. Ακουσε, αγαπή μου. Νομίζεις πως είμαι εκατομμυριοχός, ιδιοκτήτης του «Αμερικαν Στήλ Μπίλντιγκ»...

—Τί; Δεν είσαι; ρώτησε με άπορία η νέα.

—Όχι, αυτό είναι ψέμμα. Δεν είμαι παρά ένας μικρός υπάλληλος με τριάντα δολλάρια μισθού τη βδομάδα.

Η ώραία δακτυλογράφος τον έκύταξε στην αρχή με κάποια έκπληξη, ύστερα με τρυφερότητα και είπε γελάντας.

—Ελα, έλα, καταλαβαίνω. Τώρα λές ψέμματα που προσπαθείς να με πείσης πως είσαι φτωχός. Θέλεις να με δοκιμάσεις, να δής αν σ' αγαπώ για το άτομό σου ή για τα εκατομμύρια σου...

—Πιστεύε με, έκαμε, αληθινά στενοχωρημένος, ο Μπίλ, δεν έχω εκατομμύρια, ούτε χιλιάδες καν...

—Έχω ακούσει πως είσαι φαρσέρ. Όμολογώ λοιπόν τώρα ότι πράγματι είσαι σπουδαίος...

—Καθόλου. Σου όρκίζομαι ότι τώρα σου λέω την αλήθεια και ότι η φάρσα ήταν τα εκατομμύρια.

Η νέα έσταμάτησε για λίγες στιγμές, έκύτταξε τον Μπίλ κατάματα και στο τέλος του είπε αποφασιστικά:

—Ε, λοιπόν. Έστω. Παραδέχομαι πως είσαι απένταρος όπως εγώ. Αυτό μ' ευχαριστεί. Γιατί έτσι τουλάχιστον θα πεισθής πως δεν σ' αγαπώ για τα εκατομμύριά σου.

Ο Μπίλ την έκύταξε τρυφερά και της είπε:

—Επιμένεις να παντρευτής ένα άψιλο;

—Ναί, γιατί τον λατρεύω. Θα δουλεύω με κι' οι δυο και θα ζούμε χαρούμενοι κι' ευτυχισμένοι.

Ο Μπίλ, την έσφιξε στην αγκαλιά του και τη φίλησε.

Την άλλη μέρα, η Μάρθα έπηγε στο Δημαρχείο μαυροφορεμένη.

—Τι συμβαίνει; την έρώτησε ατότος ανήσυχος.

—Επέθανε ο πατέρας μου.

Μετά πέντε λεπτά, έμπρός στον άρμόδιο υπάλληλο, οι μελλοντικοί παρoύσιασαν τα πιστοποιητικά της τατότητας των.

Ο Μπίλ έμεινε άφωνος από κατάπληξη όταν άκουσε τον υπάλληλο να διαβάξει το πραγματικό όνομα της φίλης του: «Εσθερ, Μύριαμ Χόπκινς, κόρη του Αλφρεντ Χόπκινς και της Κλαίρης Μάξγουελ». Ο φτωχός φαρσέρ εξαίστηκε, ένóμισε πως έπεφτε θύμα, αυτός τώρα, κάποιας φάρσας. Η φίλη του ήταν ή μοναχοκόρη του Αλφρεντ Χόπκινς; Τότε γιατί δουλευε ως δακτυλογράφος;... Και αν ήταν πραγματικά κόρη του—και ήταν ασφαλώς, τότε... τότε...

Τό μυαλό του έθόλωσε από ένα σωρό σκέψεις και τυραννικά έρωτηματικά. Και μόνο, όταν αργότερα η γυναίκα του πια Έσθερ, του εξήγησε το μεγάλο αίνιγμα, ο Μπίλ έπεισθη ότι δεν όνειρευόταν.

—Δεν τ'αχα καλά ως τώρα με τον πατέρα μου, γι' αυτό εργαζόμουν με ξένο όνομα. Ηθελα μ' αυτό τον τρόπο ξε άλλου ν' αγαπηθώ από ένα που δεν ήξερε ποιά είμαι... Χθές το βράδυ ο πατέρας μου, λίγο πριν πεθάνη, μ' έκάλεσε κοντά του και μου έδήλωσε ότι μ' έχει κάνει γενική κληρονόμο του.

Μά ο πατέρας σου ήταν Γενικός Διευθυντής της Αμερικαν Στήλ... —Ναί. Και σ' από σήμερα είσαι ο πραγματικός πια ιδιοκτήτης του Αμερικαν Στήλ Μπίλντιγκ...

—Αγάπη μου, έκανε τότε ο Μπίλ, αναγνωρίζω πως υπάρχει ένας φαρσέρ πού δυνατός από μένα.

—Ποιός;

—Η Μοίρα... την ευγνωμονώ...

ANTON TSACKLY

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΜΟΔΑ ΓΙΔ ΣΔΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΖΩΗ ΑΝΣΑΜΠΛ

Η λέξη «άνσάμπλ» δεν θα χρησιμοποιηθώ την άνοιξη για τη συννηθισμένη ύπόδειξη που άποτελούσε μέχρι τώρα ένα φόρεμα μ' ένα παλτό.

Θά χρησιμοποιηθώ μάλλον στη διευθέτηση των ύφασμάτων που θα συνδυάσουν ένα «άνσάμπλ».

Οι έργοστασίαρχαι ύφασμάτων θα φτιάσουν π.χ. ένα μάλλινο ύφασμα σε τέσσερες τόνους χρωματισμού ή σε τέσσερα διάφορα σχέδια, έμποριέ ή σκέτα. Θα παραδώσουν δηλαδή στη ράφτρα την ευκολία να χρησιμοποιήση σ' ένα «άνσάμπλ» χρωμάτων ή σχεδίων ένα ύφασμα, για να φτιάση ένα μοντέλλο.

ΘΑΜΠΟ—ΓΥΑΛΙΣΤΕΡΟ

Ο συνδυασμός του θαμπίου με το γυαλιστερό από το ίδιο ύφασμα, θα δώση πάλι μεγάλη εύχρησία σε κάθε μοδίστρα να πραγματοποιήση τις όμορφότερες γαργιούρες πάνω σ' ένα φόρεμα.

Η αντίθεση του θαμπίου με το γυαλιστερό προσδίδει μιζέζωρησθή όμορφιά.

Όσες μάλιστα από τις κυρίες έχουν στη γκαρνταρόμπα τους διάφορα μοντέλα φορεμάτων περασμένων έποχών και σχεδίων, άλλα που το ύφασμά τους, ή καλή με την άνάτοδη φτιάκει θαμπί με γυαλιστερό, μπορούν να τα μεταποιήσουν άμέσως.

Αλλά και ή αντίθεση του μάλλινου με το σατέν είναι έπέροχη στο σχηματισμό της.

Τό πάνω μέρος ενός μάλλινου φορέματος κόβεται και γανονίζεται πάνω σ' ένα άμπεσμάν από σατέν και μανίγια από σατέν.

Η ζακέττα ενός ταγιέρ θ' άνοιχθώ στα ρεβέρ για να δώση θέση σ' ένα ύφασμα σατέν.

Ίδιως έπέροχες είναι οι γαργιούρες από σατέν για γαβάτσες, ζώνες, φιάγγους και γάντια.

Τέλος, μιά μπλούζα από σιούρο σατέν, όταν φοριέται με μιά φούστα άνοιχτόχρομη, μπορεί πολύ καλά ν' άντιζατάσθω ένα άπογευματινό φορεμάκι.

Στο έρχόμενο φύλλο θα έδω τις λεπτομέρειες πάνω στις γραμμές της νέας κατευθύνσεως που μās δίνει ή μόδα για την άνοιξη.

LILY

ΠΑΝΘΕΟΝ

—Άριστερά: φόρεμα μαύρο από κρέπ ντε λαίν. Στο λαιμό ένας φιάγγος από όργκαντί.

—Δίπλα: μιά κάπ μπέζ, από βελούδο, πάνω σ' ένα φόρεμα μαύρο.

—Δεξιά: ένα ευρύχωρο παλτό σπόρ, από ύφασμα μάλλινο παστέλ σινέ μαρόν.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΑ

NTINON, Κέο-χυραν. — Τρεις φορές την έβδομάδα, βράδυ—παρά βράδυ, βάλετε τοπικώς λίγη άπ' την έξης άσυμπώματα, και να περιέχη δραχμές πέντε εϊς άμεταχειρίστα γραμματόσημα. Όποιος άναγνώστης μας θέλει ιδιαίτερη έπιστολή ως άπάντηση, άντι των πέντε δραχμών στέλνει πεινήνα.

Εσώτερι 2 ως 2 δε για κάμποσο καιρό, πάρτε 2 κουταλιές της σούπας από Granulés de levure de Bierre 200 gr.

MANIAN P. Καλάμας. — Τρεις ήμέρας μετά την εμφάνισιν των μύμηων, πάρτε τρεις φορές την ήμέραν από 20 σταγόνες άπ' το φάρμακο που σας γράφω πύο κάτω και είμαι βέβαιος πως θα σας όφελήση πάρα πολύ. Έν πάση περιπτώσει μου έναγράφετε.

Κάθε άναγνώστης μας μπορεί να συμβουλευθώ τον γιατρό μας για όποιαδήποτε άσθένεια δική του ή συγγενών του. Τό γράμμα του πρέπει να ναι σύντομο, να περιγράφη λεπτομερώστα τα συμπτώματα, και να περιέχη δραχμές πέντε εϊς άμεταχειρίστα γραμματόσημα. Όποιος άναγνώστης μας θέλει ιδιαίτερη έπιστολή ως άπάντηση, άντι των πέντε δραχμών στέλνει πεινήνα.

Εσώτερι 2 ως 2 δε για κάμποσο καιρό, πάρτε 2 κουταλιές της σούπας από Granulés de levure de Bierre 200 gr.

MANIAN P. Καλάμας. — Τρεις ήμέρας μετά την εμφάνισιν των μύμηων, πάρτε τρεις φορές την ήμέραν από 20 σταγόνες άπ' το φάρμακο που σας γράφω πύο κάτω και είμαι βέβαιος πως θα σας όφελήση πάρα πολύ. Έν πάση περιπτώσει μου έναγράφετε.

extr. fl. d' Hamamelis extr. fl. d' Hydrastis canadensis aa 15 gr. ergotine 3 gr. Πάρτε δε άμέσως μόλις πάσση ή ενόχλησις για την όποία μούγράφετε.

Εσώτερι 2 ως 2 δε για κάμποσο καιρό, πάρτε 2 κουταλιές της σούπας από Granulés de levure de Bierre 200 gr.

MANIAN P. Καλάμας. — Τρεις ήμέρας μετά την εμφάνισιν των μύμηων, πάρτε τρεις φορές την ήμέραν από 20 σταγόνες άπ' το φάρμακο που σας γράφω πύο κάτω και είμαι βέβαιος πως θα σας όφελήση πάρα πολύ. Έν πάση περιπτώσει μου έναγράφετε.

ANT. ΧΡ. ΑΣΙΜΗΣ

ΑΛΟΥΡΑ

ΑΕΤΤΥ ΑΥΝΤΟΝ. Ένταυθα: Αυτά είναι ζητήματα ιδιοσυγκρασίας και χαρακτήρος.

Κάθε ενδήλωση άλλη άπ' αυτή που έχετε, και θα θελήσετε ίσως να μιμηθώτε, μπορεί να σας εκθέσει ή να σας γελοιοποιήση. Έπειτα σε μιά ήλικία τέτοια ό τρώπος ό εκκεντρικός σε τι θέλετε να όφελήση; Στην έπιτυχία; Ποιά έπιτυχία; Εκτός άν... Τότε δε χρειάζονται πολλά πράγματα. Μη ξεχνάτε ότι λίγο θάρρος και τόλη λύνουν όλα τα ζητήματα.

ΖΕΡΜΑΙΝ. Βόλος: Πολύ έπιτυχημένο τό κόλλο σας. Έ παφίεται τώρα σε σας να κρατήσετε μιά τέτοια τακτική, που να μην πέσετε στο ίδιο σφάλμα.

Κ. Ν. Τ. Πάτρας: Δυστυχισμένη, γιατί... Μου γράφετε ότι έχετε όλα τα μέσα μιάς εύκολης και πλούσιας ζωής, ότι είσθε έλεήθωρη από κάθε οικογενειακό και φίλιό δεσμό, ότι είσθε σε ήρωία που μπορείτε να μεταβιβάτε και να πάτε όπου θέλετε και όποια ώρα θέλετε.

Ε, λοιπόν αυτά, δεν πρέπει να σας λυπούν έπειδή δεν έχετε μιά καλή συντροφιά. Βρέστε, δημιουργείστε.

ΑΕΤΤΥ ΑΥΝΤΟΝ. Ένταυθα: Προσεχώς θα δημοσιεύση τό «Πάνθεον» και τις αγαπητές σας βεντέτες του Κινηματογράφου.

ΖΑΝΕΤ Α. Πύργος: Πολύ ευχαρίστως, θα φροντίσω. Σας παρακαλώ στέλνετε τό αντίτιμο Δρ. 70.

ΚΑΡΛΟΤΤΑ ΖΗΝ. Ίωάννινα: Πολύ σωστά, δεν μπορεί όμως να γίνη. Τό άπαγορευόον όρισμένες κοινωνικές άντιλήψεις που δεν μπορούμε να τις ξεπεράσωμε.

Δ. Κ. Α. Βόλος: Ποιήματα σας πολύ όραία, τα έδωσα στον Αρχισυνάκτη. Φιγουρίνια σας συνιστώ τη Βογκ και τη Φέμινα, κοστίζουν από 50 δρ. τό καθένα. Έλπίζω τα λόγια σας να τα πραγματοποιήσετε κ' έτσι θα είσθε ευχαριστημένη άπολύτως.

ΚΑΡΑΙΑΝ ΥΠΟ ΠΕΤΡΑΝ Θήβαι: Ευχαριστώ για τα λόγια σας, είναι όραία, καλά, εγγενικά. Αλλά... γιατί αυτή ή μανία του στίχου; Ένα όλόκληρο γράμμα, γραμμένο σε στίχους.

Έσολαβώστε την καρδιά σας από την πέτρα, κ' ελευθερή άφήστε τη ζωή σας να ποτισθώ όχι πια από μελάγχολα όνειρα, άλλα από τις πιο δροσερές και ύγιεινες σκέψεις.

ΣΟΦ. ΣΟΦ. Τρίπολις: Ευχαρίστως θα σας συστήσω. Στείλτε μου τη φωτογραφία σας Ποιός ξέρη!

ΑΛΟΥΡΑ

Τὰ χέρια, ὅπως εἶχαμε δεῖ καὶ σὲ προηγούμενα φύλλα, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐμφανίσιμα σημεῖα τῆς ὁμορφίας καὶ τῆς γυναικείας. Ὑπάρχουν τόσες καὶ τόσες περιπτώσεις πού πρέπει νὰ περιποιηώμαστε τὰ χέρια μας.

Παραθέτω μερικὲς συνταγὲς πού μποροῦν νὰ μεταχειρισθοῦν οἱ ἀναιμώστες τοῦ «Πανθέου». Μία ὑπέροχη κρέμα γιὰ τὰ χέρια εἶναι ἡ Κρέμα τῆς Ἰριδὸς ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ:

1 Kgs amandes douces 250 gr. farine de riz
100 gr. iris de florence 100 » savon blanc
30 σταγόνες eau de cologne

Τ' ἀνακατέψετε καὶ τὰ τρίβετε καλὰ νὰ γίνουν ὅλα σκόνη. Ἐπειτα προσθέτετε 100 γραμμ. βαζελίνα τὴν ὁποία ἀνακατεύετε μὲ τὰ ἄνω κι' εἶσι ἔχετε μιά ὑπέροχη κρέμα γιὰ τὰ χέρια.

Κάθε βράδυ πρὶν πέσετε νὰ κοιμηθῆτε μπορεῖτε νὰ μεταχειρισθῆτε τὴν ἀκόλουθη ἀλοιφή διακοσμητικὴ γιὰ τὰ χέρια.

Δηλαδή κάνετε μιά ἐπίχρηση ὡς εἶδος γάντι.

4 κροκοὺς αἰγῶν 20 γραμμ. ἀμυγδαλόλαδο
20 γραμμ. ροδόσταμο 2 γραμμ. μπενζουάν

Τὰ χτυπάτε καλὰ ὅλα μαζί καὶ ἀλοιφεῖτε τὰ δύο χέρια μέχρι τὸν καρπὸ.

Γιὰ ν' ἀσπρίσουν τὰ χέρια σας σὰς συμβουλεύω νὰ μεταχειρισθῆτε τὴν κάτωθι ἐπάλληλην κάθε βράδυ:

40 gr. lanoline pure 20 » eau de roses
5 » liqueur labarraque 1 » ess. géranium

ΣΤ. ΔΕΡ. ΧΙΟΣ. — Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια τόσο γιὰ τὸ περιοδικό μας ὅσο καὶ γιὰ μὲνα. Ἐλπίζω νὰ ἔχωμε ὄχι μόνο τὴν προσωπικὴ ὑποστήριξή σας ἀλλὰ καὶ τὸν γνωστὸν καὶ φίλων. Τὸ χροῖδι κάθε τὸν μὲν λίγο δεῦξεν νὰ ξανθῇ καὶ μὲ μιά ἐλαφρόπετρα ἐλαφρὰ νὰ τρίβεται γιὰ νὰ ἐξαφανίζεται. Γιὰ τὶς βλεφαρίδες παραγγεῖλετε στὸ φαρμακοποιό σας.

50 gr. vaseline
25 » huil de ricin
25 » rhum
2 » extrait quinquina

Γιὰ τὶς ρυτίδες νὰ πλένεστε μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ νὰ βουτᾶτε τὴν ἀκρὴ τῆς πετσέτας σὲ κρύο νὰ κυτπάτε καλὰ τὸ πρόσωπό. Τὴν στιγμή πού βάζετε τὴν κρέμα κάνετε ταυτοχρόνως ἕνα ἐλαφρὸ μασάζ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, εὐθὺ καὶ περιστροφικῶς, ἀπαλά. Τέλος 4—5 φορές τὴν ἡμέρα νὰ ξαπλώνετε γιὰ 5 λεπτά, καὶ νὰ κλεινέτε τὰ μάτια.

Ἡ μέθοδος exuber, εἶναι καλὴ ἀλλὰ τὸ «μυόν» χρησιμεύει μονάχα γιὰ τὴν ἀποστολὴ ἐνὸς βιβλίου ρελιάμας. Πάντως ζητεῖστε στὴ Mme Helène Duroy, 11, Rue Miromesnil, Paris 8e πόσα κοστίζει. Γράψτε τῆς καὶ τὶς ἐξῆς πληροφορίες: Χρονικὸ διάστημα γάμου, ἀπὸ πότε, μέτρος περιφερείας ἀπὸ τὴ βάση του. Γράψτε μου σὲ κανένα μῆνα. Καὶ συστήστε στὶς φίλες σας νὰ μὲ συμβουλευθῶνται ἐλεύθερα.

PONEMENH KAPLIA, Χαρακοπιό: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Συστήνετε τὸ «Πάνθεο» πού σὰς ἐξυπηρετεῖ. Μεταχειρισθῆτε λοιπὸν τὴν κάτωθι συνταγή, τὴν ὁποία παραγγέλλετε στὸ φαρμακοποιό νὰ σὰς τὴ φτιάξουν:

10 gr. borate de soude
0,50 » bichlorure de mercure
30 » alcool de lavande
120 » νερὸ

Βάζετε πρῶτ' αἰ μὲν καὶ βράδυ.

Μὴν ἐκτίθεσθε στὸν ἥλιο, καὶ πάντοτε νὰ μεταχειρίζεστε βελάνι ἢ παρασόλι.

Ὅσο γιὰ κρέμα δοκιμάστε ἕνα βαζάκι Lily of the Valley καὶ θὰ δῆτε μέσα σ' ἕνα μῆνα τὴν ἀφέλειά της. Ζητεῖστε καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια εἰδικὴ ποντήρα.

MONIKA, Κιλκίς: Εὐχαριστῶ τόσο

ΓΙΑ ΣΑΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ

θὰ τὰ ὠφελήση εἶναι:

100 gr pommade de concombre 10 gr. oxyde de zinc
Ἐχετε ὥραια χέρια πού κοκκινίζουν διαρκῶς; Νὰ τὰ πλένετε πάντοτε μὲ γλυκὸ νερὸ, μὲ σαποῦνι ἀπὸ ἐλαιόλαδο. Ἐπειτα παίρνετε γλυκερίνα καὶ χυμὸ λεμονιοῦ ἴσα μέρη, τ' ἀνακατεύετε καλὰ καὶ ἀλείφετε τὰ χέρια σας.

Ἐπίσης παρασκευάζετε τὸ κάτωθι:

Λεμόνι καὶ γλυκερίνα ἴσα μέρη. Ἐχετε καλαμποκάλευρο καὶ ρίχνετε λίγο, λίγο ἀνακατεύοντας ὡς πού νὰ σχηματίσῃ ἕνα πολτό. Τὸ βάζετε σ' ἕνα βαζάκι καὶ τὸ ἔχετε μαζί μὲ ὅλα τὰ καλλυντικά σας πάνω στὸ τραπέζι τῆς τουαλέτας σας. Καὶ τὸ μεταχειρίζεστε τρίβοντας τὰ χέρια ὅσο μπορεῖτε συχνότερα. Δηλαδή, ἀφοῦ πλύνετε καλὰ τὰ χέρια μὲ γλυκὸ νερὸ καὶ σαποῦνι ἐλαιολάδου, τ' ἀλείφετε μ' αὐτὸν τὸν πολτό, τὰ τρίβετε, ἔπειτα τὰ καθαρίζετε πάλι μὲ τὰ δάχτυλα καὶ σκουπίζετε μὲ ἕνα μαλακὸ πανί.

Σαποῦνι λευκαντικὸ τῶν χειρῶν μπορεῖτε νὰ φτιάσετε μόνες σας: Ἐνὰ ποτήρι τοῦ νεροῦ κολώνια, ἕνα ποτήρι χυμὸ λεμονιοῦ. Τρίβετε μέσα δύο κομμάτια σαποῦνι ἀπὸ ἐλαιόλαδο, τ' ἀνακατεύετε καλὰ καὶ τ' ἀφίνετε νὰ πήξῃ.

fleurs de camomille 6 gr
ecorces d' oranges
amères 10 »

sous carbonate de potasse 15 »

Καὶ νὰ πέρνετε ἕνα κουταλάκι τοῦ καφέ σὲ μισὸ ποτήρι νερὸ σὲ κάθε φάι σας.

Ἐπίσης κάθε πρῶτ' ἕνα κουταλάκι τοῦ καφέ χοντρὸ ἁλάτι σ' ἕνα ποτήρι κρύο νερὸ. Τὸ λύνετε καὶ τρίβετε καλὰ μ' αὐτὸ τὸ ὑγρὸ πρόσωπό σας.

Ἡ συνταγὴ πού μοῦ σημειώνετε εἶναι καλὴ, μεταχειρισθῆτε τὴν.

ΦΟΥΛΑ Κ. Κ. Ἐλευθεροῦπολις: Δόσ' τε στὸ φαρμακοποιό σας νὰ σὰς φτιάξουν τὴν ἀκόλουθη συνταγή:

10 gr. borate de soude
0,50 » bichlorure de mercure
30 » alcool de lavande
120 » νερὸ

Μ' ἕνα μπαμπάκι τρίβετε τὸ πρόσωπό πρῶτ', βράδυ. Ἀποφεύγετε τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἀέρα. Ἄν τὰ σκασιμάτα ἐξακολουθοῦν γράφτε μου νὰ σὰς δώσω μιά ἄλλη συνταγή. Καν Ι. Μ. Καβάλλα: Στείλτε μου τὰ μέτρα περιφερείας, ἐπίσης ἀπὸ τὴ βάση μέχρι τὴ μύτη νὰ σὰς στείλω τὸ χροῖδι.

Σὰς ἀποτρέπω νὰ δοκιμάσετε μόνι σας τὴ μεταλλαγή τοῦ χροῦματος. Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος καὶ αὐτὸς ὅταν γίνῃ ἀπὸ εἰδικὸ τεχνίτη.

IPMA, Ἐνταῦθα: Μέχρις ὅτου βγοῦν τὰ ροδάκια δόσ' τε στὸ φαρμακοποιό νὰ σὰς φτιάξουν:

200 gr. eau de roses
50 » lait d' amande
4 » sulfate d' alumine

Περνάτε πρῶτ' αἰ βράδυ μ' ἕνα μπαμπάκι. Τὶς κομπρέσες πρῶτ' αἰ βράδυ. Ἐπειτα 4—5 φορές τὴν ἡμέρα νὰ ξαπλώνετε γιὰ 5—10 λεπτά καὶ νὰ κλεινέτε τὰ μάτια.

ΕΡΙΕΤΤΑ Χ...: Ἄν σὰς συνέβαινε τὸ ἀντίθετο, πρόσωπο μὲ λαϊμό, καὶ ἔντονον. Δυστυχῶς τώρα δὲν γίνεταί. Δόσ' τε ὅμως νὰ σὰς φτιάξουν.

30 gr. alcool camphré
15 » teinture benjoin
60 » eau de cologne

Καὶ μ' ἕνα μπαμπάκι ἀλείφετε τὸ λαϊμὸ πρῶτ' αἰ βράδυ γιὰ ἕνα μῆνα.

Η ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι

Βράδυ

ΠΕΜΠΤΗ

Ἀρνὶ ἀρακά
Τυρί—Φρούτα

Αὐγὰ ποσὲ
Πατάτες τηγανιτὲς
Κομπόστα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Ἀγκινάροκουκκία
Ἐλῆς—Φρούτα

Χορτόσουπα—χαλβας
Ἐλῆς—Φρούτα

ΣΑΒΒΑΤΟ

Ψάρι πανέ
Πατάτες βραστὲς
Φρούτα

Μακαρόνια—μιτζιθρα
Τυρί—Κομπόστα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Κοτόπουλο φρικασέ
Κασέρι. Πάστα—Φλώρα
Φρούτα

Μπριζόλες χοιρινὲς
Λάχανο σαλάτα
Γλυκὸ

ΔΕΥΤΕΡΑ

Σπανακόπηττα
Λακέρδα—Ἐλῆς
Φρούτα

Λαχανόσουπα
Γιαούρτι—Φρούτα

ΤΡΙΤΗ

Ἐντόσθια σχάρας
Πατάτες τηγαν.—Τυρί

Πιλάφι βούτυρο
Τυρί—Κομπόστα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Γίγαντες γιαχνί—Ἐλῆς
Σκουμπρί—Φρούτα

Γόπες σχάρας
Χόρτα ραδικία

ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ: ΤΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ

Λέγουν ὅτι τὰ ἐπισκεπτήρια ἦσαν ἐν χορῇ σὲ τὴν Κίνα πρὸ χιλιῶν ἐτῶν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι διεδόθησαν στὸν κόσμον ἀπὸ τὸν 18ον αἰῶνα. Τὰ λιθογραφημένα ἐπισκεπτήρια, προτιμῶνται ἀπὸ τὰ τυπωμένα. Ὅταν πᾶμε νὰ κάνουμε μιά ἐπίσκεψη καὶ δὲν βρίσκουμε τὸ πρόσωπο πού θέλουμε, ἀφίνομε τὸ ἐπισκεπτήριό μας. Ἐπισκεπτήριον ἀφίνομε ἀκόμα καὶ τὶς ἐπίσημες ἐορτές, (Πρωτοχρονιά, Χριστούγεννα, Πάσχα, ὀνομαστικὲς ἐορτές κ.τ.λ.) ἔστω καὶ ἂν ἡ οἰκοδόμοινα βρίσκεται τὸ σπίτι της. Δηλαδή αὐτὲς τὶς ἡμέρες δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ρωτήσωμε ἐάν ἡ οἰκοδόμοινα εἶναι σπίτι της ἢ ἂν δέχεται ἐπισκέψεις ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἀφίνομε στὸ θυρωρὸ ἢ τὴν ὑπηρετρία τὸ ἐπισκεπτήριό μας, ἔστω κι' ἂν ἔχομε ὅτι ἡ οἰκοδόμοινα βρίσκεται ἐκεῖ. Ἐκτὸς δὲν ἀφίνομε ἐπὶ ὀνόματι ἐορτῆς ὅποτε — ἂν θέλωμε — μπαίνομε νὰ συγγαροῦμε αὐτοπροσώπως. Τὸ ἐπισκεπτήριό μας ἀφίνομε ἐπίσης ὅταν θέλωμε λόγῳ

πένθους νὰ συλλυπηθῶμε μιά οἰκογένεια ἢ ἕνα φίλο. Ἐπειδὴ δὲ οἱ πένθοντες δὲν ἀνταποδίδουν ἐπισκέψεις στὴν πρώτη περίοδο τοῦ πένθους τῶν, πάλι μὲ πένθημα ἐπισκεπτήρια ἢ τυπωμένα εὐχαριστήρια πού στέλλουν ταχυδρομικῶς, εὐχαριστοῦν τοὺς συμμετασχόντας τοῦ πένθους τῶν. Ὅταν πᾶμε νὰ ἐπισκεφθῶμε ἐκτάκτως κύριον ἢ κυρίαν, σπῖτι ἢ στὸ γραφεῖο του, δίνουμε στὴν ὑπηρετρία νὰ τοῦ πᾶν τὴν κάρτα μας. Τὴν ἐπομένη γυνάμτος ἢ δειπνῶν, στὸ ὅποιο μᾶς ἐκάλεσαν ἀφίνομε τὴν κάρτα μας. Ἄν στείλωμε καὶ ἀνδρὶ, πάλι θὰ βάλλωμε τὴν κάρτα μας, ὅπως καὶ στὰ φροντὰν, γλυκίσματα καὶ κάθε δῶρο πού θὰ στείλωμε σὲ φίλιν οἰκογένεια. Ὅταν πρόκειται νὰ ταξιδέψωμε, ἀφίνομε στὶς φίλικές μας οἰκογένειες τὴν κάρτα μας πού σὲ μιά ἀπὸ τὶς κάτω γωνίες ἐπικράτησε νὰ γράφεται P. P. C. (ἀποχαιρετῶ). Ὅταν λάβωμε τέτοια κάρτα καλὸν εἶναι νὰ στείλωμε τὴ δική μας γράφοντας «καλὴν ἐπά-

τὸ λεμόνι, λίγο ζουμί ἀπὸ τὸ φαγητὸ καὶ ἂν θέλωμε καὶ λίγο βούτυρο. Ἐπειτα ρίχνουμε τὸ μῆγμα στὴν κατσαρόλα τὴν κουνάμε λίγο ἐπάνω στὴ φωτιά καὶ κατόπιν σερίβουμε τὸ φάι ὡς ἐξῆς: Βγάζουμε τὰ κομμάτια μ' ἕνα πηροῦνι καὶ τὰ βάζουμε κανονικὰ σὲ μιά πιατέλλα καὶ ἐπάνω τοὺς ρίχνουμε τὴ σάλτσα τους.

ΠΑΣΤΑ ΦΛΩΡΑ. — Πέρνομε 80 δράμα ἀλεύρι, 45 δράμα φρέσκο βούτυρο, 20 δράμα ζάχαρη, 75—80 δράμα μαρμελάδα, μισὸ ποτηράκι κονιάκ καὶ λίγη ξυμένη φλούδα πορτοκαλλιοῦ ἢ λεμονιοῦ. Βάζουμε σ' ἕνα πλαστήρι τὸ ἀλεύρι, κάνουμε στὴ μέση του ἕνα λάκκο καὶ ρίχνουμε τὸ βούτυρο, τὴ ζάχαρη, τὸ κονιάκ καὶ τὴν ξυμένη φλούδα. Τότε ἀρχίζουμε νὰ δουλεύωμε πρῶτα τὸ βούτυρο μὲ τὴ ζάχαρη, προσθέτοντες σ' αὐτὰ καὶ τὸ ἀλεύρι. Ὅταν ὅλα γίνουν μιά μάζα ἐξακολουθοῦμε νὰ τὴ δουλεύωμε ἐπὶ 5 λεπτά νὰ γίνῃ πιὸ μαλακὴ. Πέρνομε τότε ἕνα σανίδι, τὸ ἀλευρώνομε, βάζουμε ἐπάνω τὴ μάζα καὶ τὴν ἀνοίγομε μὲ τὸ παστέζιλο ὥστε νάχη πάχος ἕναν πόντο. Τότε ἀναποδογυρίζουμε ἐπάνω τῆς ἕνα ριχὸ ταψάκι, τὸ πιέζουμε κι' εἶσι τὴν κάνουμε στρογγυλή. Τότε βάζουμε ἐπάνω τὴ μαρμελάδα καὶ τὴν ἀπλώνουμε, ἀλλὰ νὰ μὴ φθάσῃ ἐως τὴν ἀκρὴ. Μὲ τὰ κομμάτια ποῦ μείναν ἀπὸ τὸ κόψιμο μὲ τὸ ταψάκι, φιάχνουμε λουρίδες καὶ τὶς βάζουμε ἐπάνω στὴ μαρμελάδα σταυρωτά. Τὸ βάζουμε σ' ἕνα ταψὶ καὶ τὸ ψήνομε σὲ μέτριο φούρνο 25—30 λεπτά τῆς ὥρας. Ὅταν βγῇ τὴν κουσκίζουμε μὲ ζάχαρη καὶ τὴν κόβομε.

ΛΑΧΑΝΟ ΣΟΥΠΙΑ. — Πέρνομε 200 δράμα λάχανο, τὴν καρδιά, 3 ὀκάδες νερὸ, 5 κουταλιὲς φιλοκομμένο κρεμμύδι, 5 κουταλιὲς βούτυρο, μαϊντανό, ἀνιθο, ἀλατοπίπερο καὶ λίγα κροῦτόν (μικρὰ τηγανισμένα ψωμάκια). Ἀφοῦ καθαρίσουμε τὸ λάχανο ἀπὸ τὰ ἔξω φύλλα του, τὸ κόβομε σὲ δυὸ μέρη ἢ καὶ τὸ περνοῦμε ἀπὸ τὴ μηχανή, ἢ τὸ τεμαχίζουμε μὲ τὸ μαχαίρι. Ἐν τῷ μεταξύ καθαρίζουμε τὸ κρεμμύδι μὲ τὸ βούτυρο μέσα σὲ μιά κατσαρόλα, ἔως ὅτου πάρῃ ἕνα βαθὺ καστονὶ χροῖμα, ὁπότε ρίχνουμε μέσα τὸ νερὸ νὰ πάρῃ βράση. Τότε ρίχνουμε στὴν κατσαρόλα καὶ τὸ λάχανο (πολλοὶ τὸ ξεματίζουν πρὶν τὸ ρίξουν μέσα) τὸ μαϊντανό, τὸ ἀνιθο, καὶ τὸ ἀλατοπίπερο. Σκεπάζουμε τὴν κατσαρόλα καὶ ἀφίνομε νὰ βράσουν καλὰ, ἔως ὅτου μισολυθῇ τὸ λάχανο. Σερίβουμε τὴ σούπα σὲ πιάτα ρίχνοντας καὶ κροῦτόν.

νοδον» Ὅταν γυρίσωμε ἀπὸ τὸ ταξίδι, ἐπισκεπτόμεθα πάλι τοὺς φίλους μας, ἢ ἀφίνομε τὸ ἐπισκεπτήριό μας. Οἱ ἄνδρες γράφουν ἂν θέλουν στὰ ἐπισκεπτήριά τους τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν διεύθυνσή τους. Οἱ κυρίες μόνον τὸ ὄνομά τους, τοῦ ἀνδρὸς τους καὶ τὸ ἐπίθετό τους ἢ μόνον τοῦ ἀνδρὸς τους, ἀλλὰ τότε βάζουν ἐμπρός τὴν λέξη Κυρία. Δηλαδή «Κυρία Νίκου Κοντάκη» ἢ «Κυρία Νίκου Κοντάκη». Διεύθυνση δὲν βάζουν. Ἀνχορεασθῇ νὰ εἰδοποιήσῃ γιὰ τὴν διεύθυνσή της, τὴν γράφει μὲ τὸ μολύβι ὅταν τὸ ἀφίνη. Μπορεῖ ὅμως νὰ εἶναι τυπωμένη ἢ ἡμέρα πού δέχεται. Ἦτοι στὴν κάτω γωνία τοῦ ἐπισκεπτήριου νὰ λήθῃ μόνον «Τὴν 1ην καὶ 4ην Δευτέραν» χωρὶς τὶς λέξεις «ἐκάστον μὴνός». Οἱ δεσποινίδες δὲν ἔχουν ἐπισκεπτήρια, ἐκτὸς ἂν εἶναι μεγάλης ὁποσδήποτε ἡλικίας (30 ἐτῶν) ἢ καλλιτέχνιδες, ἢ ἐργάζονται. Ὅταν πᾶνε μὲ τοὺς γονεῖς τους, προσθέτουν στὴν κάρτα «μετὰ τῆς θυγατρὸς» των.

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡ- ΟΠΟΥ Ο ΛΟΥΠΕΝ

Κατά τις τρεις το πρωί, υπήρχαν ακόμη μισή ντουζίνα άμαξες μπροστά σ' ένα από τα μικρά γραφικά μέγαλα της μιάς και μοναδικής πλευράς του βουλευσίου Μπερτιέ. Η πόρτα αυτού του μεγάρου άνοιξε. Βγήκε μιά ομάδα προσκεκλημένων, άνδρες και γυναίκες. Τέσσερες άμαξες έφυγαν και στη λεωφόρο έμειναν δύο μόνον κύριοι, που χώρισαν στη γωνιά της οδού Κουρσέλ, όπου κατοικούσε ο Ένας. Ο άλλος απέφασε να γυρίσει με τα πόδια έως την Πύλη Μαγιό. Πέρασε λοιπόν τη λεωφόρο Βιλλιέρ και έξακολούθησε το δρόμο του από το πεζοδρόμιο που είναι άπέναντι από τα όχυράματα.

Κατά την όμορφη έκλεινη χειμωνιάτικη νύχτα, την καθαρή και ψυχρή, ή πεζοπορία ήταν ευχάριστη. Άλλά ύστερα από λίγες στιγμές έδοκίμασε τη δυσάρεστη έντύπωση ότι τον παρακολουθούσαν. Γύρισε και κύτταξε πίσω του· είδε μιά σκιά ανθρώπου να γλιστράει μέσα στα δένδρα. Δεν ήταν καθόλου δειλός έν τούτοις έτάχυνε το βήμα για να φθάσει όσο το δυνατόν γρηγορώτερα στο τελωνείο των Τέρν. Άλλά ο άγνωστος άρχισε να τρέχει. Άρκετά ανήσυχος τώρα, έκρινε φρονιμώτερο να σταθί, να βγάλη το πιστόλι του και να χτυπηθί μαζί του, αλλά δεν έπρόφασε να το κάνει. Ο άγνωστος έπήδησε έπάνω του, και εκεί, στο έρημο βουλευσίο οι δύο άνδρες συνεπλάκησαν. Αυτός μειονεκτούσε. Άρχισε να φωνάζει βοήθεια, έκανε άπεγνωσμένη αντίσταση και τέλος άναποδογυρίσθη άπάνω εις ένα σωρό χαλίκια· ο λαιμός του έσφίχθη. Ένα μαντήλι έχώθη στο στόμα του. Τα μάτια του έκλεισαν, τ' αυτιά του έβούιζαν και έπεφτε εις άναισθησία, όταν έξαφνα ή πίεσις έλαττώθη και ο άνθρωπος που τον έπνιγε με το βάρος του σώματός του έσηκώθη ν' άμυνθί και αυτός τώρα έναντίον μιάς άπροόπτου επιθέσεως.

Μιά μαστουινιά στη γροθιά, μιά κλωτσιά στον αστράγαλο. Ο άγνωστος άφισε γρυλλισμούς πόνου και τόβαλε στα πόδια κουτσαίνοντας και βλασφημώντας. Χωρίς να καταδεχθί να τον καταδιώξη, ο νεοπαρουσιασθείς έσκυψε και ρώτησε.

— Πληγωθήκατε, κύριε;

Δέν είχε πληγωθί, αλλά ήταν φοβερά πονεμένος κι' άνίκανος να σταθί όρθιος. Ευτυχώς, ένας από τους υπαλλήλους του τελωνείου, άκουσε τις φωνές κι' έπλησίασε. Έκάλεσαν μιά άμαξα ο κτυπηθείς άνέβη, ο σωτήρας του έκάθησε δίπλα του και τον έπνιγε έως το μέγαρό του, στη λεωφόρο της Μεγάλης Στρατιάς. Μπροστά στην πόρτα του άρχισε να του έκφράζει τις ευχαριστίες και την ευγνωμοσύνη του.

— Σας χρωστάω τη ζωή μου κύριε! του έπρόσθεσε. Δεν θέλω να τρομάξω αυτή τη στιγμή την κυρία μου, αλλά θέλω να σας έκφράσω κι' αυτή γρήγορα την ευγνωμοσύνη της.

Τον παρακάλεσε να πής να δειπνήσουν μαζί και του είπε το όνομά του: Λουδοβίκος Έμβυρ.

— Άρσέν Λουπέν! είπεν ο άλλος.

Ο Άρσέν Λουπέν, δέν είχε ακόμη τη μεγάλη έκλεινη φήμη που απέκτησε από την υπόθεση Καχόρν, τη δραπετευσή του από τις σωφρονιστικές φυλακές και τις τόσες άλλες πολύκροτες επιχειρήσεις του. Μάλιστα ούτε καίλεγαν Έρσέν Λουπέν. Το όνομα αυτό, στο όποιο το μέλλον έπεφύλασσε τόση λαμπρότητα, έφευρέθηκε ειδικώς για κείνη την περίσταση, στην όποια και πήρε το βάπτισμα του πυρός. Ήταν έφωδιασμένος με όλα τα καταπληκτικά του προτερήματα, όχι όμως και με τη δόξα του, Για αυτό αισθάνθηκε φρικίαση χαράς όταν έξύπνησε και θυμήθηκε την πρόσκληση του Έμβυρ. Επί τέλους έφθανε στο σκοπό του. Τι μεγαλοπρεπής μεζές για όρεξη σάν τη δίκη του, τα έκαταμύρια του Έμβυρ.

Φόρεσε ειδική του αλέττα: ρεντικότητα ξεφτυσμένη, πανταλόνι λυωμένο, καπέλλο μεταξωτό μισοσκούρηνισμένο, μανικέτια και κολλάρο ξεφτυσμένα, όλα έντελώς καθαρά, αλλά και πούδειχναν δυστυχία. Αντί γραβάτας μιά κορδέλλα μαύρη και καρφωμένη με μιά καρφίτσα που είχε αντί για μαργαριτάρι καρύδι! Έτσι μασκαρεμένος, κατέβη από το δωμάτιο που κρατούσε, στο τρίτο πάτωμα, στη Μονμάρτη, κι' έπροχώρησε προς τα βουλευάρτα. Έ-

κάθησε κοντά σε μιά κυρία, αλλά μόλις έκείνη σηκώθη, πήρε τη θέση της ένας που τον παρακολουθούσε και που καθότανε κι' αυτός στο τρίτο πάτωμα. Ύστερα από μιά στιγμή, ο άνθρωπος αυτός ρώτησε.

— Έ, λοιπόν, άφεντικό; Έγινε τίποτα.

— Πηγαίνω να φάω εκεί! Τι διάβολο. Νόμιζες πως θα χανά άδικα τον καιρό μας; Έσωσα τον κ. Έμβυρ από τον βέβαιο θάνατο που του έτοιμάζες, κι' αυτός ευγνωμών με έκάλεσε να φάμε μαζί.

— Ωστε δέν παραπονείσαι;

— Διάβολε! Άν έμχανεύθηκα τη μικρή επίθεση της νύχτας αυτής, αν βρέθηκα στις τρεις το πρωί στο όχυράματα για να σου δώσω μιά μαστουινιά στο χέρι και μιά κλωτσιά στον αστράγαλο, με κίνδυνο να βλάψω το μοναδικό μου φίλο, δέν τόκανα βέβαια για να παραιτηθώ τώρα από το κέρδος όλης αυτής της μηχανής.

— Άλλά έκείνα που λένε για την περιουσία του...

— Άφησέ τους να λένε. Είναι τώρα έξη μήνες που παρακολουθώ την υπόθεση, έξη μήνες που μαζεύω πληροφορίες, μελετάω, άπλώνω τα δίχτυα μου, άνακρίνω τους υπηρέτες, τους δανειστές και τους διαφόρους παληανθρώπους, έξη μήνες που ζω μέσα στη σκιά του άνδρου γόνιμου. Κατά συνέπεια, ξέρω που βρίσκομαι. Είτε ή περιουσία προέρχεται από το γέρο-Μπραύφορντ, όπως αυτοί λένε, ή από άλλη πηγή, έγώ βεβαιώνω ότι υπάρχει. Και άφου υπάρχει είναι δική μου.

— Λαχτάρα μου! Έκατό έκατομμύρια;

— Άς τα υποθέσουμε δέκα ή και πέντε αν έπιμένει. Υπάρχουν χονδρά πακέτα μετοχές μέσα στην κάσα. Ο διάβολος να σκάση θάρρη ή ήμέρα που θα βάλω στο χέρι μου το κλειδί.

Το τράμ έσταμάτησε στην πλατεία του Άστέρος. Ύστερα από πέντε λεπτά ο Άρσέν Λουπέν ανέβαινε την μεγαλοπρεπή σκάλα του μεγάρου Έρβέρ, κι' αυτός τον πα-

ΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ ΤΗΝ ΠΑΘΑΙΝΕΙ

ρουσία, ε στην κυρία Γερβασία, μιά μικροκαμωμένη και φλύαρη κυρία που τούκανε θαυμασία υποδοχή. Συμπεριεφέρθησαν στο «σωτήρα τους» σαν σε πολύ παλιό φίλο. Μετά ο φαί έπήραν θάρρος και άρχισαν τις έξομολογήσεις. Ο Λουπέν διηγήθηκε το βίο το δικό του και του πατέρα του —ένός άκεραίου υπαλλήλου— τις στερήσεις της παιδικής του ήλικίας και τις τωρινές στενωχόριες του. Η Γερβασία του διηγήθη τη ζωή της, τις αγαθοεργίες του γέρο Μπ. άφφορντ, τα έκατο έκατομμύρια που άναγκληρονομήσει τις δυσκολίες που υπήρχαν έως ότου να τα πάρουν, τα δίνει που άναγκάσθηκαν να κάνουν με ύπερογκους τόκους τους άτελείωτους καυγάδες με τους άνεπιούς του Μπραύφορντ, τις αντιδράσεις, τις μεσεγγυήσεις, όλα τέλος πάντων πέρα για πέρα!

Σκεφθήτε κύριε Λουπέν, οι τίτλοι είναι εκεί στο πλάι, στο γραφείο του άνδρός μου, κι' αν βγάλουμε ένα μονάχα κουπόι, τα χάνουμε όλα. Είν' εκεί στη βιβλιοθήκη τα έγγραφα και στην κάσα οι μετοχές και δέν μπορούμε να τις πειράξουμε.

Έλαφρό ρίγος συντάραξε τον κύριο Λουπέν, στη σκέψη ότι όλα αυτά ήσαν τόσο κοντά του. Η φωνή του έτρεμε ο λάρυγγάς του ξεράθηκε. Σχέσεις όμως που άρχισαν έτσι, δέν μπορούσαν να μήν καταλήξουν σε δεσμούς πολύ στενούς. Τόν έρώτησαν με κάθε λεπτότητα κι' έκείνος ωμολόγησε την δυστυχία και τις στερήσεις του. Άμέσως το αγαπημένο παιδί ώνομάσθη γραμματέας το άνδρου γόνιμου με μισθό έκατον πενήντα φράγκα τον μήνα. Θα έξακολουθούσε να κάθεται εκεί που καθότανε, αλλά κάθε πρωί θα πήγαινε να του έλεγαν τι εργασία θάκανε. Και για μεγαλύτερη εύκολία του παραχώρησαν γραφείο ένα από τα δωμάτια του δευτέρου πατώματος. Έκείνος διάλεξε το δωμάτιο. Και με ποιά θαυμασία τύχη βρέθηκε το γραφείο του έπάνω από το γραφείο του Λουδοβίκου.

Ο Άρσέν Λουπέν δέν άργησε να έννοήση ότι ή θέση του ως γραμματέας έμοιαζε σάν θέση άργομίσθου. Σε διάστη-

μα δύο μηνών, μόλις τέσσερες έπιστολές του τυχαν να κοπιάρη και μιά μοναχή φορά να τον φωνάξουν στο γραφείο του κυρίου του· έτσι, μιά μοναχή φορά μπόρεσε να έξετάση το χρηματοκιβώτιο. Ένώ στη βιβλιοθήκη μπήκε πολλές φορές, μαζί με τη Γερβασία, στην όποια άρεσε ιδιαίτερώς να της βρίσκη και να της δίνη να διαβάξη ώραία μυθιστορήματα. Στις κοσμικές δε συναθροίσεις που πήγαιναν, δέν τον έπερναν ποτέ. Για το τελευταίο όμως αυτό δέν παρεπνέθη καθόλου. Προτιμούσε να διατηρή άγνωστος τη μικρή του θέση, και δέν έχανε τον καιρό του. Έκανε μερικές λαθραίες έπισκέψεις στο γραφείο του Λουδοβίκου κι' έξέτασε την κάσα. Ήταν ένας πελώριος σκυθροπόδς όγκος χυτοσιδήρου και χάλυβος, και δέν μπορούσαν να του κάνουν τίποτα ούτε οι λίμες, ούτε τα τρυπάνια. Ο Λουπέν δέν ήταν πεισματάρης. Έσκέφθη ότι όπου δέν κάνει τίποτα ή δύναμη πρέπει να μεταχειριζώμαστε την πονηρία. Έλαβε λοιπόν τα μέτρα του και ύστερα από λεπτομερείς και επίμονους ύπολογισμούς, πέρασε από το πάτωμα ένα σωλήνα που κατέληγε στο πλαφόν του γραφείου, στο μεταξύ δύο κοσμημάτων της κορνίζας. Μ' αυτό το σωλήνα ήλπιζε ν' άκούη και να βλέπη.

Από τότε έζησε μπουρμήτα στο πάτωμα. Και πραγματικώς είδε πολλές φορές τους Έμβυρ να κουβεντιάζουν μπροστά στην κάσα, να φυλλομετρούν βιβλία, να κυττάζουν δικογραφίες. Όταν δε έστρεφαν διαδοχικώς τα τέσσερα κουμπιά, που άνοιγόκλειναν την κλειδαριά, προσπαθούσε να καταλάβη πόσες στροφές έκαναν για να έννοήση τον άριθμό με τον όποιον άνοιγε. Παρακολουθούσε τα κινήματά τους, παραμόνευε τα λόγια τους. Τι τόκαναν το κλειδί; Που τόκρυναν;

Μιά ήμέρα κατέβαινε βιαστικά, γιατί τους είχαν ιδεί ότι έβγαίναν από το γραφείο χωρίς να κλείσουν την κάσα. Και μπήκε άποφασιστικά. Έκείνοι όμως ξαναγύρισαν. Γύρεψε συνώμνη ότι έκανε λάθος στην πόρτα. Άλλά ή Γερβασία τον έπιασε από το χέρι, και τοίπε:

— Έμπάτε λοιπόν, κύριε Λουπέν. Μήπως εδώ δέν είσθε στο σπίτι σας; Θά μάς δώσετε μάλιστα μιά συμβουλή. Ποιους τίτλους πρέπει να πουλήσωμε; Του έξωτερικού δανείου ή της Ράντας;

Άνοιξε καλά την κάσα. Φάνηκαν μάλιστα οίμετοχές. Ο άνδρας της συνεβόλευε να μη πουλήσουν τίποτα, ρώτησε και τον Λουπέν ποια γνώμη είχε, αλλά έκείνος δέν είχε καμμία. Η Γερβασία έπηρεε ένα μάτσο τυχαίως. Ήταν τίτλοι 300 τών 1374 φράγκων. Ο Λουδοβίκος πήρε, στις μετοχές και το μεσημέρι γύρισε με 46 χιλιάδες φράγκα.

Ό,τι κι' αν έλεγε ή Γερβασία, ο Άρσέν Λουπέν δέν καταλάβαινε πως ήταν στο σπίτι του. Σε διάφορες ευκαιρίες έξακρίβωσε ότι οι υπηρέτες δέν ήξευραν το όνομά του. Τόν έλεγαν «κύριο». Και ο Λουδοβίκος έλεγε πάντοτε «θα είδοποιήσουμε τον κύριο». Γιατί τον ώνόμαζαν έτσι; Οι Έμβυρ τον είχαν παρουσιάσει για άνθρωπο ιδιόρρυθμού δέν ήθελε να την άνησυχούν και έσέβοντο την άπομόνωσή του, σάν να την είχε ζήτηση μόνος του αυτή την άπομόνωση! Κάποτε άκουσε την Γερβασία να λήη σε δύο κυρίες πως ήταν ένας άγριος. Έστει, έσκέφθη, είμαι ένας άγριος. Και γιατί να μήν είμαι;

Αδιαφορών για αυτά, εξακολουθούσε την έκτέλεση του σχεδίου του. Είχε σχηματίσει την πεποίθηση ότι δέν έπρεπε να ύπολογίζη καθόλου στην τύχη ούτε σε καμμία άνοησία της Γερβασίας, που δέν άφηνε το κλειδί της κάσσας και που υπέρδευε άμέσως τον άριθμό του. Έπομένως έπρεπε να έργασθί.

Ένα τυχαίο όμως γεγονός τον έκανε να βιασθί. Οι έφημερίδες άρχισαν μιά βίαιη επίθεση ένάντιον των Έμβυρ. Τους κατηγορούσαν ότι πουλούσαν τους τίτλους που έπρεπε να φυλάνε και άισχροκερδούσαν. Ο Λουπέν πα απολούθησε τις περιπέτειες του δράματος και τις άνησυχίες της οικογενείας, κι' έκατέλαβε ότι αν άργοΰσε περισσότερο θα τα έχανε όλα. Επί πέντε λοιπόν κατά συνεχεία ήμέρες, αντί να φεύγη στις έξη, όπως έσυνήθιζε, κλεινότανε στο γραφείο του. Νόμιζαν ότι έφυγε. Αυτός έκρυφάκουγε ξαπλωμένος στο πάτωμα και κατασκόπευε το

«Ὅπως ἦταν ξαπλωμένη ἔδειχνε ἓνα θαυμάσιο πόδι, μεγάλο μέρος κατάσπρου στήθους, πού φαινότανε μαρμάρινο κάτω ἀπὸ τὸ περισπῆθιό της πού ἐκόλλοιτο ἐλαφρὰ ἔδειχνε γοφὸς ὀλοστρόγγυλους πού προκαλοῦσαν θύελλα πόνων, λαιμὸ κύκνου, πού τὸν στολίζουν τὰ μεταξένια μαλλιά της. Γιατὶ νὰ μετακινήθῃ ἀπ' αὐτὴ τὴ στάση πού τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται πὼς ἦταν ἡ θεὰ τοῦ πόθου; Γιατὶ νὰ μὴν τὸν ἀφίση νὰ καμαρώσῃ τοὺς θησαυροὺς πού θὰ γλεντούσε σὲ λίγο;

— Δυστυχία μου! ἐπιθύρισε ἔντρομη ἡ νέα. Ποιὸς εἶσαι;

Ὁ Μπελούλ μὲ τὸ δύσμορφο πρόσωπο, ἐπροσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ γλυκά. Καὶ μὲ φωνὴ πού μάταια δοκίμασε νὰ τὴν κάνει χριδευτική, ἀπάντησε.

— Ὁ καπετάνιος τοῦ карабиού.
— Φοβᾶμαι! ἐπιθύρισε ἡ Ξάνθω, πού ἔνοιωσε στὸ σῶμά της ρίγος.

— Φοβᾶσαι; Καὶ γιατί φοβᾶσαι; καὶ ποιὸν φοβᾶσαι, ὅταν εἶσαι κοντὰ στὸν ἀφέντη τοῦ карабиού, πού εἶναι ὁ κυρίαρχος τῆς ζωῆς τοῦ καθενὸς ἐδῶ μέσα;

— Φοβᾶμαι! ἐψέλλισε καὶ πάλι μηχανικά ἐκείνη.
— Μιὰ μόνον, ἐσύ, ἀπὸ ὅλους ἐδῶ, δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσαι! Γιατὶ ἐγώ, μονάχα σὲ σένα δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ κάνω κακὸ. Κακὸ; Κάθε ἄλλο. Θέλω νὰ σὲ κάνω βασίλισσα.

Ἡ Ξάνθω, μ' ὅλο τὸ φόβου πού αἰσθανότανε, ἐπωφελήθηκε αὐτῶν του τῶν λόγων καὶ εἶπε.

— Μ' ἐπῆρες σκλάβά σου. Γιατὶ δὲν μ' ἀφίνης νὰ φύγω;

— Θὰ σὲ ἀφίσω μόλις φθάσω μετ' ἐπὶ τὴν στεριά. Μὰ θὰ σ' ἀφίσω μοναχὰ ἂν γίνης δική μου.

Περὶ σὺν τῷ τρομαγμένῳ ἡ νέα συμμαζεύθη καὶ σχεδὸν ἐκουλουριάσθη στὴ θέσῃ της. Μὲ τὴν ἴδια ἀναίδεια ὁ Μπελούλ ἐξακολούθησε.

— Εἶσαι ὁμορφὴ σαν τὶς νεραίδες τῆς θάλασσας. Τ' ἀφράτα σου κάλλη τὰ ποθῶ γιατί νὰ μὴ γινῶν δική μου; Τὰ μαρμαρένια σου στήθη μὲ κάνουν τρελὰ γιατί νὰ τὰ κρύβης; Μαντεύω πὺ ἔχεις κρυμμένους θησαυροὺς ἀνεχτίμητους γιατί νὰ μὴν τοὺς κάνω δικούς μου, ἀφοῦ σὲ ἀγαπῶ, καὶ σὲ ποθῶ; Σκλάβά μου εἶσαι! Στὸ χέρι μου εἶναι νὰ σὲ σκοτώσω καὶ νὰ σὲ ρίξω στὴ θάλασσα νὰ σὲ παραδώσω στὰς συντρόφους μου νὰ γλεντήσουν τὸ κορμί σου ἢ νὰ σὲ πουλήσω καὶ νὰ γίνης σκλάβά κάποιου πασοῦ. Γιατὶ αὐτὰ ὅμως, καὶ ὅχι δική μου;

Στηρίχθηκε στὸ ἓνα τοῦ γόνου, κοντὰ της.

— Σὲ λαχταράω! ἐξακολούθησε. Θὰ γίνης δική μου. Ἡ μὲ τὸ καλὸ ἢ μὲ τὸ ἄγριο, θὰ γίνης ἀγαπητική μου. Ἄν τὸ δεχθῇς μὲ τὴ θέλησή σου, ἂν στερηθῇς νὰ γλεντήσουμε τὴν ἀγάπη μας, θὰ σ' ἀφήσω ἐλεύθερη. Ἄν ὅχι...

Ἡ Ξάνθω, μιὰ ἀπονήρευτη καὶ ἄθῶα κοπέλλα, σχεδὸν δὲν ἄκουγε τί της ἔλεγε, τόσο πολὺ ἦταν ζαλισμένη.

— Τραβήξου! ἐτραύλισε ἐνῶ συμμαζεῦσαν στὴ θέσῃ της. Σὲ φοβᾶμαι, τραβήξου.

— Νὰ τραβηχθῶ; Δὲν θὰ γίνῃ! Κι' ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ καταλάβῃς τὸ συμφέρο σου μὲ τὸ καλὸ...

Πρὶν ἡ νέα προλάβῃ νὰ φυλαχθῇ, τὴν ἀγκάλιασε μὲ μιὰ γρήγορη κίνηση, τῆς ἔσχισε τὸ φόρεμα καὶ φάνηκαν γυμνά, τὰ κάτασπρα, τὰ τορνευτὰ, τὰ ὑπέροχα παρθενικά της στήθη, πού πλημμύρισαν τὸν Μπελούλ πόθους τρελλοῦ καὶ ἀσυγκράτητους. Πρὶν φωνάξῃ τῆς ἔφραξε τὸ στόμα μὲ τὴν πλατεῖα καὶ ὀξὼδη παλάμη του, κι' ἔπειτα τὴν ἐφίμωσε μ' ἓνα ρυπαρὸ μαντίλι.

Ἡ Ξάνθω τὴ στιγμὴ ἐκείνη τοῦ τρομεροῦ κινδύνου συνεκέντρωσε ὅλες της τίς δυνάμεις. Δὲν ἦταν τώρα ἡ ἐξασθενημένη καὶ ἀποκαμωμένη νέα. Ἀντίταξε τρομερὴ ἀντίσταση πού συνετρίφτηκε ὅμως μπροστὰ στὴ δύναμη

τοῦ ἀρχικουρσάρου. Ὁ Μπελούλ τὴν ἐπίασε, τὴν ἐκράτησέ ἀκίνητη μὲ τὸ ἓνα τοῦ χέρι, τῆς ἔσχισε μ' τὸ ἄλλο τὰ φορέματά της κι' ἀπεκάλυψε γυμνὸ τὸ ὀλόλευκο κορμί της, τὸ δύμορφο.

— Δική μου! ἐγρύλλισε ὁ ἄγριος πειρατής. Δική μου ναί, πεντάμορφή μου βασίλισσα.

Καὶ σὰν ἀγριεμένο θηρίο ρίχτηκε ἐπάνω στὴν ἀνίσχυρη Ἑλληνοπούλα.

Ὁ ἔμπιστος σύντροφος τοῦ Μπελούλ, ἐκείνος πού ἐφύλαγε στὴν ἄλλη ἄκρῃ τοῦ στενοῦ διαδρόμου, ἐνῶ ἐπρόσεχε τὴ λεγώτανη καὶ τί γινότανε στὴ φυλακή τῆς Ξάνθως, νόμισε πὼς ἄκουσε κάποιον θόρυβο, πού ἐρχότανε ἀπὸ τὴν ἀντίθετη μεριά.

— Σὰν νὰ σέρνεται κάποιος κατὰ δῶθε! ψιθύρισε. Μήπως τάχα μῆκε καὶ σὲ κανενὸς ἄλλου τὸ μυαλό, ἐκεῖνο πού θέλει νὰ κάνει ὁ καπετάνιος;

Μὲ τὰ μάτια καὶ τ' αὐτιά τεταμένα ἐπρόσεχε κατὰ τὸ μέρος ἀπὸ ὅπου ἀκούγετο ὁ θόρυβος, καὶ δὲν ἄργησε νὰ βεβαιωθῇ ὅτι πραγματικῶς κάποιος ἐρχότανε. Ὅταν ὁ κάποιος αὐτὸς περνοῦσε κοντὰ ἀπὸ ἓνα φαναράκι, καὶ μπόρεσε νὰ ἰδῇ στὸ πρόσωπο αὐτοῦ πού ἐκινεῖτο κατὰ τέτοιον τρόπο μυστηριώδη, μὲ κόπο πολὺ κράτησε ἓνα σκίρτημα ἀνησυχίας.

— Ξένος! ἐμουρμούρισε. Εἶναι κάποιος ξένος. Πὼς βρέθηκε στὸ καράβι μας, καὶ τί γυρεύει ὁ ξένος αὐτός; Ἀποροῦσε ὁ κουρσάρος καὶ ἐξεπλήσσετο. Ποιοὶ κίνδυνοι λοιπὸν τοὺς ἀπειλοῦσαν καὶ ποιοὶ ἐχθροὶ παραμόνευαν, τότε πού αὐτοὶ προσπαθοῦσαν νὰ γλεντήσουν τίς σκλάβες τους;

— Μήπως ἦταν κανένας αἰχμάλωτος πού ἔφυγε ἀπὸ τὴ φυλακή του; ἔοκέφη. Αὐτὸ συμβαίνει. Μὰ ὅποιος κι' ἂν εἶναι...

Τράβηξε τὸ μαχαίρι του, συμμαζεῦθ' ἐπὶ τὴ θέσῃ του, κι' ἐπερίμενε νὰ πλησιάσῃ ὁ ἄγνωστος, γιὰ νὰ τοῦ ριχτῇ ξαφνικά καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ. Καὶ ὁ Μούρτος—γιατὶ αὐτὸς ἦταν—σερνάτανε ὀλοένα πρὸς τὰ ἐκεῖ, καὶ πλησίαζε.

Ἔως ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ὁ ἔμπιστος τοῦ Μπελογιάννη εἶχε μείνει καρφωμένος στὴ θέσῃ του ἀκίνητος, κι' εἶχε περάσει ὥρες πραγματικῶς μαρτυρικές. Σὲ κάθε κρότο ἐταράσσετο. Σὲ κάθε θόρυβο στεκότανε προσεκτικὸς καὶ σὲ κάθε στιγμὴ φοβότανε πὼς θὰ τὸν ἔβλεπαν καὶ θὰ τὸν ἐπίαναν. Κι' ὅταν ἀκουγότανε κάτι, κουλουριαζότανε στὴ θέσῃ του, κρυβότανε πίσω ἀπὸ τὸ σωρὸ τῶν σχοινιῶν κι' ἐπερίμενε, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ σὲ λίγο νέες ἀγωνίες, ἀνησυχίες καὶ φόβους. Ἔτσι περνοῦσε ἡ ἡμέρα. Ἄν οἱ κουρσάρου

δὲν ἦσαν ἀπασχολημένοι μὲ τίς συνεννοήσεις πού ἔκαναν μεταξύ τους, ἀσφαλῶς θὰ τὸν ἀνεκάλυπταν. Ἀλλ' ὅλοι ἐκεῖ μέσα ἐκινουνο σκεπτικοί, ὅλοι ἦταν ἀπασχολημένοι μὲ τὰ σχέδιά τους. Ὁ ἀρχηγὸς μὲ τίς προετοιμασίες τοῦ νὰ γλεντήσῃ τὴν Ξάνθω ἡ Μπιάνκα μὲ τὰ δνειροπολήματά πού τῆς γεννοῦσε ἡ νευρική της ὑπερδιέγερση οἱ πειρατὲς μὲ τίς ἐπαναστατικὰς συνεννοήσεις τους.

Ἔτσι τὸ μικρὸ κλεφτόπουλο μπόρεσε νὰ μὴν τὸ ἰδοῦν, κι' ἔμεινε στὴ βασανιστικὴ ἀκίνησίᾳ του μέχρι πού νύχτωσε. Σὲ μιὰ στιγμὴ πού δὲν βρισκότανε κοντὰ κανεὶς τέντωσε τὰ πόδια του, κίνησε τὰ χέρια του, ἔπειτα ἐσηκώθηκε ὀρθιος. Κύτταξε γύρω του. Μακρὰ νόμισε πὼς διέκρινε κάποιον φῶς πού σβύσθηκε ὅμως ἀμέσως. Πού ἦσαν; Στὰ

Ἑλληνικά παράλια, ἢ μήπως τάχα στ' Ἀφρικανικά; Σὲ λίγο νόμισε πὼς εἶδε καὶ πάλι—πάντοτε πολὺ μακρὰ—τὸ ἴδιο φῶς πού καὶ πάλι ξαναβύσσε γρήγορα.

— Τὰ μάτια μου κάνουν πούλᾳκι! ἐσκέφθη. Ἐγὼ νομίζω πὼς βρισκόμαστε κοντὰ στὰ βουνὰ μας καὶ βλέπω ἀναμμένες φωτιές, ἐνῶ ποῖος ξέρη πόσο ἀνοιχτὰ στὴ θάλασσα εἴμαστε.

Τὸ καράβι φαίνονταν σὰν νὰ ἦταν ἔρημο, κι' αὐτὸ βέβαια δὲν τὸν δυσάρεσσε. Ὅταν θὰ νύχτωνε καλὰ, ἤξερε κατὰ πού θὰ ἐπῆγαινε, γιατί οἱ δυοποῦκουβέντιαζαν ἐκεῖ κοντὰ του, εἶπαν σὲ ποῖο μέρος εἶχαν βάλει τὴν Ξάνθω. Καὶ ὅταν θὰ ἐκοιμῶντο ὅλοι, θὰ πῆγαινε νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ. Τὶ ὅμως θὰ ἔκαναν ὅταν τὴν ἔπερνε ἀπὸ τὴ φυλακή δὲν ἤξερε οὔτε ὁ ἴδιος. Ἐσκέπτετο ἐν τούτοις πὼς θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ πέσουν μαζί στὴ θάλασσα καὶ νὰ πνιγῶν, ἀφοῦ ἔτσι θὰ σωζότανε ἀπὸ τὴν ἀτιμία καὶ οὔτε θὰ πουλιότανε σκλάβοι σὲ κάποιον παληάνθρωπο. Ὅταν θυμήθῃ ὅτι εἶχε ἰδεῖ κάποια βάρκα κρεμασμένη στὴ δεξιά πλευρά, ἤλπισε πὼς μπορούσαν νὰ μπουδὴ μέσα χωρὶς νὰ τοὺς ἰδοῦν καὶ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τοὺς κουρσάρους, πού ὅταν ἔπερναν εἶδησαν ὅταν πιά θὰ ἦσαν μακρὰ. Ἀλλ' ὅταν ἐσκέφθη τίς δυσκολίες, τίς στερήσεις καὶ τοὺς κινδύνους ἐνὸς τέτοιου ταξιδίου, μέσα σ' ἓνα πέλαγος ταραγμένο καὶ ἀτέλειωτο, κατέληξε νὰ παραδεχθῇ ὅτι τὸ προτιμότερο ἀπὸ ὅλα ἦταν νὰ πεθάνουν. Ἔτσι θὰ ἐσώζοντο ἀπὸ τὴν ἀτιμία καὶ τὰ βασανιστήρια.

Ὅταν, ὅστερα ἀπὸ τέτοιες βασανιστικὰς σκέψεις ἐκρίνε ὅτι οἱ κουρσάρου, πού δὲν εἶχαν ὑπηρεσία, θὰ κοιμήθηκαν, σηκώθη ἀποφασισμένος νὰ πᾶν νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν προστατευόμενη τοῦ καπετανευδίου τῶν. Κύτταξε γύρω καὶ βεβαιώθηκε καὶ πάλι ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ

κανεὶς, κι' ἔπεισε πρηνῆς. Σύνθηκε ἔως τὴ μικρὴ σκάλα πού ἔφερνε στὸ κοῖτος τοῦ карабиού, ἔμπασε τὸ κεφάλι του ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀνοιγμα, ἐκύτταξε καὶ δὲν εἶδε κανέναν οὔτε στὸ ἀμπάρι. Κατέβη ὅσο μπόρεσε ἄθροῦβα καὶ βέβαιος ὅτι δὲν τὸν εἶχε πάρει μυρουδιά κανεὶς, προχώ-

ροῦσε πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε ἀκούσει πὼς ἦταν ἡ φυλακή τῆς νέας.

Τὸν ἄνθρωπο τοῦ Μπελούλ πού ἐφύλαγε ἐκεῖ δὲν τὸν ἀντελήφθη. Ἐκείνος ὅμως τὸν εἶδε, ἔλαβε τὰ μέτρα του καὶ ἐτοίμασε τὸ σχέδιό του. Ἐάν αὐτός πού σερνάτανε πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἦταν μόνος του, δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος ν' ἀνησυχῇ τὸν καπετάνιο του, οὔτε νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς συντρόφους του, γιατί θάβλεπαν ὅλοι σὲ τί ἦταν ἀπασχολημένος ὁ Μπελούλ. Ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πλησιάσῃ, βέβαιος ὅτι θὰ μπορούσε νὰ τοῦ μπάσῃ τὸ μαχαίρι στὴν καρδιά, πρὶν νὰ προλάβῃ ἐκεῖνος νὰ καταλάβῃ τίποτα. Καὶ ἀθέατος στὴ σκοτεινὴ θέσῃ του, ἐπερίμενε μὲ γυμνὸ τὸ μαχαίρι.

Ὁ Μούρτος, μὲ τὴν ἴδια προσοχή, τίς προφυλάξεις καὶ τὴ βεβαιότητα ὅτι κανένας δὲν τὸν ἔβλεπε, προχωροῦσε ὀλοένα, κι' ἔφθασε τέλος κοντὰ στὸν κουρσάρου πού παραμόνευε. Αὐτὸς τὸν ἄφησε νὰ προσπεράσῃ. Καὶ τότε, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ οὔτε τὴν παρὰ μικρότερη φωνή, ρίχτηκε κατ' ἐπ' αὐτόν.

Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Μούρτος τινάχθηκε ὀρθιος. Εἶχε ἰδεῖ τάχα, τὴν τελευταία ἐκείνη στιγμὴ, τὸν κουρσάρου πού παραμόνευε, ἢ εἶχε ἀκούσει τὸ θόρυβο

τῆς ἀναπνοῆς καὶ τοὺς κτύπους τῆς καρδιᾶς του.

Τὸ νεαρὸ κλεφτόπουλο εἶχε κατὰ τὴν ἐκφραση τῶν συντρόφων του «αὐτὴ λαγοῦ καὶ μάτι ἀητοῦ». Πολλὰς φορές κατάρθωνε νὰ διακρίνῃ καλὰ καὶ στὸ βαθύτερο σκοτάδι καὶ νὰ ἀκούῃ ἀπὸ μακρυνὴ ἀπόσταση. Ἀλλὰ τὴ φορά αὐτὴ, εἶναι πιθανὸν νὰ σηκώθῃ τυχαίως ἢ γιατί ὑποπτεύθῃ τὸν ἐλάχιστο θόρυβο πούκανε ὁ κουρσάρους πηδώντας. Ὅπως δὲν βρέθηκε ὀρθιος κι' ἐνῶ ὁ ἀντίπαλός του χυμόσε κατ' ἐπάνω του, αὐτὸς τραβοῦσε τὸ μαχαίρι του.

Ἐπεχώρησαν καὶ οἱ δυο, ἔπειτα ἄρχισαν νὰ κυτοῦν καὶ οἱ δυο στὸ κενό, γρήγορα, δυνατὰ, ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Αὐτὸ διήρκεσε λίγες στιγμές. Γιατὶ, ὅπως προσπαθοῦσαν νὰ πιάσῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, βρέθηκαν ξαφνικά σχεδὸν ἀγκαλιασμένοι. Καὶ σ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ πείριπτιξη, ἐνῶ προσπαθοῦσε ν' ἀναποδογυρίσῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ἐφρόντιζε τοῦτο χρόνος νὰ μῆξῃ καὶ τὸ μαχαίρι του στὰ νῶτα τοῦ ἀντιπάλου του. Δὲν μιλῶσαν γιατί δὲν συνέφερε σὲ κανένα τους νὰ κάνουν θόρυβο. Καὶ ἀγωνίζοντο πάλι ἀπεγνωσμένη καὶ τρομερῇ, ὅταν ἔξαφνα ὁ Μούρτος ἐγλύστρησε κι' ἔπεισε. Πέφτοντας ὅμως ἔσυρε μαζί του καὶ τὸν κουρσάρου. Ἔτσι ἀγκαλιασμένοι σφικτὰ οἱ δυο ἀντίπαλοι, ἐσωριάσθησαν χάμω, στὸ μεταξύ δυο κασониῶν, καὶ ἐξακολούθησαν τὴν τραγικὴ τους προσπάθειαν, ἐνῶ δίπλα τους σχεδὸν, ὁ ἀρχικουρσάρους προσπαθοῦσε νὰ βιάσῃ τὴν Ξάνθω, καὶ στὸ ἐπάνω μέρος τῆς στενῆς σκά-

λας, παρουσιαζότανε κι' ἓνας ἄλλος ἀκόμα: Ἡ Μπιάνκα πού πῆγαινε νὰ σκοτώσῃ τὴ σκλάβά τους.

Ἡ ὁμορφὴ ἀρχικουρσάρου ἔφθασε ἔως ἐκεῖ χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὸ θόρυβο πού ἔκαναν οἱ δυο πού πάλευαν. Πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὰ δυο κιβώτια, στὸ μεταξύ τῶν ὁποίων ἦσαν σφηνωμένοι οἱ δυο ἀντίπαλοι, κι' ἀπεμακρύνθη κατὰ τὴν φυλακή τῆς Ξάνθως, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τίποτε, γιατί

οἱ δυο ἀντίπαλοι, γιὰ τὸ λόγο πού θὰ ἰδοῦμε σὲ λίγο, δὲν θεωροῦσαν πιά. Γλυστρώντας κατὰ μῆκος τοῦ τοιχώματος τοῦ ἀμπαριού, ἔφθασε μπροστὰ στὴ φυλακή, ἀλλ' ἔκα-

τάλαβε ἀμέσως ὅτι κάτι τι τὸ ἔχει ῥετικὸ γινώσκων ἐκεῖ μέσα. Ἀκούσθη προσεκτικά. Μερικὲς ἀναρθρώσεις φωνῆς καὶ ὑπόκωφοι στεναγμοὶ πού ἐπνίγοντο βίαια, τὴν ἔκαναν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐκεῖ μέσα γινώτανε κάποια πάλι. Ἀμέσως ἐμάντευσε τὴν ἀλήθειαν.

— Ὁ Μπελούλ! ἐψιθύρισε.

Προσπαθεῖνὰ βιάσῃ τὴ σκλάβαν.

Καὶ δὲν ἔχασε τότε καιρὸ. Μὲ μιὰ κλωτσιὰ ἀνοίξε τὴν πόρτα διαπλάτα. Ὁ Μπελούλ, πού ἀγωνιζότανε νὰ νικήσῃ τὴν ἀντίσταση τῆς Ξάνθως, ἐπῆδησε ὀρθιος, ἀγριωπὸς καὶ φρικτός. Οἱ πόθοι του, πού δὲν ἱκανοποιήθηκαν, τὸν εἶχαν κάνει θηρίο. Ἀγριεμένος ἐπροχώρησε κατὰ τὴν Μπιάνκα.

— Σὺ; βρυχήθηκε μόλις τὴν γνώρισε. Τί θέλεις ἐδῶ;

Ἐκείνη ὑποχώρησε, κι' ἔβαλε προκλητικὰ τὸ χέρι στὴ ζώνη της.

— Ἦρθα νὰ σὲ καμαρώσω! τοῦ ἀπάντησε. Νὰ ἰδῷ τὴν ἀξία καὶ τὴ λεβεντιά σου.

— Μπιάνκα! βρυχήθη ὁ ἀρχιπειρατής. Σῦρε σὲν κάμαρά σου καὶ περίμενε. Σὲ λίγο θάρθω νὰ σοῦ ἐξηγήσω.

Ἐκείνη ἄφησε δυνατὸ καγχασμοῦ.

Ἀκολουθεῖ

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΙΓΟΤΕΧΝΕΣ

Νεκρή όμορφιά

Ο γιατρός βρέθηκε μόνος μέσα στο δωμάτιο της πεθαμένης. Η αλήθεια είναι πως περίμενε από πολλόν καιρό το θάνατό της, γιατί η άρρώστεια της είχε ρθει πολύ άπτόμα, την είχε κτυπήσει σάν κεραυνός.

Ήτανε όμως τόσο νέα, τόσο δροσάτη, κι' αυτός πάλι ή-τανε τόσο παιδί, — στα πρώτα του επαγγελματικά βήματα κι' οί πολύμορφες ανθρώπινες τραγωδίες δέν του είχαν ά-κόμα σκληρύνει την καρδιά, — ώστε καθώς πρωτόρριξε τή ματιά του στο νεκρικό κρεβάτι, ένοιωσε την καρδιά του να σπίγγεται. Τό ζωνηρό ηλεκτρικό φώς έπεφτε πάνω στην άγέ-ρωχη κατατομή της και της έδινε τή μεγαλοπρέπεια τών αρχαίων αγαλμάτων. Είχε γείρει το κεφάλι της λίγο δε-ξιά και φαινόταν σάν μιá κουρασμένη από πολύωρο χορό κι' άπ' άλλσμόνητο γλέντι, πού πέφτει σ' ένα γα-λήνιο, σ' ένα γλυκύτατον ύ-πνο. Μονάχα τάχρωμα χείλη της είχαν κάτι τó βαρειά λυ-πημένο και νόμιζε κανένας πώς άντανακλούσαν τó πι-κρότατο δάκρυ, πού δέ μπο-ρούσαν νά στάξουν τά σφα-λισμένα της μάτια...

Ο γιατρός άνασήκωσε λί-γο τó σκέπασμα. Πρόβαλε τó κορμί της λευκότατο, άψυχο, μαρμαρένιο. Ρίγη πλημμύρι-σαν τήν έπιδερμίδα του νέου γιατρού. Αυτό τó γυναικείο κορμί, πού μόλις τώρα τó εί-χεν άφισει ό παλμός της ζω-ής, αυτό τó κορμί, πού άσφα-λώς θάταν άκόμα ζεστό και πού μόλαταύτα σέ λίγο θά τó σκέπαζε για πάντα ή πλά-κα τού τάφου, λές και ζούσε, λές και δέν τó είχε καθόλου σκιάσει ό Χάρος, με τά σκο-τεινά του φτερά, λές και ά-νάβλυζαν από κάθε καμπύλη του τά μαγικά φίλτρα της Ζωής.

Κι' ό νέος γιατρός, μιá στι-γμή, σάν άποχαιρετιστήρια σφραγίδα σ' αυτή τήν Όμορ-φιά, πού σβύνει για πάντα θέλησε ν' άποθέσει τó πρῶτο, του και στερνό φίλι. Όμως μπόρεσε νά συγκρατηθί και με καρδιά έτοιμη νά ξεσπάσει σέ κλάμματα, πετάχτηκε βασι-κιά έξω από κείνο τó θλιμμέ-νο δωμάτιο...

ΤΑΚΗΣ Κ. ΓΙΑΚΟΣ

Αύγη

Τώρα, στό θάμπος της αύγης, σκορπίζονται τ' άστέρια· φυσάει τ' άγέρι δάπαλα κι' όλη τή νή δροσίζει. Κάποιος τσοπάνος, στό βουνό τά πρόβατα σκαρίζει. Ντύθηκε ή πλάση γιορτινά, για νά δοθί τού γήλιου. Μεσ' στ' άστρα — κρίνο άνέγνιχτο — κομμάτια μιá παρθένα και νείρεται κάποιο φιλι — φιλάκι άγάπης — ένα...

Κάποιος πού ήπια άποβραδύς, βαρύς, άναθυμάται τή τραγουδάκι πούλεγε «σκνίπα», στά καλντερίμια και ξαναλέει τού ρεφραίν τά λόγια, σά βλαστήμια. Κι' άλλος τρελλός από έρωτα, πού ό ύπνος δέν τόν βοήκει τήν κατारीεται τήν αύγη και νοιώθει — αλοϊμονό του! — πώς τ' άγεράκι τ' αύγινό ξανάφτει τόν καυμό του.

Πουλιά και κελαϊδήματα, δροσιές, μύρα καινούρια. Λές κι' είναι αύλαία ή σκοτεινά κι' άνοίγει νά μάς δείξη μιá νέα «είκόνα» της ζωής, άργή, βαρειά από πλήξη.

ΘΑΝΟΣ Δ. ΠΑΠΑΥΓΕΡΗΣ

'Αρχαίο είδύλλιο!

Ο Κτησιφών έχει κρυφήν έλπίδα πώς ή 'Αργινώ, ή Ξανθούλα, ή αύλητρίδα, θά πέση στή χρυσή του τήν άπόχη. Μά κι' ή 'Αργινώ, δεμένο κόμπο τώχει, πώς θε νά βάλη κάποτε στό χέρι τού Κτησιφώντα τóμορφο κεμέρι. Έτσι κάνανε νάζια αυτός κι' εκείνη ώσπου «έκοιμήθη», ό φίλος, «έν ειρήνη» κι' ή 'Αργινώ γερνάει, ή δόλια, μόνη... Καί τó φυσάει, πού λές, και δέν κρυνάει, ΝΑΝΑ ΒΡΕΤΤΟΥ

Θλίψη...

Απόψε, έτσι ως έπесαν της νύχτας τά σκοτάδια μιáς νύχτας άγρίας, σκοτεινής, δάσπρης άπ' τά χιόνια, στήν έρημή μου κάμαρα, ψυχρή, θλιμμένη κι' άδεια φέρνω στό νού της ζήσις μου τά περασμένα χρόνια. Ωρες της θλίψης μου πικρές, πού στήν ψυχή μου μέσα. — σ' αυτή τήν άτυχη ψυχή, πού νόνοι δέρνουν τόσοι! — οί θύμησες θρηνούν άργά και με πικρήν άνέσα τού θάνατου τόν έρχομό ποθώ νά με λυτρώση. Καί συλλογιέμαι δειλινά χρυσόφωτα, θλιμμένα στίς μακρινές τού όνειρου μου κι' ευτυχισμένες χώρες — πόσες γι' αυτές όνειράτα δέν έπλασα χαμένα — Ψυχρά, βουβά και πένθημα άργοδιαβαίνουν οί ώρες κι' ενώ έξω ή νύχτα, ή παγερή, κάθε κραυγή βουβαίνει... θαρρώ πώς κάτι, με λυγμούς, μέσα μου άργοπεθαίνει...

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΧΛΑΤΖΗΣ

Ποιήτριες...

Μικρούλες, σείς, πού γράφετε στά περιοδικά, τόσο βαθειά μες στή καρδιά τά λόγια σας τά νοιώθω. Τά λόγια σας τά έκστατικά, τά λόγια τά γλυκά μου φέρνουν ρίγος στήν ψυχή και στήν καρδιά ένα πόθο. Σας βλέπω, καθώς γράφετε, καθώς σας πέρνουν οί καύμοι. Μυρτώ, Δεσπούλα — ό τρελλές — Κική, Σαπφώ, Τατιάνα με τά σμιχτά σας τά μαλλιά, τó λάγνο σας κορμί τó γέλιο σας τó σιωπηλό, τά μάτια σας τά πλάνα.

Ω, σείς π' ανάλαφρα, γοργά, σάν χάδια έρωτικά περνάτε μεσ' άπ' τó μυαλό, άχνές νεράιδες θείες. Ποιήτριες, σείς, πού γράφετε στά περιοδικά και σάν μπουμπούκια μοιάζετε, ή σάν θαμπές γαζίες Π. ΑΡΙΟΣ

Η καλαμιά

Μιά καλαμιά, φυτωμένη δίπλα σ' ένα ρυάκι φειδένιο, με μερικά λουλούδια στολί-μένο, έκλαιγε άπαρηγόρητα, για τó χαμό της άγαπημένης λιμνούλας της, κουνώντας τó χλωμούλικο, λεπτό κορμί της. Μιά πεταλούδα αιθέρια, πλου-μιστή, πού διάβαινε από κεί, — ζητώντας περιπέτειες — της είπε:

— Πάψε τó αιώνιο κλάμα σου καλή μου καλαμιά. Μην παραπονιέσαι: όλα γύρω σου συνομιλούν για τή χαρά... Τό ρυάκι — μουρμουρίζοντας στά πόδια σου, σάν παλμός ή πό-της — μπαλλάντες έρωτικές τραγουδάει... Τά λουλούδια με τó μύρο τούς τó ζωτικό σέ μεθούν... Τά πουλιά, τά φωλιασμένα στά γύρωδένδρα, σέ νανουρίζουν με τó χαρού-μενο κελάϊδισμά τους, κι' έ-γώ καλή μου καλαμιά... νά!!! σέ φιλώ γλυκά, γλυκά χαϊδεύοντάς σε με τά βελυ-δένια μου φτερά.

Δέ φτάνουν όλα αυτά για νάσαι ευχαριστημένη; Πρέπει νάσαι πολύ δύσκολη; πάρα — πολύ δύσκολη για νά μη χαι-ρεσαι τή ζωή όπως σου δίνε-ται, καλή μου καλαμιά.

— Ευγενική μου πεταλούδα πώς νά μην κλαίω; Άκουσε άφου με συμπονάς... Τό τρα-γουδι πού μου λέει τó ρυάκι θά πάψη σάν έλθη μεθύριο ή βαρυχειμώνα και τά νερά του θά παγώσουν... Τά λού-λουδα, θά μαραθοούν στό ξε-ροβόρι... Τά πουλιά θά φύ-γουν κυνηγημένα, για νά κε-λαϊδήσουν σέ μέρη πιό θερ-μά. Έσύ πάλι, καλή μου πετα-λούδιτσα, άστατη καθώς εί-σαι θά φύγης σ' άλλον κάμπο λουλουδένιο, κι' εγώ θά μεί-νω πάλι έρημη, μονάχη, χλω-μούλα καλαμιά... Νά γιατί κλαίω...

Κι' ή καλαμιά, έγυρε θλιμ-μένη, σ' άπαλό τ' άγέρι, τó λυγρό της τó κορμί. Ούφ!!!, τί μονότονη πού εί-σαι!! Γέλα λίγο, γέλα τούλά-χιστον τώρα πού απλώνεται γύρω σου ή άνοιξη ή μωρο-φόρα και ξαναρχινάς τó κλά-μα σου πάλι τó χειμώνα.

Είπε φουργιόζικα ή πετα-λούδιτσα. Καί πετώντας ναζιά-ρικά σέ κάποιον κρίνο τήν άγκαλιά, κώθηκε έως τó βά-θος της καρδιάς του, φιλών-τας τον άχόρταγα, λαίμαργα.

ΔΕΣΠΩ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΙ ΤΕΡΑ 'ΙΓ

Η Κυρία με τó μαύρο γούντι

(Συνέχεια)

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ Μ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ένας υπόκοφος ψίθυρος δέ πού άκούγτανε από τó δά-σος, έπρόλεγε τή θύελλα πού προσηγγίζε. Νέα άστραπή διέσχισε τόν όρίζοντα και τρομερή βροντή κατετρόμαξε τήν κόμησα.

Ένώ ό 'Αρμάνδος έσηκώ-νετο, ό άμαξηλάτης έμπήκε και τούς είπε ότι έπρεπε νά φύγουν γιατί θ' άρχιζε ή κα-ταιγίς και τά άλογα έτρόμα-ζαν από τίς βροντές. Η κό-μησα με τήν κόρη της και τήν άλαμπλόλο μπήκαν στό ά-μάξι κι' έξεκίνησαν. Ο 'Αρ-μάνδος έκαβαλλίκευσε και ά-κούλουθοσε καλπάζοντας δι-πλα τους.

Ένα τέταρτο της ώρας προχωρούσαν χωρίς κανένα έπεισόδιο, άλλ άρχισε τότε νά βρέχει. Άστραπές διέσχι-ζαν τόν ό ρίζοντα και οί βροντές δονούσαν τó σύμπ-αν. Τό ένα από τά άλογα τού άμαξιού έφοβήθη, αλλά και τó άλογο τού 'Αρμάνδου έτα-ράχθη. Ο νέος ήταν έξαιρε-τος ήππεύς, άλλ έχρειάστη-σαν άρκετές στιγμές μέχρις ότου τó τιθασεύσει. Έν τώ με-

ταξύ τά άλογα της κομήσης άφηνάσαν, κι' άρχισαν νά τρέχουν τρομαγμένα, ενώ ό άμαξηλάτης, ματαίως προσπα-θείας νά τά συγκρατήση, τά έχασε, άφησε τά ήνία κι' άρ-χισε νά φωνάζη βοήθεια.

Ο δρόμος σ' αυτό τó σημείο ήτο τόσο στενός, ώστε ό 'Αρμάνδος δέν μπόρεσε νά προσπεράση τó άμάξι. Τό μέ-ρος αυτό ήτο τó περισσότερον επικίνδυνο, όλης της δια-δρομής. Άριστερά υπήρχαν άπότομοι βράχοι, δεξιά φρι-καλέος κρημνός με χαράδρες άνώμαλες και ό 'Αρμάνδος έφρικέσε όταν είδε τόν κίνδυνο πού άπειλούσε τήν κό-μησα. Τώρα ή άμαξα βρισκόταν εκατό μέτρα μακριά του. Ο άμαξηλάτης ήτο άνίσχυρος νά συγκρατήση τά φο-βισμένα άζωα και ή άμαξα χοροπηδούσε δίπλα στόν τερά-στιο κρημό. Ένα μέτρο άν έκανε δεξιότερα θά σφενδο-νίζετανε κάτω στό βαράθρο.

Ο δρόμος είχε πολλές στροφές, άλλά τά άλογα, με όλον τόν τρόπο τους τας έκαναν καλά. Αί δύο γυναίκες καλούσαν άπεγνωσμένως βοήθεια και ό νέος μάταια άνα-ζητούσε τόν τρόπο νά τούς προσφέρει τίς ύπηρεσίες του. Σέ μιá στιγμή παρητήρησε ότι μιση λέυγα μακρότερα υπήρχε μιá στροφή άπότομη. Λίγο άν παραπατούσαν τά άλογα, οί έπιβάται θά συνετρίβοντο, και ό κίνδυνος νά γλυστρήσουν ήτο πραγματικά μεγάλος. Ο άμαξηλάτης πού είδε ότι δέν υπήρχε καμιά έλπίς, πήδησε κάτω για νά σωθί. Άλλά τó κεφάλι του κτύπησε σ' ένα βράχο και συνετρίβη, ή άμαξα δέ, έντελώς άκυβέρνητη έξακολούθησε τó δρόμο της.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ. — Σέ μιá γιορτή πού δινώτατε στό σπίτι της Φούλμεν, μιáς διάσημης και ωραίας χορεύτριας, ό 'Αρμάνδος Λεόν διηγήθη πώς είχε άγαπήσει μιá παράδοξη γυναίκα πού είχε συναντήσει στά 'Απέννινα όρη, ύστερα από τή συμπλοκή της με ληστές, δυό από τούς όποιους έσκότωσε. Η γυναίκα εκείνη φο-ρούσε στό ένα της χέρι ένα μαύρο γούντι και μ' όλον ότι έφαγαν μαζί, προσποιείτο, κάθε φορά πού τήν συναντούσε στίς διάφορες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, ότι δέν τόν γνώριζε. Η Φούλμεν πού ενδιαφέρθηκε για τόν 'Αρμάνδο, άπεφάσισε νά λύση τó μυστήριο της Κυρίας με τó Μαύρο Γούντι. Αυτή ή κυρία ήταν γυναίκα τού Γοντράνου δέ Λασού. Ο πατέρας τού 'Αρμάνδου, ό ταγματάρ-χης Λεόν, είχε ιδρύσει τήν εταιρία τού έξιφους, τά μέλη της οποίας έπλούτισαν με διάφορα καζουργήματα. Ο Γοντράνος δέ Λασού ήταν σύντροφός τους, άλλά σκοτώθηκε από τόν ύπαρχο ό δ' 'Αστού σέ μονομαχία, τήν ίδια μέρα τού γάμου του. Η γυ-ναίκα του, ή Κυρία με τó Μαύρο Γούντι, στήν όποία ό έτοιμοθά-νατος τά διηγήθηκε όλα, ώχρίσθη επάνω στό φέρετρό του νά εκ-δικηθί, και βοηθούμενη από τόν πιστόν της 'Ερμάνο, παρέσυρε τόν ένα έξ των έταίρων τού έξιφους, τόν λοχαγό Λαμβλίνον, στόν τύργο όπου αυτός είχε δολοφονήσει τή γυναίκα του και τόν έφερε άντιμέτωπο τού ταγματάρχου Λεόν, ό όποιος και τόν έσκότωσε. Έπειτα από δυό μήνες ή κόμησα 'Αστού συνετείε συγκρούσεως τού άμαξιού της, νοσηλεύθηκε από τήν Φούλμεν πού άδικα προί-μενε τόν 'Αρμάνδον. Ο νέος, ενώ πήγαινε έπιπτος νά τήν έπι-σεφθή συνήντησε τήν Κυρία με τó Μαύρο Γούντι πού ήρθε μ' ένα ταχυδρομικό άμάξι και τήν άκολούθησε και πήγαν μαζί στο Βάδεν, όπου πήγε και ή κόμησα δ' 'Αστού. Τού έάνέθεσε νά κάνη ώστε ν' άγατηθί άπ' αυτήν και μιá μέρα συνήντηθησαν στά ερεί-πια τού ιστορικού πόργου 'Ελβερσάιν, κι' έγεννήσαν όπότεν παρητήρησαν ότι ό πατέρας έγινε άπειλητικός.

Στήν τρομερή εκείνη στιγ-μή, ό 'Αρμάνδος είχε μιá τολ-μηρή σκέψη. Έκτόπησε τó ά-λόγο του έπλησίασε περισ-σότερο και τή στιγμή πού ή άμαξα έκανε τή στροφή, έπυ-ροβόλησε. Τό ένα άλογο έση-κώθη κι' έπεσε. Τό άλλο έστα-μάτησε κατ' άνάγκην, κι' ή άμαξα βρέθη στήν άκρη τού άβυσσαλέου κρημνού. Η κό-μησα είχε σωθί.

Έτρεξε και κτέβασε τούς έπιβάτες. Γύρισε στόν άμα-ξηλάτη νά τόν βοηθήσει, άλλά τόν βρήκε νεκρό. Ξαναγύρισε στή φοβισμένη κόμησα κι' εκείνη δέν εύρισκε λόγια νά έκφράση τήν ευγνωμοσύνη της στόν σωτήρά της.

Λίγες στιγμές έστάθησαν και έκυττάζοντο άρρωτοι. Τόν 'Αρμάνδο τόν είχε πιάσει παράδοχος τρόμος. Εκείνη ήταν ζαλισμένη, παραφρονούσε κυριολεκτικώς όσο γύριζε και κύτταζε τó τρομακτικό βάραθρο. Άλλά ή βροχή άρχισε νά πέφτη ραγδαία κι' έπρεπε νά φύγουν. Ο 'Αρμάνδος έλυσε τότε τó σκοτωμένο άλογο, έξεψε τó δικό του, άνέβη στή θέση τού άμαξηλάτου και ώδήγησε τήν κόμησα σπίτι της χωρίς κανένα άλλο έπεισόδιο. Ο δ' 'Αστού, πού έμαθε όλα αυτά τόν ηδχαρίστηκε, ή δέ κόμησα τόν έκάλεσε νά δι-πνήσουν μαζί. Ο 'Αρμάνδος γύρισε στήν Κυρία με τó Μαύ-ρο Γούντι και της διηγήθη λεπτομερώς όλα όσα συνέβησαν. — Α, είπε εκείνη Προχωρούμε γρηγορώτερα από ό,τι περίμενα. Σέ όκτώ ημέρες θά σας άγαπάη.

Ο 'Αρμάνδος έρρίγησε.

— Θεέ μου, είπε Τι πρόκειται νά με διατάξετε άκόμη; — Στο χορό πού θά πάτε, ένας άνθρωπος θά σας προ-καλέση και θά μονομαχήσετε.

— Θα τόν σκοτώσω;

— Όχι, θά σας πληγώση έλαφρά, μόνον ότι θά σας προ-καλέση κατά τέτοιο τρόπο, ώστε νά τόν άκούση ή κόμη-σα! Έτσι δέν θά κλείση μάτι όλη τή νύκτα. Α! έπρόσθεσε με ένα καταχθόνιο χαμόγελο — όση λίγη έντύπωση κι' άν

ΤΙΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Γ. Δ.—'Αφού ξέρετε τις λογοτεχνικές κατευθύνσεις που προσπαθώ να δώσω, κι' αφού καταλαβαίνετε πολύ καλά πως έχω απόλυτο δίκαιο, γιατί μου στέλνετε τραγουδία έξω από το χαλαρό πλαισίο; 'Η «εμπιστοσύνη», δοσμένο σε μιὰ άνετη ποιητική φόρμα, θάταν περίφημο. Τώρα είμαι αναγκασμένος να το απορρίψω με μεγάλη μου βέβαια λύπη.

Σ. π. Β. α. φ.—Σ. τ. ε. ρ. γ. Χ. ω. ρ.—Γ. ε. ρ. Π. λ., Π. ρ. ο. δ., Β. α. σ. Θ. Κ. ο. υ. τ. σ., F. o. t. G. a. l., M. i. γ. α. λ.—Δε συμφωρούμε με τους όρους συνεργασίας. Γ. η. e. o. d.—'Ο «μοντέρνος στίχος» δεν είναι καθόλου μοντέρνος: ένα δυο αντιποιητικές κι' άλλες δυο γαλλικές λέξεις δεν κάνουν «μοντερνισμό». Στείλτε μου κάτι πιο σουλουπωμένο να το δημοσιεύω.

Γ. Μ. υ. ρ.—Ναί. Χαρά μας να δώσουμε γράφουν φίλε μου. Οι συνάδελφοι φαίνεται πως θέλουν να πετύχουν όλο το αναγνωστικό τους κοινό, δι' αναγνωρίζουν την υπεροχή μας. Π. ό. λ. 'Α γ. κ. ό. ρ.—Το διήγημά σας έχει πολλά προτερήματα, κυρίως αρχιτεκτονική και άρτο διάλογο. Είναι όμως πολύ μεγάλο για τη σελίδα μας. Πολύ γρήγορα, αν θέλετε να εργασθήτε στα σοβαρά, θα γράψετε ωραιότατα κομμάτια.

Μ. α. ρ.—'Ε. π. ι. τ. ρ.—Αποφεύγετε τις μεγάλες φράσεις και προσέξτε στην απλότητα των εκφράσεων. Κατά τ' άλλα το διήγημά σας πολύ καλό, ύστερεί μονάχα στην κίνηση. Δυστυχώς πολύ μεγάλο για τη σελίδα μας. Ν. α. κ.—Ευχαριστούμε. Δυστυχώς οι συνεργάτες μας είναι ώριμοί.

Κ. Ν.—Πρό πάντων δεν πρέπει ν' απογοητεύστε. Μη στέλνετε. Γράψετε όμως, φυλάτε τα στο συρόρι σας για λίγο καιρό κι' έπειτα ξαναδιαβάξτε τα και διορθώστε τα λάθη σας. Αποφεύγετε τις άντιαισθητικές λέξεις και προσέξτε το ρυθμό. Θάρθη καιρός που θα με θυμηθήτε. Δ. Σ. υ. ρ. μ.—Το «θύμα των προλήψεων» είναι κάτι μεταξύ πεζοτραγουδιού και διηγήματος. 'Η δόστε του κίνηση, φωτίζοντας κάπως και την υπόθεση, ή στείλτε τίποτ' άλλο. Ρ. ό. σ. π. ο. ν.—Έχετε ταλέντο φίλε μου. Το «χωρίς μητέρα» είναι πρώτης τάξεως καμβάς για να κινήσετε. Δόστε του λίγη κίνηση, μια υποθεσούλα, ένα διάλογο ή τουλάχιστον ένα φινάλε και ξαναστείλτε το. Ν. Χ. ρ. Γ. κ.—Πάρτε τα τραγουδία σας κι' έλάτε κανένα βραδάκι απ' το γραφείο. Ι. Μ. Σ. α. ρ.—Αυταί, μά δε μπορώ εις βάρος των άλλων να κάνω το χατήρι σας. Όσο για τη βράβευση θα αναγγελλή στο Πασχαλινό φύλλο. Π. ε. τ. ρ. Β. ρ.—Ξαναδιαβάστε ό,τι σας έγγραφα τότε.

'Ακριβώς τα ίδια έχω να πω και για το «ή άγάπη μου». Γιατί, φίλε μου, δίνετε έναν τόνο ελαφρό και «δηθεν μοντέρνο» στα τραγουδία σας, που έχουν τόση δρασιμιά; Προσπαθήστε ν' απαλλαγείτε απ' αυτό το μικροελαττωμα. Κ. Π. α. λ. μ.—Το «πρέπει να ποθής», με ελάχιστες διορθώσεις θα γίνει πρώτης τάξεως διηγηματάκι. Δυστυχώς είναι πολύ μεγάλο για τη σελίδα μας και δε μπορεί να δημοσιευτεί. Στείλτε κάτι μικρότερο. 'Α θ. Π. ο. υ. λ.—Έχετε σατυρική φλέβα αξιοπρόσεκτη. Μην την παραμελήσετε. Το «ποδόσφαιρο» δε θα δημοσιευτεί γιατί είναι πολύ μεγάλο. Αυτό δεν εμποδίζει να σας τονίσω πως αν επι-

Κάθε αναγνώστης μας έχει δικαίωμα να μās στείλη έργα του — όσο το δυνατόν συντομότερα — με πέντε δραχμές άμεταξίμετα γραμματόσημα για την έγκριση. 'Αν το έργο έγκριθ—ή κρίση θάναι λίγο αδιασπώ βέβαια—θα δημοσιεύεται στη σελίδα: «ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ». Κάθε μήνα θα γίνεται έκλογή του καλύτερου κομματιού και ο συγγραφέας του θα καλήται να μās δώση μίαν δλοκλήρη σελίδα του, που θα δημοσιεύεται τιμητικά μέσα στην άλλη ύλη του περιοδικού.

δοθήτε στα σατυρικά, μιὰ μέρα θα γράψετε πολύ καλά πράγματα. Γ. Ζ. α. γ.—'Η φράση σας σφιχτοδεμένη κι' εύλογη δείχνει πως ξέρετε να γράφετε. Κι' όμως άσχετοίστε με πεζοτραγουδία. Κοίτα! Μ. ι. μ. Θ. α. μ.—Διορθώστε τους «άλητες» στις ρίμες και ξαναστείλτε τους.

Έχουν μιὰ ανθρωπιστική πνοή αξιοπρόσεκτη. Σ. η. λ. Σ. η. τ.—Το «νοσταλγίες» εκτός του ότι είναι εξαιρετικά μεγάλο είναι ακίνητο. Θυσιάζετε στην περιγραφή και στην διατύπωση των διχών σας έντυπώσεων τη δράση, που θα τόκανε χαριτωμένα νοσταλγικά. Σ. ω. τ. η. Γ. α. λ. α. ν.—'Η εμπνευση και στα δυο είναι πολύ καλή, μά είναι τόσο άτεχνα στιχουργικά, που είναι αδύνατο να δημοσιευθούν. Προσπαθήστε να τα διορθώσετε κι' αν δεν τα καταφέρετε περάστε ένα βραδάκι από το γραφείο να σας υποδείξω τί πρέπει να κάνετε. 'Α γ. γ. Κ. Π. ε. τ. ρ.—Το «ταξίδι χωρίς τέρμα» θα δημοσιευτεί αν διορθώσετε μερικές χασμωδίες που το σακατεύουν. 'Η ρίμα δεν είναι βέβαια απαραίτητη, αλλά είναι απαραίτητος ο ρυθμός που χάνεται όταν υπάρχουν χασμωδίες. Το περιμένο. Μ. Α.—Παρακαλώ να περάσετε από το γραφείο μου κανένα βραδάκι να σας γνωρίσω. Τα δυο τραγουδία σας, κύριέ μου, μ' όλη την άκαταστασία της γλώσσας είναι περίφημα. Φέρετε τα μαζί μ' άλλα μερικά, αν έχετε. Θέλω να μιλήσωμε. Σ. Ι. Κ. ε. π.—Περάστε από το γραφείο. Θέλω να σας πω σχετικά με το τραγουδάκι σας. Χ. ρ. Μ. η. λ.—Το «και τώρα» με ελάχιστη ρετινός στο μέτρο (στίχος 3 του α', στίχος 3 και 4 του β', στίχος 4 του γ') και στις χασμωδίες, θα δημοσιευτεί. Όσο για τα δυο διηγήματα, που λέτε, αν είναι μεγάλο καλύτερα μην το στείλετε—εκτός αν θέλετε ναχετε την κρίση μου, χωρίς καμιά έλπίδα δημοσίευσης. 'Αν είναι μικρό (ως μιὰ στήλη της σελίδος μας) το περιμένο.

'Α ν. τ. Σ. τ. α. μ.—Είμαι ένθουσιασμένος από την πρόοδό σας. Στο «πρώτο βήμα» διακρίνει κανείς νεύρο, ζωντάνια, κίνηση. Μπράβο! Έξακολουθήστε. Είμαι βέβαιος πως γρήγορα θα λάβω κάτι αξιο να δημοσιευτεί. Φ. ω. τ. Π. α. σ. γ.—Σας έγγραφα ιδιαίτερο γράμμα. Φροντίστε τα το λάβετε γιατί έγγραφα για διεύθυνση «εφημερίδα 'Ημέραν Πύργων». Α. Α. Α.—'Η κρίση μου δεν είναι ποτέ «έπεισις», όπως λέτε, είναι όμως απλούστατα άμερόληπτη και γίνεται όλη την καλή προαίρεση. Δεν κατσοφιάζω τα φινάδια μου πριν ν' αρχίσω το διάβασμα, ούτε φορώ ψεύτικα γυναια για την άπαραίτητη... σοβαρόφάνεια. Είναι γνωστό πως αγαπάω τους νέους και χαίρομαι κάθε φορά που διακρίνω κανένα ταλέντο, όσο και αν είναι ανέξελλιχτο. Χάριζα και για σας, μά θα χαρώ περισσότερο

όταν δω ότι αρχίζετε να υποτάξετε τις εμπνεύσεις σας στους κανόνες της Τέχνης. Και τα δυο τραγουδία σας είναι πολύ καλά ως εμπνεύσεις. 'Ο στίχος όμως χολαίνει φοβερά. Πρέπει να διαβάσετε λυρικούς ποιητές «φωναχτά» για «ν' άκούστε» τη μουσική του στίχου και να τη συνθέσετε. Δουλέψτε και μη βιάστε να δημοσιεύετε. Ν. ι. κ. Γ. ε. ρ.—Ναί, έχω λάβει ένα σοφό γράμμα από πάνω σ' όλο θέμα. Με το να μās αντιγράψουν μās κάνουν ρεζιλά. Είμαστε περησμένοι που το «Πάνθεον» έχει γίνει υπόδειγμα. Ρ. Κ. Δ.—Αισθάνομαι βαθύτατα τις εθιμικές μου γι' αυτό και κάνω άμελλικο πόλεμο, τόσο στις νόδες λογοτεχνικές φόρμες, όσο και στην αρχιτεκτονική. Το τραγουδί σας είναι κάτι περισσότερο από χαριτωμένο, μά είναι τόσο ζολακευτικό που δε θα το δημοσιεύω. Στείλτε μου κάτι άλλο. Π. Α. ό. γ.—'Εσάλη. Τόσο ή «μοντέρνα γυναίκα» όσο και ή «τίμια γυναίκα» έχουν πολλές άρετες κι' ένα μεγάλο ελάττωμα: Είναι γραμμένα σαν τηλεγραφήματα. Κι' αυτό συμβαίνει επειδή οι υποθέσεις τους είναι σύνθετες και απαιτούν πολύ μεγαλύτερο χώρο και τις πνίξανε. Μιὰ άπλη υποθεσούλα, που να μπορεί να δοθί άνετα στον αναγνώστη λίγο χώρο μας, γραμμένη με τη δύναμη που να γραμμένα αυτά τα δύο κομμάτια, θα ήταν εξαιρετικό πράγμα. Κάτι τέτοιο περιμένο από σας. Β. Σ. ω. τ.—Το ή πρώτη της άγάπη» πολύ καλύτερο από τ' άλλα θα δημοσιευτεί αν το ρετουσάρετε στη φράση. Μπράβο και πάλι μπράβο. 'Η πρόοδος είναι σημαντική. Το περιμένο. Κ. Χ. λ. ω. ρ.—Δεν κάνετε τη ρετινός που χρειάζονται. Έχετε ύπ' όψη σας πως οι όνειρες ρίμες (τονισμένες στη λήγουσα) δεν είναι σωστές αν δεν είναι όμοια ολόκληρη ή τελευταία συλλαβή. (Θαμπά—άκουμπά, μοναξιά—όξνά κλπ.) Έπειτα με τη δύναμη σκοτεινιάσατε τα νοήματα. Χωρίς ν' απογοητευθήτε ξαναδιορθώστε τα και ξαναστείλτε τα. Κοίμα να μην είστε έδω. Γ. 'Α. ρ. ζ. α. δ.—'Αβράθα τα νοήματά σας καθώς τα δίνετε και ο στίχος άρρυθμος. 'Αν θέλετε πάρτε το τραγουδί σας και περάστε κανένα βραδάκι από το γραφείο να το ποήμε. Σ. Κ. α. τ. σ.—'Αν ρετουσάρετε το δεύτερο στίχο του β' τετραστίχου και τον τρίτο στίχο του δ' που είναι λαθεμένοι θα το δημοσιεύω γιατί μ' αρέσει πολύ. Το περιμένο δίχως άλλο. Γ. ε. ω. ρ. Χ. Μ. Ρ.—Το πως το αρχαίο δαχτυλίδι εξάμετρο άντιπροσωπεύεται στο σημερινό άντι από τον έντεκασύλλαβο είναι μεγάλη ιστορία που θα προτιμούσα να σας την πω προσωπικά γιατί πρέπει να επεκταθώ. Το ίδιο και για το δεκαπεντασύλλαβο. Μετρική στην ελληνική γλώσσα δεν ξέρω να υπάρχη καμιά που να μην είναι ή έντελώς στοιχειώδης ή άντιεπισημονική. Μπορεί όμως και να γυλιέμαι. Περάστε από το γραφείο. Δ. η. μ. ο. σ. θ. Α.—Τα πεζά σας είναι άλλοτε και παραδόξα και τα τραγουδία σας έντελώς άκαταλαβίστικα. 'Αν μ' αυτά και μόνο θέλατε — όπως γράφετε— να μιη ταπλήξετε, πέσατε έξω. 'Εχουν δει τα μάτια μου και χειρότερα. Πάντως μην ξαναπιάσετε πέννα. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Οδωγός και χάρτης της Ελλάδος

Η ΕΡΒ

Το ιδεώδες καλλυντικόν

Κυρίες μου, θέλετε να άρέσετε; Κορίτσια, θέλετε να κάνετε δέρμα δροσερό, βελουδένιο, λαχταριστό; Μεταχειρισθήτε την ΗΕRΒ

Η Χέρμπ δεν είναι από τα συνήθη καλλυντικά. Είναι προϊόν της 'Αμερικανικής 'Εταιρίας ΗΕRΒ ORNAMENTAL CO κατασκευάζεται καθ' όλοκληρίαν από φυτικά έκχυλίσματα: ως έκ τούτου είναι τελείως άβλαβής. Στο ύγιες δέρμα έχει θαυματουργά αποτελέσματα. Τα μπιμπίκια, τις πανάδες, τα στίγματα, τους μαύρους πόρους, τις έρυθρότητες του δέρματος, τη γυαλάδα, το ήλιοδκαυμα, τα έξαλείφει τελείως. Μετά το μπάνιο, δροσίζει, άνακουφίζει. Το εύμορφο δέρμα είναι θησαυρός. Μόνον ή ΗΕRΒ δύναται να σας το χάριση. Πωλείται εις τα φαρμακεία, μυροπωλεία, και λοιπά ειδικά καταστήματα, άντι δρχ. 75.—Γεν. 'Αντιπρ. διὰ την 'Ελλάδα: ΤΕΝΗΣ Ι. ΤΣΟΠΑΝΑΚΙΣ, 'Ερατοσθένους 27 ΑΘΗΝΑΙ. Τηλ. 23—458 — Παρακαταθήκη: Θ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ Στόα Φέξη 80.— (Εις τας έπαρχίας άποστέλλεται άνευ ούδεμιός επιβαρύνσεως, έναντι ταχυδρομικής έπιταγής)

Προσώπου κ.τ.λ. άνευ ούδεμιός βλάβης του δέρματος έπιτυγχάνεται μόνον με το τελευταίον μηχανήμα Δι' αθερμίας Εις το Ιατρείον:

Β. ΚΑΛΑΒΡΟΥ Α. ΠΑΠΑΚΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Κυδαθηναίων 19 3—6 μ. μ.

Πρώτη έπίσκεψις Δωρεάν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΩΝ ΚΑΙ ΤΑΓΙΕΡ ΒΟΥΛΑΣ Α. ΓΕΩΡΓΟΥΛΙΑ

Πλατ. 'Αγ. Κωνσταντίνου ('Ομονοίας)

'Οδός Κουμουνδούρου 16

ΑΘΗΝΑΙ

ΟΔΗΓΟΣ ΚΑΙ ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Αποτελείται από 50 σελίδας εις σχήμα πολύ μεγάλου 'Αλμπουμ (όπως οι άτλαντες) και περιέχει όλη την 'Ελλάδα κατά Νομούς, πολυχρώμως λιθογραφημένους επί πολυτελεστάτου χάρτου και συγχρόνως μέγιστον άλφαθητικόν οδηγόν, όλων των πόλεων, χωρίων και συνοικισμών, με τους κατοίκους κλπ. Είναι ένα έργον πρωτότυπον και μοναδικόν εις το είδος του, άφθκστον εις χρησιμότητα, δυνάμενον να προσφέρη πολυτίμους υπηρεσίας και γνώσεις, διότι ή αναζητήσις εις τον άλφαθητικόν οδηγόν, και κατόπιν εις τον χάρτην, έκάστης πόλεως ή χωρίου, εινε εύκολος και συγχρόνως εύχάριστος. 'Ο πλέον πολυάσχολος άνθρωπος ως και ό πλέον άνυπότακτος μαθητής, διὰ της μεθόδου αυτής επί πολλάς ώρας αισθάνεται ψυχαγωγίαν ν' αναζητή τα διάφορα μέρη και τας συγκοινωνίας, διδασκόμενος χωρίς καμμίαν κόπωση την λεπτομερεστέραν Γεωγραφίαν της 'Ελλάδος. Διὰ να μη μείνη κανείς 'Ελλην άγεωγράφητος, πωλείται μόνον Δρα. 30 εις το βιβλιοπωλείον κ. Βασιλείου, όδός Σταδίου. Αί παραγγελίαι των έπαρχιών πρέπει ν' άπευθύνωνται με Δρχ. 30 (έξωτερικόν δρχ. 40) προς τον κ. Κ. Οίκονομίδην, Βουλής 6—'Αθήναι.

Η ΕΡΒ

Το ιδεώδες καλλυντικόν

Κυρίες μου, θέλετε να άρέσετε; Κορίτσια, θέλετε να κάνετε δέρμα δροσερό, βελουδένιο, λαχταριστό;

Μεταχειρισθήτε την ΗΕRΒ

Η Χέρμπ δεν είναι από τα συνήθη καλλυντικά. Είναι προϊόν της 'Αμερικανικής 'Εταιρίας ΗΕRΒ ORNAMENTAL CO κατασκευάζεται καθ' όλοκληρίαν από φυτικά έκχυλίσματα: ως έκ τούτου είναι τελείως άβλαβής. Στο ύγιες δέρμα έχει θαυματουργά αποτελέσματα. Τα μπιμπίκια, τις πανάδες, τα στίγματα, τους μαύρους πόρους, τις έρυθρότητες του δέρματος, τη γυαλάδα, το ήλιοδκαυμα, τα έξαλείφει τελείως. Μετά το μπάνιο, δροσίζει, άνακουφίζει. Το εύμορφο δέρμα είναι θησαυρός. Μόνον ή ΗΕRΒ δύναται να σας το χάριση. Πωλείται εις τα φαρμακεία, μυροπωλεία, και λοιπά ειδικά καταστήματα, άντι δρχ. 75.—Γεν. 'Αντιπρ. διὰ την 'Ελλάδα: ΤΕΝΗΣ Ι. ΤΣΟΠΑΝΑΚΙΣ, 'Ερατοσθένους 27 ΑΘΗΝΑΙ. Τηλ. 23—458 — Παρακαταθήκη: Θ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ Στόα Φέξη 80.— (Εις τας έπαρχίας άποστέλλεται άνευ ούδεμιός επιβαρύνσεως, έναντι ταχυδρομικής έπιταγής)

ΕΡΕΥΝΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑΙΑΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΝ ΣΑΣ

ΑΓΟΡΑΖΟ: ΠΑΛΙΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ, ΦΑΚΕΛΛΟΥΣ και ταχυδρομικά δελτάρια (πρό του 1890) με γραμματόσημα ή ταχυδρομικά σφραγίδας επ' αὐτῶν. Φακέλλους επιστολών άφιχθεϊσῶν άεροπορικῶς και παντός είδους ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ μεταχειρισμένα ή μή. Μη πωλείτε τὰ γραμματόσημά σας πρὶν με έπισκεφθῆτε.

ΚΙΜΩΝ ΚΑΤΑΚΑΛΟΣ Κάνιγγος 6—'Αθήναι

ΣΗΜ.—Οί ζητοῦντες πληροφορίας έγγράφους, δέον άπαραιτήτως νά έσωκλείουν γραμματόσημον διὰ τήν άπάντησιν.

ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ μαθήματα Γαλλικῆς παρὰ Κας καθηγητρίας. Πληροφορία: Χαρ. Τρικουπή άρ. 50 καθ' έκάστην 2—4 μ.μ.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

του προσώπου και αϊουδήποτε μέρους του σώματος, χρησιμοποϊήσατε το παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικον καλλυντικόν — άποτριχωτικόν RAPIDENT το δόσιον έξαλείφει ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΡΙΖΑΝ το περιττόν τρίχωμα. Συγχρόνως δέ λόγω των έκλεκτων του καλλυντικῶν συστατικῶν προσδίδει εις το δέρμα τήν άπαλότητα βελούδου. 'Αποκλειστική πώλησις διὰ τήν 'Ελλάδα:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ ΣΤΟΑ ΦΕΞΗ 59—ΑΘΗΝΑΙ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ & ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ παλαιῶν ήμερομηνιῶν ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟΝ ΕΛΛ. ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ & ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΗΡ. ΜΟΥΛΙΝΟΥ Σωκράτους 30 α

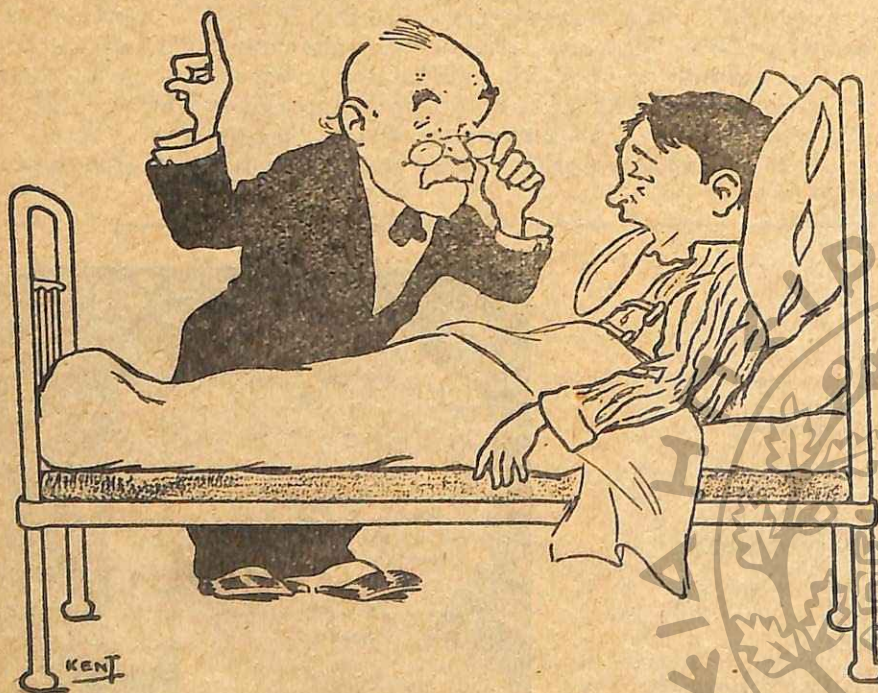
ΣΤΑΡΡ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ
ΔΟΣΕΙΣ
ΣΤΟ ΔΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

ΜΟΡΙΣΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 1 ΕΛΑΦΡΟΝ ΑΡΙΘΜΟΣ 2 ΚΑΘΑΡΣΙΟΝ

Τὰ ἄλλα καθαρτικά ὑπόδχονται ὡμορφιά, ἀλλὰ τὸ Ἀγγλικὸν Καθαρτικὸν «ΜΟΡΙΣΟΝ» ἐγγυᾶται θεραπείαν. Δυσπεψία, δυσκοιλιότης, στομαχικά, ἐντερικά, πλημμελὴς λειτουργία τῶν νεφρῶν καὶ τοῦ ἥπατος, θεραπεύονται ριζικῶς διὰ καθαρτικῶς «ΜΟΡΙΣΟΝ». Ὅλη ἡ Ἑλλάς πρέπει νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ φαρμάκου «ΜΟΡΙΣΟΝ».

ΦΩΤΟ-ΟΠΤΙΚΑ

Εἰς τὸ ΦΩΤΟ - ΟΠΤΙΚΟΝ τμήμα τοῦ Φαρμακείου ΜΠΑΚΑΚΟΥ ὑπάρχει πλουσία συλλογὴ ἀπὸ Ὀμματουῶλια ὀλῶν τῶν σχημάτων (Κρύσταλλα, Punktal, Zeiss, Perfa κ.λ.π.). Δίοπτρα θεάτρου πρισματικά, ὥς καὶ Roll films, films, film-Packs πλάκες κ.λ.π.).

Ἐπιμελεστάτη ἐκτέλεσις οἰασδῆποτε Φωτογραφικῆς ἐργασίας.

Ἐμφάνισις, ἐκτύπωσις καὶ μεγέθυνσις.

Ἐπίσης διαθέτει πλουσίαν συλλογὴν Φωτογραφικῶν Μηχανῶν τῶν καλλιτέρων

Ἐργοστασίων εἰς

Τιμὰς εὐκαιρίας.
Φαρμακεῖον ΜΠΑΚΑΚΟΥ
Πλατεῖα Ὀμονοίας

Τὴν πῶ μετὰ ὀικονομία ἐπιτυχάνετε ἂν βάψετε μόναι σας τὰ φορέματά σας με τὰς

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

Θὰ γίνουιν καινούργια καὶ μοντέρνα.

ARTI

ΠΟΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΦΑΡ-
ΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΜΠΟ-
ΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙ-
ΑΣ ΣΑΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΕΧΝΗ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 7
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ ΑΡ. 1

1839

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

LIMITED

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ